

311.91246

911.11

93

เปรียบเทียบความสามารถการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน

กับการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา

ปริญญาพนธ์

ของ

วนิดา สุกรโยธิน

29 ต.ค. 2539

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาพิเศษ

มีนาคม 2539

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

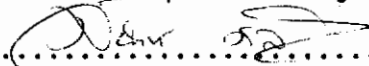
B. 50052

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญาโทฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
การศึกษาพิเศษ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

..........ประธาน

(ศ.ดร.ผดุง อารยะวิญญู)

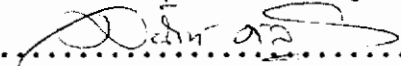
..........กรรมการ

(ผศ.ดร.สุนันท์ สลักสุม)

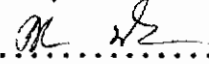
คณะกรรมการสอบ

..........ประธาน

(ศ.ดร.ผดุง อารยะวิญญู)

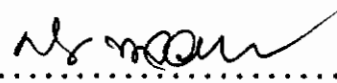
..........กรรมการ

(ผศ.ดร.สุนันท์ สลักสุม)

..........กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(รศ.ศรียา นิยมธรรม)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญาโทฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาพิเศษ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..........คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ดร.ศรียา นิยมธรรม)

วันที่...๒...เดือน...พฤษภาคม...พ.ศ. ๒๕๖๔...

ประกาศคุณูปการ

บริณญาณิพนธ์นี้ สำเร็จลงได้ด้วยความรู้ และความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรินทร์ ศลโกตุม ศาสตราจารย์ ดร.พดุง อารยะวิญญู และ
รองศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม ที่ได้ให้คำปรึกษาแนะนำตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ
ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนวัดเจ้ามูล และ อาจารย์ก้านทอง สุลัยศรี
ซึ่งกรุณาให้ใช้กลุ่มตัวอย่างสำหรับทดลองเครื่องมือในการท้าววิจัยครั้งนี้ ขอขอบคุณผู้อำนวยการ
โรงเรียนพญาไท อาจารย์นที นิยม อาจารย์กนกวรรณ รัชชาญ และอาจารย์ปรีชา อรุณสวัสดิ์
ซึ่งได้ช่วยเหลือแนะนำในการวางแผนการสอนให้แก่ผู้วิจัยโดยตลอด

ขอขอบคุณ คุณเลอศักดิ์ สุกรโยธิน ที่ได้ส่งเสริมสนับสนุนในด้านกำลังใจ และอำนวยความสะดวกในการเดินทางรับ - ส่งเสมอมาจนบริณญาณิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จด้วยดี

วนิดา สุกรโยธิน

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	3
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
การเรียนรู้เกี่ยวกับคำ การเขียนคำ และการเขียนประโยค	7
ความสำคัญของการเรียนเป็นคำกับการเขียน	7
วิธีการเรียนรู้คำ	13
ความสามารถในการเรียนรู้การใช้ชนิดของคำ	18
การเรียนการสอนในรูปประโยค	20
การสอนเขียน	24
เทคนิคการถ่ายทอด	24
ลักษณะการเขียนของเด็กบกพร่องทางการได้ยิน	34
ข้อบกพร่องในการเขียน	35
เอกสารเกี่ยวกับหลักสูตร	37
การสอนภาษาไทยโดยใช้นั่งหนังสือเรียน	37
การสอนภาษาไทยโดยใช้นั่งวิธีการทางหลักภาษา	37
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	39

บทที่	หน้า
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
	แผนการสอนภาษาไทยโดยใช้นั่งสือเรียน
	การสร้างแผนการสอน
	การตรวจสอบคุณภาพ
	แผนการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา
	การสร้างแผนการสอน
	การตรวจสอบคุณภาพ
	แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยค
	วิธีดำเนินการทดลอง
	แบบแผนการทดลอง
	ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง
	การดำเนินการทดลอง
	การวิเคราะห์ข้อมูล
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
	ผลการวิเคราะห์
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า
	สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า
	การวิเคราะห์ข้อมูล

หน้า	หน้า
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	67
อภิปรายผล	67
ข้อเสนอแนะสำหรับการเรียนการสอน	71
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย	72
บรรณานุกรม	73
ภาคผนวก	83
ประวัติย่อของผู้วิจัย	214

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 เปรียบเทียบความรู้พื้นฐานการเขียนภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง และ จำนวนของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ	41
2 กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	54
3 การจัดตารางเวลาการทดลองใน 1 สัปดาห์	55
4 เปรียบเทียบความสามารถการใช้คำศัพท์ที่สอดคล้องกับประโยค	60
5 เปรียบเทียบความสามารถการเขียนเรียงลำดับคำใหม่ให้เป็นประโยค ที่มีความหมาย	61
6 เปรียบเทียบความสามารถการเขียนบรรยายภาพ เขียนเป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน	62
7 เปรียบเทียบความสามารถการเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำที่กำหนดให้	63
8 เปรียบเทียบความสามารถการเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน ที่ได้รับการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียนกับการสอนภาษาไทย โดยใช้วิธีการทางหลักภาษา	64
9 แสดงค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบฉบับที่ 1	85
10 แสดงค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบฉบับที่ 2	86
11 แสดงค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบฉบับที่ 3	87
12 แสดงค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบฉบับที่ 4	88

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1	ลำดับของพัฒนาการทางภาษาของมนุษย์	15

ภูมิหลัง

ภาษานอกจากจะเป็นสิ่งที่แสดงถึงความเป็นเอกลักษณ์และวัฒนธรรมของชาติแล้วยังเป็นเครื่องมือสำคัญและจำเป็นในการสื่อความหมายถ่ายทอดความคิดจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่งทำให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ความหมายทางจิตวิทยาภาษายังหมายถึง ความสามารถในการติดต่อกับบุคคลอื่น ในความหมายนี้ภาษาจึงรวมถึงการนำวิธีการต่าง ๆ ที่ใช้ในการติดต่อเพื่อสื่อความหมายอีกด้วย การเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาเป็นการรับรู้และการแสดงออกทางภาษา (ศรียา นิยมธรรม และประภัสร นิยมธรรม, 2523 : 87) ในเด็กปกติการเรียนรู้ภาษาจะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยประสบการณ์และผ่านขั้นตอนกระบวนการสื่อความหมายที่ค่อนข้างจะซับซ้อน ระบบนี้จะเริ่มต้นที่สมองซึ่งทำหน้าที่ควบคุมอวัยวะเกี่ยวกับการพูด โดยส่งสัญญาณลักษณะของคลื่นเสียงไปยังผู้รับ เมื่อสัญญาณกระทบหูของผู้รับก็จะเดินทางเข้าไปยังหูชั้นในและผ่านเข้าไปยังเส้นประสาทและสมอง สมองจะทำหน้าที่แปลความหมายของเสียงที่ได้ยิน (ผดุง อารยะวิญญู, 2523 : 6 - 8) จากระบบการสื่อสารดังกล่าว สำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้นยิ่งซับซ้อนกว่าผู้ที่มีประสาทหูปกติ เพราะประสาทรับฟังซึ่งทำหน้าที่รับคลื่นเสียงมีความบกพร่อง จึงทำให้การได้ยินเสียงไม่ชัดเจนทั้งเสียงของตนเองและเสียงจากสิ่งแวดล้อมทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีประสบการณ์ทางด้านภาษาน้อย นับว่าเป็นอุปสรรคอย่างยิ่งในการเรียนรู้ภาษาเป็นเหตุให้มีพัฒนาการทางภาษาล่าช้ากว่าเด็กปกติไม่ว่าจะเป็นทางด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนโดยเฉพาะการเขียนและความเข้าใจจากการอ่านของผู้ที่มีความบกพร่องนี้จะอยู่ในวงจำกัด การเรียนรู้สิ่งใดที่มีความหมายลึกซึ้งจะเข้าใจได้ยากมาก (พูนพิศ อมาตยกุล และคนอื่น ๆ, 2514 : 3)

ลักษณะของการเรียนภาษาเป็นการฝึกทักษะ การได้รับการฝึกจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและมีความสามารถในการสื่อสารได้ ทักษะภาษาที่ยากสำหรับผู้เรียน ได้แก่ ทักษะด้านการเขียนซึ่งเป็นทักษะการสื่อสารที่ซับซ้อนกว่าการพูด โดยบันทึกเป็นถ้อยคำและ

ความคิดของผู้เขียนเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน การสอนภาษาไทยให้บรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตรจึงต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนไปพร้อม ๆ กัน ถ้าจะมีการเปลี่ยนแปลงกิจกรรมการเรียน กิจกรรมที่เปลี่ยนแปลงนั้นควรจะมีการฝึกทักษะทั้ง 4 ด้านไปพร้อม ๆ กัน (กรมวิชาการ. 2521 : 2) ซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

จากการศึกษารายละเอียดในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) คู่มือการใช้หลักสูตรและคู่มือครูเกี่ยวกับการสอนภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีแนวทางการสอน 4 แนวทาง คือ

1. การสอนภาษาไทยโดยใช้นิทานหรือเรื่องสั้น
2. การสอนภาษาไทยโดยใช้นิทานหรือเรื่องสั้นทางภาษา
3. การสอนภาษาไทยโดยใช้นิทานหรือเรื่องสั้นทางหลักภาษา
4. การสอนภาษาไทยโดยการอ่านหนังสือเป็นรายบุคคล

จากแนวการสอนภาษาไทยดังกล่าวข้างต้นแต่ละแนวทางการสอนต่างก็มีจุดเด่น จุดด้อยในการสอนโดยเฉพาะ และเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เสนอแนะไว้สำหรับเด็กปกติ ถ้าได้นำแนวทางการสอนภาษาไทยตามคู่มือของหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) มาใช้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งมีประสบการณ์ทางภาษาน้อย อาจจะทำให้เด็กดังกล่าวมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้นหรือไม่เหมาะสมสำหรับเด็กผิดปกติ การนำแนวทางการสอนภาษาไทยโดยใช้นิทานหรือเรื่องสั้นกับการสอนภาษาไทยโดยใช้นิทานหรือเรื่องสั้นมาทำการศึกษา เพราะการสอนภาษาไทยทั้งสองวิธีมีหลักการที่ใช้วิธีการที่มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน กล่าวคือ การสอนภาษาไทยโดยใช้นิทานหรือเรื่องสั้นเป็นการเรียนในวิธีการที่พัฒนาความหมายรวมของภาษาไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา ซึ่งตรงกับจิตวิทยาการเรียนการสอนตามทฤษฎีของเกสตัลท์ (กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. 2523 : 200) ด้วยการฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้สัมพันธ์กัน ส่วนการสอนภาษาไทย โดยใช้นิทานหรือเรื่องสั้นจะพัฒนาความหมายขององค์ประกอบย่อยของภาษาเพื่อขยายไปยังส่วนใหญ

ของภาษา ซึ่งสอดคล้องกับจิตวิทยาการเรียนรู้การสอนตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. 2523 : 142) ด้วยการฝึกหลักการ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนย่อยแล้วนำมาสัมพันธ์กัน

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะนำเสนอการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน และการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษามาทดลองสอนเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินว่า วิธีใดจะส่งผลต่อความสามารถในการเขียนประโยค และจะเป็นแนวทางในการพัฒนาด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยที่ถูกต้องอีกด้วย

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการเขียนประโยคของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียนกับการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบถึงประสิทธิภาพของวิธีสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียนกับการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษาที่จะส่งผลต่อความสามารถในการเขียนประโยคของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอันเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยต่อไป
2. เป็นข้อมูลในการผลิตสื่อช่วยสอนให้ได้ผลดียิ่งขึ้น
3. เป็นแนวทางให้ผู้บริหาร ศึกษานิเทศก์ ครูผู้สอนและผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาไทยกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในการพิจารณาเลือกแนวทางการสอนที่เหมาะสม

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในชั้นพิเศษเฉพาะระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีระดับการได้ยินระหว่าง 80 - 100 เดซิเบล ของโครงการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งมีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีคามพิการอื่น ๆ แทรกซ้อน

2. กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในชั้นพิเศษเฉพาะระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 ที่มีระดับการได้ยิน ระหว่าง 80 - 100 เดซิเบล ของโครงการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งมีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีคามพิการอื่น ๆ แทรกซ้อน เลือกโดยวิธีเจาะจง (Purposive Sampling) ศึกษาเฉพาะโรงเรียนพญาไท อำเภอรามเทวี จังหวัดกรุงเทพมหานคร มีจำนวนทั้งหมด 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ใช้แบบทดสอบวัดพื้นฐานความสามารถในการเรียนภาษาไทยจากแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นาคะแนนของนักเรียนที่มีคะแนนใกล้เคียงกันแบ่งเป็น 2 กลุ่มคู่ต่อสู้ ได้กลุ่มละ 8 คน แล้วทดสอบความแตกต่างของความรู้พื้นฐานทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้สถิติทดสอบ แมน-วิทนี (The Mann - Whitney Test) (ลัดดาวัลย์ หวังพานิช, 2528 : 358) จับฉลากเป็นกลุ่มทดลองเรียนโดยการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน 1 กลุ่ม และ การสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา 1 กลุ่ม

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่

3.1 ตัวแปรอิสระ การสอนแบ่งเป็น 2 วิธีการสอน คือ

3.1.1 การสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน

3.1.2 การสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการเขียนประโยค

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง เด็กที่มีสภาพการได้ยินเมื่อทำการวัดการได้ยินด้วยเสียงบริสุทธิ์เป็นเดซิเบล ณ ความถี่ 500 1,000 และ 2,000 รอบต่อวินาที ได้ค่าเฉลี่ยของความไวอันน้อยที่สุดที่วัดได้จากเสียงทั้งสามความถี่นั้นน้อยกว่าตั้งแต่ 80 - 100 เดซิเบล อันเป็นค่ามาตรฐานระหว่างชาติ (International Standard Organization. 1964)
2. ความสามารถในการเขียนประโยค หมายถึง ความสามารถในการเขียนเรียบเรียงประโยคให้สื่อความหมายได้ตรงกับจุดประสงค์ของผู้ส่งสาร ทดสอบโดยการให้แบบทดสอบ 4 แบบ คือ นำคำมาเติมลงในช่องว่างของประโยคให้เป็นประโยคที่สมบูรณ์ การเรียงลำดับคำในประโยคใหม่ให้เป็นประโยคที่มีความหมาย การเขียนประโยคจากภาพที่กำหนดคำให้ และการนำคำที่กำหนดคำให้มาเขียนเป็นประโยคที่มีความหมายได้
3. การสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน หมายถึง การสอนโดยยึดหนังสือเรียนของกระทรวงศึกษาธิการเป็นหลักในการจัดทำแผนการสอนมีการจัดลำดับเนื้อหาตามความยากง่ายในแต่ละบทเรียน เน้นการอ่านเป็นคำอ่านเป็นประโยค และการใช้ภาษาซึ่งมีขั้นตอนการสอนดังนี้
 - ขั้นที่ 1 การนำเข้าสู่บทเรียน โดยการเล่าเรื่องราวของบทเรียนเพื่อเป็นพื้นฐานของการอ่าน
 - ขั้นที่ 2 การสอนคำใหม่และคำยาก โดยการอ่านคำใหม่ออกเสียงให้ถูกต้องรู้ความหมายเพื่อเตรียมการอ่านจากบทเรียน
 - ขั้นที่ 3 การอ่านในใจและอ่านออกเสียงจากหนังสือเรียนเพื่อหาคำตอบจากข้อความ หรืออภิปราย ผูกอ่านบัตรคำ แถบประโยค
 - ขั้นที่ 4 กิจกรรมฝึกฝนทักษะทางภาษา เช่น การฝึกสะกดคำ การคัดลายมือ การเขียนคำบอก เกม การร้องเพลงในบทเรียน การท่องคำประพันธ์ การแสดงบทบาทสมมุติ การแต่งประโยค และทำแบบฝึกหัด

4. การสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา หมายถึง การสอนในรูปแบบของการให้รู้จักเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ แล้วฝึกทักษะในการสะกดคำจากการท่องโดยการแจกลูกและตัวสะกด ซึ่งมีขั้นตอนการสอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ฝึกออกเสียงสะกดคำให้คล่องปาก

ขั้นที่ 2 สังเกตรูปคำว่าประกอบด้วยพยัญชนะและสระอะไรบ้าง พร้อมกับอ่านออกเสียง

ขั้นที่ 3 รู้ความหมายของคำ

ขั้นที่ 4 คิดและเขียนคำให้คล่อง

ขั้นที่ 5 ใช้คำในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยเฉพาะการเขียนเป็นประโยค

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการศึกษาความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ดังนี้

1. การเรียนรู้เกี่ยวกับคำ การเขียนคำ และการเขียนประโยค
 - 1.1 ความสำคัญของการเรียนเป็นคำกับการเขียน
 - 1.2 วิธีการเรียนรู้คำ
 - 1.3 ความสามารถในการเรียนรู้การใช้ชนิดของคำ
 - 1.4 การเรียนการสอนในรูปประโยค
2. การสอนเขียน
 - 2.1 เทคนิคการถ่ายทอด
 - 2.2 ลักษณะการเขียนของเด็กบกพร่องทางการได้ยิน
 - 2.3 ข้อบกพร่องในการเขียน
3. เอกสารเกี่ยวกับหลักสูตร
 - 3.1 การสอนภาษาไทยระดับใช้หนังสือเรียน
 - 3.2 การสอนภาษาไทยระดับใช้วิธีการทางหลักภาษา

การเรียนรู้เกี่ยวกับคำ การเขียนคำ และการเขียนประโยค

1. ความสำคัญของการเรียนเป็นคำกับการเขียน

การเรียนรู้คำของเด็กเริ่มต้นจากการฟังคำต่าง ๆ จากสภาพแวดล้อมในชีวิตประจำวัน เด็กจะเรียนรู้ความหมายของคำจากสถานการณ์ ทำทาง เช่น การยิ้ม การส่ายหน้า เด็กเรียนรู้คำต่าง ๆ มากขึ้นจนเกิดเป็นประสบการณ์เดิมก็สามารถนำคำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง การที่เด็กนำคำไปใช้ได้ถูกต้องเนื่องจากเด็กมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ

ความหมายของคำและคำศัพท์เป็นพื้นฐาน นอกจากนี้เด็กจะเรียนรู้คำที่มีประโยชน์ต่อตัวเอง และสามารถเข้าใจได้ก่อน คือคำที่เป็นรูปธรรม เช่น ของจริง รูปภาพ ซึ่งจะกระตุ้นให้เด็กจดจำคำได้อย่างแม่นยำและคงทน ในทางตรงกันข้ามกับผู้ใหญ่ที่เรียนภาษาต่างประเทศก็ต้องเรียนรู้คำศัพท์มากพอควรจึงจะจับความได้ อาจเข้าใจภาษาไปแล้วจึงพูดได้ เด็กเรียนรู้ความหมายของคำจากประสบการณ์ ทางทาง การแสดงออกถึงความรู้สึกของเสียงพูด (ศรียา นิยมธรรม และประภัทร นิยมธรรม. 2519 : 7) การเรียนรู้คำศัพท์และความหมายของคำระหว่างเสียงกับสิ่งของทำให้เกิดความเข้าใจในคำต่าง ๆ มากยิ่งขึ้น

จำนวนคำศัพท์ที่เด็กเรียนรู้ในวัยต่าง ๆ มักขึ้นอยู่กับสติปัญญาความเฉลียวฉลาดของเด็ก และโอกาสของเด็กจะได้เรียนรู้ซึ่งไม่เพียงแต่จะเพิ่มจำนวนคำแต่ยังเรียนรู้ความหมายของคำนั้น ๆ อย่างกว้างขวาง เด็กเรียนรู้คำศัพท์ได้ช้าในช่วงสองปีแรกหลังจากนั้นในระยะก่อนเข้าเรียนจะเรียนรู้ได้รวดเร็วขึ้นและรวดเร็วมากขึ้นหลังจากเด็กเข้าเรียนแล้ว เนื่องจากได้รับประสบการณ์เพิ่มจากสภาพแวดล้อมโดยตรงจากครูและเพื่อน ๆ ผลจากการค้นคว้าของนักจิตวิทยาหลายท่าน พบว่า โดยเฉลี่ยเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จะรู้จักคำประมาณ 20,000 คำ ถึง 24,000 คำ ของคำในพจนานุกรมฉบับมาตรฐาน

จากความคิดเห็นดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า การเรียนรู้คำศัพท์ในลักษณะความหมายของคำศัพท์ จะเป็นจุดเริ่มต้นของการเขียนประโยคหรือการเรียนรู้หลักภาษา

ความแตกต่างของการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กแต่ละคนนั้นเริ่มเห็นได้ตั้งแต่อายุ 18 เดือน (ศรียา นิยมธรรม และประภัทร นิยมธรรม. 2519 : 7) สิ่งที่ทำให้เกิดความแตกต่างของการเรียนรู้คำศัพท์ คือ อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมโอกาสของเด็กจะได้เรียนรู้ แรงกระตุ้น และสติปัญญา เมื่อเด็กมีความรู้ในคำมากพอ การสื่อความหมายของเด็กจะแสดงออกโดยการพูด และการเขียน

การแสดงออกโดยการเขียนเป็นการสื่อความหมายของการพูด การคิด การจัดรวบรวมความคิดต่าง ๆ ออกมาเป็นสัญลักษณ์ คือ ตัวอักษรในรูปของคำ ประโยคหรือข้อความสั้น ๆ ที่สะดวกเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ เกี่ยวกับทักษะการเขียนได้มีนักการศึกษาให้ความหมายในเรื่องนี้ไว้ ดังนี้

สุธีพร ปาณะดี (2531 : 20) ได้ให้ความหมายของการเขียนคำไว้ว่า การเขียน คือ การเปลี่ยนภาษาพูดมาเป็นสัญลักษณ์ คือ ตัวอักษรซึ่งจะต้องเลือกความคิด คำ ประโยคที่มีจุดมุ่งหมายมาจัดประสมการณ้อย่างมีระเบียบเพื่อให้ถูกต้องตามหลักภาษาและค่านิยม และยังสามารถสื่อสารได้ด้วย

โอลิว่า (Oliva. 1969 : 152) กล่าวว่า การเขียนเป็นภาษาของผู้พูดในการที่จะสื่อความคิดของเขาไปสู่คนอื่น ในการสื่อความหมายนี้จะขึ้นอยู่กับสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเขียน

แวลเลต (Vallette. 1977 : 217) กล่าวว่าความสามารถในการเขียน คือ ความสามารถในการแสดงออกมาเป็นข้อความที่สละสลวย หรือความคิดที่ต้องการเชื่อมโยงจัดวาง และพัฒนารายละเอียดต่าง ๆ ตลอดจนความสามารถในการเรียบเรียงความคิดให้เป็นประโยคเป็นข้อความสั้น ๆ และเป็นความเรียงเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้

แมคริมอน (Macrimon. 1978 : 3) กล่าวว่า การเขียนเป็นสื่อความคิด ความรู้สึก ตลอดจนเรื่องราวต่าง ๆ ให้ผู้อ่านเข้าใจตรงกับเจตนารมณ์ของผู้เขียน

การสอนให้นักเรียนเขียนคำต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรและคู่มือการสอนภาษาไทยเป็นจุดประสงค์ประการแรกในการสอนเขียน การสอนคำจะได้ผลดี ผู้สอนต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคำ ลำดับขั้นในการสอน วิธีสอน และความรู้เกี่ยวกับคำที่จำเป็นต้องใช้ในการสอนซึ่งมีหลายอย่างด้วยกัน คือ

1. จุดประสงค์ในการสอนคำ
2. คำที่ต้องนำมาสอน
3. ข้อสังเกตในการนำคำมาสอน
4. ความหมายของคำ
5. หลักในการใช้คำ
6. ลำดับขั้นในการสอน
7. แบบฝึกหัดเสริมทักษะเกี่ยวกับคำ

การสอนคำในปัจจุบัน นิยมสอนแบบให้จำเป็นคำ ๆ วิธีการนี้ทำให้นักเรียนไม่มีโอกาสวิเคราะห์คำ เนื่องจากการเขียนเป็นทักษะท้ายสุดของการสื่อความหมายในทักษะทั้ง 4 เป็นก้าวแรกของการเริ่มต้นการเรียนรู้เขียนของเด็ก ซึ่งควรได้รับการฝึกเขียนเป็นคำเพื่อเชื่อมโยง

ประสบการณ์เดิมจากการฟัง การพูด การอ่าน เป็นคำ เมื่อจำรูปคำต่าง ๆ ได้ ก็สามารถเขียนคำนั้นได้ จากนั้นก็เรียนรู้โครงสร้างของคำอันจะนำไปสู่การเรียนรู้คำได้ถูกต้องยิ่งขึ้น

วรรณ แก้วแพรก (2526 : 21) ได้เสนอแนะจุดมุ่งหมายในการสอนเขียนคำดังนี้

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนคำที่พอเหมาะกับวัย และระดับชั้นของนักเรียนได้ถูกต้องรวดเร็ว และสะอาดเรียบร้อย
2. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้คำ เข้าใจความหมายของคำ และสามารถใช้อำนาจได้ถูกต้องเหมาะสมกับวัย ระดับชั้น และความสามารถของนักเรียน
3. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้ และเข้าใจหลักในการใช้คำตามสมควรกับวัย และระดับชั้นของนักเรียน
4. เพื่อให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีในการเรียนรู้คำ สนใจที่จะแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้คำ และใช้คำได้ถูกต้องดีขึ้นตามวัยและระดับชั้นของนักเรียน

จากความคิดเห็นของ ศรียา นิยมธรรม ประภัสร นิยมธรรม สุธิพร ปาคะดี รอลีว่า แมคโครมอน และวรรณ แก้วแพรก สรุปได้ว่าการเรียนรู้คำศัพท์มีวิธีการเรียนได้หลายวิธี มีทั้งการเรียนเป็นคำ หรือต้องให้รู้ความหมายของคำ

การเรียนรู้คำก็ยังไม่สู่ทักษะการเขียนนั้นมีความสัมพันธ์กัน และจะประสบความสำเร็จในการเรียนขึ้นอยู่กับการสอนของครู สุทธิวงศ์ พงศ์าพุลย์ (2522 : 5 - 6) กล่าวถึง การพัฒนาทักษะการเขียนของเด็กในระดับประถมศึกษาชั้นสูงสุดที่สุด ได้แก่ "วิธีสอนของครู" เพราะวิธีสอนเป็นการฝึกฝนทักษะโดยตรง ดังนั้นครูจึงควรคำนึงถึงแนวทาง ในการจัดกิจกรรมดังนี้

1. การจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน ต้องคำนึงถึงจุดมุ่งหมาย และเนื้อหาสาระสำคัญของหลักสูตร วุฒิภาวะของนักเรียน สื่อที่เข้าประกอบในการสอน และการประเมินผล
2. การสอนให้เข้าใจความหมายของคำและประโยค นอกจากการใช้วิธีอื่นๆของจริงของจำลอง และภาพมาสอนให้เข้าใจแล้ว อาจใช้วิธีสร้างสถานการณ์ให้เกิดแนวคิด และเข้าใจความหมายด้วยตนเอง

3. การสร้างบรรยากาศในการสอนเขียนนักเรียนจะต้องมีความคิดสร้างสรรค์ และจินตนาการ เด็กจะเขียนได้ดีจะต้องอยู่ในบรรยากาศที่ทำให้รู้สึกสบายใจ อบอุ่นใจ เป็นตัวของตัวเอง มีอิสระ มีความสัมพันธ์อันดีระหว่างเพื่อนและครู

4. การกำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียนแต่ละครั้งให้ชัดเจนและให้เด็กทราบจุดมุ่งหมายนั้นด้วยเพราะกิจกรรมภาษาไทยเป็นกิจกรรมที่สัมพันธ์กับทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในการสอนแต่ละครั้งนอกจากจะเน้นทักษะใดทักษะหนึ่ง ก็ควรจะได้มีการสัมพันธ์กับทักษะอื่น ๆ ด้วย

5. กิจกรรมที่นักเรียนฝึก ควรเป็นเรื่องที่นักเรียนมีประสบการณ์มาก่อน จึงจะสามารถเขียนได้ดี เด็กแต่ละคนมีความสามารถในการเขียนประโยคต่าง ๆ ที่แตกต่างกันตามประสบการณ์ของตน

6. วิธีฝึกทักษะการเขียน เด็กจะมีทักษะการเขียนได้จำเป็นต้องมีการส่งเสริมให้ฝึกฝนการเขียนอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องตลอดเวลา นอกจากนี้ยังต้องวางแผน และตั้งจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนตามลำดับขั้น โดยฝึกจากสิ่งที่ยากใกล้ตัวเด็ก แล้วค่อย ๆ เพิ่มทีละน้อยตามระดับวุฒิภาวะและศักยภาพของเด็กแต่ละคน

7. การทำให้สิ่งเร้าและแรงบันดาลใจ ครูควรจัดประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมทำให้เด็กเกิดความรู้สึกประทับใจ เช่น ครูนำของจริง ภาพ จะช่วยให้เด็กเขียนเป็นประโยคได้ง่ายกว่าการใช้สัญลักษณ์

8. การทำให้เกิดความภาคภูมิใจในผลงาน การเสริมแรงด้วยวิธีการต่าง ๆ เป็นสิ่งจำเป็นที่ช่วยให้เด็กมีกำลังใจในการฝึกทักษะ

การเรียนรู้เพื่อเขียนคำต้องอาศัยความสามารถสูง ต้องมีจินตนาการ และมีความจำดีจึงจะประสบความสำเร็จ แต่เนื่องจากคำต่าง ๆ มีระดับความยากง่ายแตกต่างกัน โอกาสที่บุคคลแต่ละคนจะประสบความสำเร็จในการเขียนคำย่อมแตกต่างกันไปด้วย นอกจากนี้ เยอเบอริก และคนอื่น ๆ (Gerberick and others. 1962 : 390 - 393) กล่าวว่าความยากของคำกับความสามารถในการเขียนคำของเด็กเป็นนิยามกลับกัน หมายความว่า เมื่อเด็กเขียนคำที่มีความยากมากขึ้น ความสามารถในการเขียนคำของเด็กจะลดต่ำลง ไปตามลำดับ เด็กเขียนคำยากได้น้อยลง

จากการศึกษาของ บลูเมอร์ (Bloomer, 1956 : 1 - 9) เกี่ยวกับความยากง่ายในการเขียนคำโดยสร้างแบบทดสอบการเขียนคำจากคำต่าง ๆ ในหนังสือสามเล่ม พบว่าคำที่มีหลายพยางค์เขียนได้ยากกว่าคำที่มีน้อยพยางค์ และคำที่มีสระผสม และคำที่มีตัวควบกล้ำเขียนได้ยาก ส่วน จอห์นสัน (Johnson, 1972 : 790) ได้ศึกษาการเขียนคำของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 5 ในรัฐไวโอมิง โคโลราโด และยูทาห์ เมื่อปี ค.ศ. 1970 โดยให้เด็กเขียนคำที่เด็การู้ชื่ออยู่เสมอ เมื่อวิเคราะห์ปัญหาในการเขียนคำของเด็กแล้ว พบว่าเด็กมีปัญหาในการเขียนสะกดคำที่ออกเสียงเหมือนกันแต่สะกดต่างกัน

ราดาเกอร์ (Radaker, 1963 : 370 - 372) ได้ศึกษาผลของการระลึกถึงภาพของคำที่มีต่อการเขียนคำของนักเรียนระดับ 4 ซึ่งมีอายุระหว่าง 8 ปีครึ่งถึง 10 ปีครึ่ง จำนวน 60 คน โดยใช้นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์สแตนฟอร์ด สองชุด (The Stanford Achievement test, Form M and N) ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกหัดให้ระลึกถึงภาพของคำสามารถเขียนคำได้ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้การศึกษาของราดาเกอร์ยังได้พบว่า การจำคำและการระลึกถึงภาพของคำ นอกจากจะช่วยให้การเขียนคำดีขึ้นแล้วยังช่วยให้การอ่านดีขึ้นด้วย ผลการศึกษาของราดาเกอร์สอดคล้องกับผลการศึกษาของวอลด์แมน และทริกส์ (แกว์ดา ไทรงาม, 2520 : 10 ; อ้างอิงมาจาก Waldman and Triggs, 1985 : 45 - 459) ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการเขียนคำ กับความสามารถในการจำคำของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-7 โดยใช้นแบบทดสอบเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลแล้ววิเคราะห์หาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผลปรากฏว่า ความสามารถในการเขียนคำกับความสามารถในการจำคำมีความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูง

ในเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ไมเคิลบัสต์ (Myklebust, 1964 : 283 - 286) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบกับเด็กปกติทั้งในเรื่องความสามารถในการสร้างคำและจำนวนคำ พบว่า เด็กปกติสามารถเขียนเป็นเรื่องราวได้ยาวกว่าเด็กหูหนวกในทุกระดับอายุ ยกเว้นอายุ 7 ปี ทั้งเด็กปกติและเด็กหูหนวก มีความสามารถเท่ากัน ที่เป็นเช่นนี้ก็เนื่องจากความจริงที่ว่า เด็กในวัยนี้กำลังเริ่มเรียนรู้การใช้คำในภาษาเขียน ในเรื่องจำนวนคำเด็กปกติมีความก้าวหน้ารวดเร็วและล้ำหน้าเด็กหูหนวกมาก เมื่ออายุ 9 ปี และยังคงรักษาข้อได้เปรียบนี้ไว้ตลอดระดับอายุการเรียน

ราตรี ปิตาวรานนท์ (2525 : 44 - 48) ได้ศึกษาพัฒนาการทางภาษาด้านการเขียนปริมาณคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้แบบทดสอบการเขียนปริมาณคำเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล พบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มาจากสภาพการเรียนและเพศต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาด้านการเขียนปริมาณคำไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนอยู่ในระดับชั้นต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาด้านการเขียนปริมาณคำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และการเข้าใจความหมายของคำกับการเขียนปริมาณคำ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ

จากเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ดังกล่าว จะเห็นได้ว่าการเรียนเป็นคำกับการเขียนมีความสัมพันธ์กันมาก เด็กต้องมีความรู้ความเข้าใจความหมายของคำเป็นพื้นฐาน ซึ่งเกิดจากการเรียนรู้ด้วยการฟัง การพูด และการอ่าน การเขียนจำนวนคำจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับระดับอายุ ระดับชั้นเรียน สติปัญญา ความสามารถ โอกาสของเด็กจะได้เรียนรู้ และความยากง่ายของคำ ความสำเร็จในการเขียนคำของแต่ละบุคคลย่อมแตกต่างกันไปด้วย

2. วิธีการเรียนรู้คำ

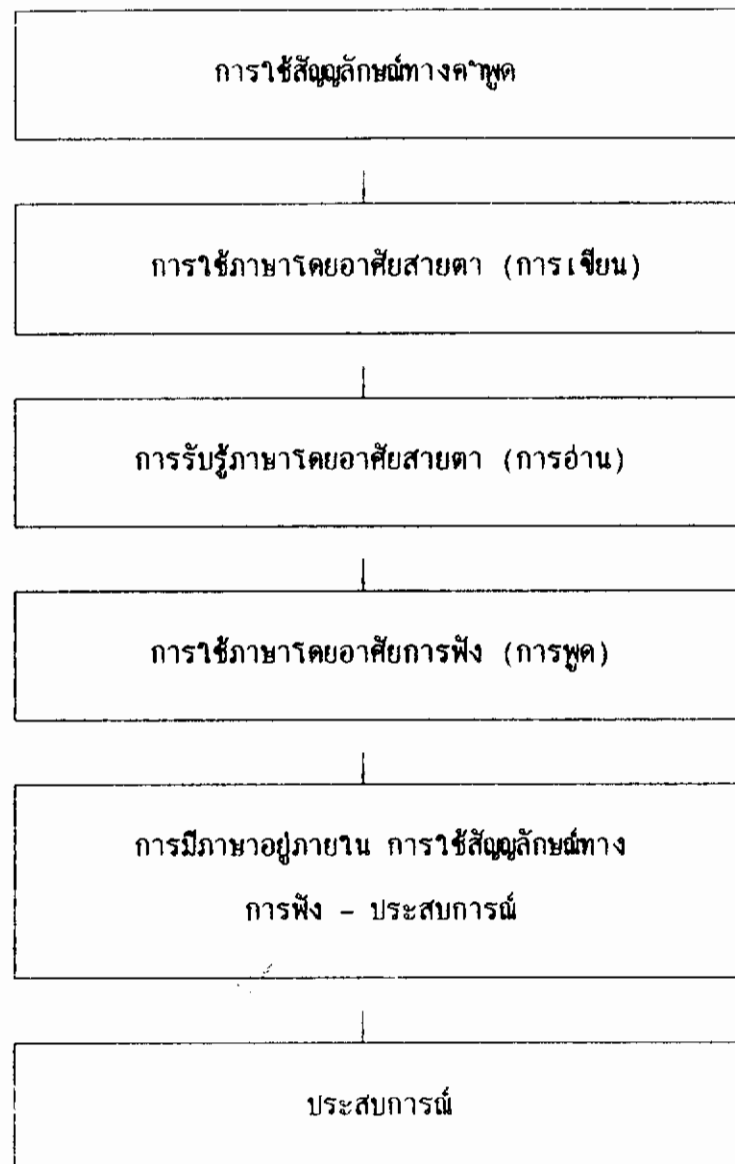
เด็กเกิดการเรียนรู้คำต่าง ๆ ได้ต้องผ่านทักษะด้านการฟังและการพูดเด็กมีประสบการณ์ในการฟังคำต่าง ๆ จากสภาพแวดล้อมตัวเด็กโดยการดูริม การปรับแต่งรวมทั้งการตัดแปลงให้เหมาะสมตลอดเวลา การเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กพิจารณาได้ 2 ด้าน คือ คำศัพท์ทั่วไปและคำศัพท์เฉพาะ เนื่องจากคำศัพท์ทั่วไปมีประโยชน์มากกว่าคำศัพท์เฉพาะเด็กจึงเรียนรู้คำศัพท์ทั่วไปได้มากกว่าคำศัพท์เฉพาะในทุกระดับอายุ การพัฒนาคำศัพท์ทั่วไป เด็กจะเรียนรู้คำที่มีประโยชน์ต่อตนเองมากที่สุดและสามารถเข้าใจได้ง่ายก่อน เช่น ชื่อคน ชื่อสัตว์ ชื่อสิ่งของ แล้วจึงเรียนรู้ส่วนต่าง ๆ ของภาษาพูดหลังสุด เด็กเรียนรู้คำนามก่อน เป็นคำนามที่มีพยางค์เดียว ต่อมาก็เพิ่มเป็น 2 - 3 พยางค์

การเรียนรู้ภาษาเป็นการเลียนแบบ โดยเฉพาะในช่วงแรกของการหัดพูด ซึ่งในระยะนี้เด็กจะรับรู้คำด้วยการเลียนแบบจากผู้ใหญ่ ในระยะต่อมาเมื่อพัฒนาการทางสมองของเด็กมากขึ้น การลอกเลียนแบบจะลดลง เด็กมีความคิดเป็นของตนเองมากขึ้นเป็นลำดับ (คารณี อุทัยรัตนกิจ. 2530 : 3 ; อ้างอิงมาจาก Ginties. 1961 : 678 - 688)

ผู้ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับการเลียนแบบในการพัฒนาภาษาอย่างละเอียด คือ เลวิส ทฤษฎีนี้เชื่อว่า พัฒนาการทางภาษาเกิดขึ้นได้หลายทางโดยอาศัยการเลียนแบบ ซึ่งอาจเกิดได้จากการมองเห็น หรือได้ยินเสียง การเรียนการพูดของเด็กเพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารกันได้นั้น มีกระบวนการเรียนรู้ตามลำดับขั้น ดังนี้

1. การเลียนแบบ (Imitation) เป็นกระบวนการสำคัญในการเรียนภาษา เพราะเป็นขั้นที่เด็กเลียนเสียงคำพูดตามเสียงที่ได้ยิน
 2. การเอาอย่าง (Indentification) เด็กมีได้เลียนการออกเสียง อย่างเดียว แต่เลียนท่าทาง นิสัยใจคอกจากบุคคลตามเสียงที่ได้ยิน
 3. การเรียนรู้ด้วยสัมพันธภาวะ (Association Learning) เด็กเรียนรู้ คำศัพท์และความหมายของคำระหว่างเสียงและสิ่งของ หรือพฤติกรรม เช่น เด็กเรียนรู้คำว่า "ตุ๊กตา" โดยแม่หยิบตุ๊กตาให้แล้วบอกเด็กว่า "ตุ๊กตา" เด็กจะจำและเรียนรู้ได้
 4. การเรียนรู้แบบถามตอบ (Question Answering) เมื่อเด็กเรียนรู้ภาษา ไปได้บ้างแล้ว เด็กเกิดอยากรู้อยากเห็นและชอบใช้คำถามจึงควรสนองเด็ก จะช่วยพัฒนาการ ทางภาษาของเด็กดีขึ้น
 5. การถ่ายทอดการเรียนรู้ (Transfer of Learning) การเรียนรู้ สิ่งใหม่ ๆ เป็นการง่ายขึ้น ถ้าผู้เรียนมีความรู้อันเกี่ยวพันกันมาก่อน เช่น รู้จักไก่ แล้วสอนให้ รู้จักเป็ด ผ่าน โดยชี้ให้เห็นความแตกต่าง เด็กจะจำได้เร็วและมีความคิดลำดับเป็นระเบียบ
- การเรียนรู้คำเป็นการพัฒนาไปตามขั้นตอนของพัฒนาการทางภาษา

(ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม. 2519 : 111 ; อ้างอิงมาจาก Myklebust. 1964 : 238) ได้อธิบายถึงพัฒนาการทางภาษาของเด็กปกติไว้ว่าการเรียนภาษาของคนอาศัย การฟังเป็นปฐม ในขั้นแรกเด็กจะเรียนรู้จากประสบการณ์ที่มีความหมายจากการมีความคิดทาง ภาษาอยู่ภายใน ต่อมาจึงพัฒนาเป็นการคิดคำด้วยการลองผิดลองถูก หลังจากเด็กมีภาษาอยู่ ภายในแล้ว เด็กจะโยงความสัมพันธ์ความหมายของคำที่เป็นภาษาแม่ที่ใช้กันอยู่ หรือการเลียน แบบบุคคลใกล้ชิดก็จะเข้าใจง่าย ๆ ในสิ่งแวดล้อมใกล้ตัวเกิดการรับรู้ทางภาษาจนสามารถ เข้าใจคำพูดได้เด็กจะแสดงออกด้วยการใช้คำพูดง่าย ๆ ที่เป็นนามธรรม ในขณะที่เดียวกันก็จะ ได้ยินเสียงที่ตนพูดสะท้อนกลับมาซึ่งมีบทบาทสำคัญในการรับรู้และ เป็นการพัฒนาการแสดงออก ทางการเขียนต่อไป

ภาพประกอบ 1 ลำดับของพัฒนาการทางภาษาของมนุษย์

เด็กจะพัฒนาการเรียนรู้มากขึ้นในลักษณะการพูดคุยโดยการสื่อสารแบบสังคม (Social Communication) แต่เด็กจะยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง เด็กจะพูดกับตนเองโดยไม่ฟังผู้อื่น (ประภาพันธุ์ นิลอรุณ. 2531 : 28 ; อ้างอิงมาจาก Piaget and Inhelder. 1969 : 120 - 122) เรียกว่าการพูดคนเดียวแบบรวมหมู่ (Collection Monologues)

เด็กจะไม่พยายามเข้าใจคำพูดของผู้อื่น ในช่วงอายุ 5 - 6 ปี เด็กก้าวไปสู่ขั้นคิดแบบหยั่งรู้ (intuitive) ซึ่งเป็นการคิดโดยอาศัยการรับรู้

ในระยะแรกเด็กเรียนรู้ภาษาอย่างไม่เป็นกฎเกณฑ์ เป็นการเรียนรู้ในลักษณะเดียวกับการฝึกทักษะและความสามารถด้านอื่น ๆ การเรียนรู้คำได้จากการได้ยินคนอื่นพูดซ้ำ ๆ กันมาพูด โดยเฉพาะคำที่มีความหมายที่टनाข้ออยู่เสมอ นอกจากนั้นการที่เด็กเรียนรู้ได้เร็วถ้าคำที่เด็กเรียนรู้เป็นประสบการณ์เดิมที่ใกล้ตัวเด็ก (บุบผา ชังพุก, 2524 : 52 - 58) จากทฤษฎีพัฒนาการทางภาษาโดยเฉพาะทฤษฎีพัฒนาการเรียนรู้คำและการเข้าใจความหมายของคำเป็นสิ่งที่ช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก ดังที่ ดวงเดือน ศาสตราภรณ์ (2529 : 214 - 215) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางภาษาของเด็กว่า

1. เด็กสามารถใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น ซึ่งเปิดโอกาสให้เกิดสังคมประกิต (Socialization)
2. เด็กสามารถใช้ภาษาเป็นคำพูดที่เกิดขึ้นภายใน ในรูปแบบของการคิดและในระบบของการใช้สัญลักษณ์ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ
3. ภาษาเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นภายในตัวเด็ก ดังนั้นเด็กจึงไม่ต้องอาศัยการจัดกระทำกับวัตถุจริง ๆ เพื่อแก้ปัญหาเด็กสามารถสร้างจินตนาการในสมอง ซึ่งก่อให้เกิดการทดลองขึ้น เด็กสามารถจินตนาการถึงวัตถุ แม้ว่าวัตถุนั้นจะอยู่นอกสายตาหรืออยู่ในอดีตเด็กสามารถทำการทดลองในสมองและทำได้เร็วกว่าการจัดกระทำกับวัตถุนั้นจริง ๆ

พัฒนาพร สุทธิยานุช (2524 : 22 - 24) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางภาษาไว้ดังนี้

1. การเปล่งเสียงก่อนการพูดภาษาตั้งแต่แรกเกิดถึง 1 ปี ในระยะนี้เด็กเริ่มส่งเสียงร้อง การโต้ตอบอาจจะมีความหมายหรือไม่มีความหมายได้ แต่ส่วนมาก เป็นเครื่องมือสื่อสารความรู้สึก เด็กเริ่มเรียนคำง่าย ๆ ใกล้ตัว เช่น พ่อ แม่ บางครั้งก็เพื่อความเข้าใจของตนเองเท่านั้น ไม่มีความหมายสำหรับผู้อื่น
2. พัฒนาการพูดเริ่มในระยะแรก (Early Linguistic Development) ระยะ 1 - 5 ปี เริ่มใช้ภาษาพูดเป็นคำง่าย ๆ ส่วนมากจะเป็นคำเดียว ซึ่งเป็นคำนามต่อมาเป็นคำกริยาที่เกี่ยวกับการเคลื่อนไหว และเรียนรู้คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ คำสรรพนาม คำสันธาน และคำบุรพท

3. เมื่อเด็กเริ่มเข้าเรียนในวัย 3 – 5 ปี เด็กมีพัฒนาการทางภาษาในการใช้คำมากขึ้น เด็กเริ่มเรียนคำศัพท์ การอ่าน ความหมายและการใช้ภาษาพูดในลักษณะรูปประโยคที่สมบูรณ์

การกำหนดความก้าวหน้าหรือความล้มเหลวในการเรียนรู้คำต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับจำนวนคำที่เด็กเข้าใจและรู้ความหมายเป็นสิ่งสำคัญ การเข้าใจและรู้ความหมายของคำจะเป็นเครื่องมือที่เด็กใช้ในการเรียนรู้โลกของตนเอง โดยเฉพาะโลกปัจจุบัน ซึ่งการติดต่อสื่อสารมีความเจริญก้าวหน้ามาก จึงมีความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้คำต่าง ๆ และสามารถเข้าใจเหล่านั้นได้ด้วย ถ้าเด็กมีความรู้เกี่ยวกับคำและการใช้คำได้น้อยจะทำให้เด็กมีปัญหาด้านการปรับตัวในสังคม (Hurlock, 1964 : 266 – 267) โดยทั่วไปครูจะช่วยให้เด็กรู้จักความหมายของคำศัพท์ต่าง ๆ ได้โดยวิธีสร้างประสบการณ์ใหม่ ๆ ให้เด็กได้มีโอกาสศึกษาคำศัพท์ให้มากขึ้น ครูที่มีประสบการณ์มากมักจะคำนึงถึงองค์ประกอบในการพัฒนาความเจริญด้านความหมายของคำคือ

1. ความสามารถทั่ว ๆ ไป ระดับวุฒิภาวะของเด็กเป็นตัวกำหนดขอบเขตในการเรียนรู้ความหมายของคำ แม้เด็กจะมีอายุเท่ากันก็มีความสามารถในการใช้คำศัพท์ได้แตกต่างกัน

2. ประสบการณ์และความพร้อมในการอ่านของเด็กมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการรู้จักคำศัพท์ต่าง ๆ เพิ่มขึ้น เด็กที่มีประสบการณ์และความพร้อมต่างกันย่อมรู้ความหมายของคำศัพท์มากน้อยต่างกันไป

3. ความอยากรู้อยากเห็นของเด็ก จะเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้เด็กต้องการเรียนรู้ความหมายของสิ่งต่าง ๆ ครูควรเร้าให้เด็กมีความอยากรู้อยากเห็นทุกโอกาส

4. การสอนคำต่าง ๆ ให้แก่เด็กเป็นสิ่งสำคัญมากเพราะจะช่วยให้เด็กเข้าใจคำต่าง ๆ กว้างขวางมากยิ่งขึ้น (Tinker, 1952 : 158 ; อ้างอิงมาจาก Gray and Holmes)

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีเรียนรู้คำพอสรุปได้ว่าการเรียนรู้คำเป็นกระบวนการต่อเนื่อง เป็นการเรียนรู้ที่ค่อยเป็นค่อยไปโดยอาศัยการฟัง การเลียนแบบ นอกจากนี้ความพร้อมในการเรียนรู้ และการถ่ายทอดของครูก็มีบทบาทสำคัญยิ่งในการเรียนรู้คำของเด็ก

3. ความสามารถในการเรียนรู้การใช้ชนิดของคำ

การเรียนรู้การใช้ชนิดของคำต่าง ๆ ได้เด็กต้องมีความเข้าใจความหมายของคำ ในการเรียนรู้ความหมายของคำมีองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการรู้ความหมายของคำ เช่น ประสบการณ์ สิ่งแวดล้อม ระดับสติปัญญา ความยากง่ายและชนิดของคำ

การเขียนชนิดของคำเป็นเครื่องบ่งชี้ความเจริญก้าวหน้าเด็กจะเขียนคำที่เด็กรู้จัก และเข้าใจความหมายก่อน ส่วนใหญ่จะเป็นคำนามและคำกริยา รองลงไป คือ คำวิเศษณ์ คำสันธาน คำสรรพนาม คำบุรพบท และคำอุทาน เด็กจะเขียนคำอะไรก่อนนั้นขึ้น อยู่กับสภาพของเด็กอีกด้วย

นักการศึกษาได้กล่าวถึงการเรียนรู้ชนิดของคำของเด็กดังนี้

บุบผา ชังพุก (2524 : 58) กล่าวว่าในการเรียนรู้และเข้าใจความหมายของคำ เด็กจะเรียนรู้คำที่มีประโยชน์ต่อตนเองมากที่สุด และสามารถเข้าใจง่าย เด็กจะเรียนรู้คำนามก่อนและเป็นคำนามที่มีลักษณะพยางค์เดียวต่อไปก็เป็นคำกริยา โดยเฉพาะคำกริยาที่ใช้แทนท่าทาง เช่น "วิ่ง" "ดึง" เป็นต้น ส่วนคำคุณศัพท์คำวิเศษณ์จะเริ่มพบกับเด็กอายุหนึ่งขวบครึ่งขึ้นไป คำที่เด็กชอบใช้ได้แก่ "ดี" "ไม่ดี" ส่วนคำบุรพบทและคำสรรพนามจะพบหลังสุด

เฮอร์ล็อก (Hurlock, 1964 : 225) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้คำของเด็กปกติ เด็กจะเรียนรู้คำตามลำดับดังนี้ คือ คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ กับคำกริยาวิเศษณ์ และคำบุรพบท กับคำสรรพนาม

จากผลการวิเคราะห์ทางสถิติของ ไมเคิลบัสต์ (Myklebust, 1964 : 306 - 416) เกี่ยวกับการใช้ชนิดของคำในเชิงเขียน เปรียบเทียบระหว่างเด็กปกติกับเด็กหูหนวก โดยใช้แบบทดสอบการเขียนเรื่องจากภาพ ศึกษาจากเด็กปกติจำนวน 200 คน และเด็กหูหนวกจำนวน 200 คน พบว่า มีความแตกต่างกันระหว่างการใช้ชนิดของคำในเด็กปกติ และเด็กหูหนวก โดยที่เด็กปกติการใช้ชนิดของคำมักเริ่มจากคำนาม คำกริยา คำนามหน้านาม (Articles) และคำสรรพนาม คำบุรพบท คำคุณศัพท์ และคำสันธานเป็นไปอย่างล่าช้า และรู้จักใช้คำกริยาวิเศษณ์เมื่ออายุ 15 ปี

ในเรื่องของคำนามพบว่า เป็นชนิดของคำที่ใช้มากที่สุดทั้งในเด็กปกติ และเด็กหูหนวกแต่ในเด็กหูหนวกจะมีเปอร์เซ็นต์ของการใช้คำนามมากกว่าเด็กปกติ ในทุกระดับอายุ

โดยเฉพาะในระดับอายุ 7 ปี จะใช้เกือบเป็น 2 เท่าของเด็กปกติ ในช่วงอายุ 7 ปี จะได้คะแนนการใช้คำนาม 100 เปอร์เซนต์ จนถึงอายุ 11 ปี แต่ในระดับอายุ 13 - 15 ปี จะลดลงเป็น 90 เปอร์เซนต์ แต่สำหรับเด็กปกติหลังจาก 7 ปี แล้วจะไม่ใช้คำนาม เพียงอย่างเดียว

คำกริยาใช้เป็นอันดับที่สองรองจากคำนาม พบว่าที่ระดับอายุ 7 ปี เด็กปกติใช้กริยาเป็น 2 เท่าของเด็กหูหนวก จาก 9 - 15 ปี คะแนนพอเปรียบเทียบใกล้เคียงกัน แต่จะมีเด็กหูหนวกที่ได้คะแนนสูงในทุกระดับอายุ

คำสรรพนาม เด็กหูหนวกใช้คำสรรพนามได้ในช่วงระดับอายุตอนปลาย และมีความคล่องแคล่วน้อยกว่าเด็กปกติ ยิ่งในเด็กหูหนวกจะใช้คำสรรพนามก็ต่อเมื่ออายุเลย 9 ปีไปแล้ว

คำบุรพท ใช้เป็นอันดับที่สี่ พบว่าที่ระดับอายุ 7 ปี ไม่มีเด็กหูหนวกคนใดใช้คำนี้เลย แต่เมื่อเติบโตขึ้นจะมีพัฒนาการใช้คำชนิดนี้คล่องแคล่วขึ้น

คำคุณศัพท์ เด็กปกติมีความคล่องแคล่วในการใช้คำชนิดนี้ พบเมื่ออายุ 7 ปี แต่เมื่ออายุมากขึ้นก็ไม่แสดงความเปลี่ยนแปลงชัดเจน ในเด็กหูหนวกไม่พบคำชนิดนี้เลย ในระดับอายุ 7 ปี และจะค่อย ๆ ดีขึ้น แต่ไม่เสมอเท่ากับคำบุรพท

คำกริยาวิเศษณ์ พบว่า คำชนิดนี้มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับบุคคาเวในคนปกติ แต่เป็นสิ่งที่ยากที่สุดในบรรดาคำทั้งหลาย สำหรับเด็กหูหนวกจึงไม่สามารถใช้คำนี้ได้จนกระทั่งอายุ 11 ปี แต่ก็ไม่พัฒนาไปมากนักเมื่ออายุมากขึ้น

คำสันธาน เด็กปกติจะรู้จักใช้คำชนิดนี้เมื่ออายุ 9 ปี ส่วนเด็กหูหนวกจะใช้เมื่ออายุ 11 ปี แต่ไม่ได้ใช้บ่อยนักคือ ประมาณ 6 เปอร์เซนต์ สำหรับเด็กปกติ และ 3 เปอร์เซนต์สำหรับเด็กหูหนวก

คำอุทาน เด็กปกติและเด็กหูหนวกจำนวนน้อยคนที่ใช้คำอุทาน ทั้งนี้อาจเนื่องจากภาพไม่ได้เร้าใจให้เด็กใช้คำชนิดนี้มากนัก

ราตรี ปิตาวรานนท์ (2525 : 66) ได้ศึกษาพัฒนาการทางภาษาด้านชนิดของคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้แบบทดสอบการเขียนปริมาณคำและชนิดของคำเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดใช้ชนิดของคำเรียงตามลำดับ ดังนี้ คือ คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์

คำสันธาน คำสรรพนาม คำบุรพท และคำอุทาน และในปี พ.ศ. 2528 พูนศักดิ์ ภูริปรีชา (2528 : 68) ได้ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาเขียนของนักเรียนหูหนวก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูง ปานกลาง และต่ำ ใช้ คำนาม คำกริยา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และใช้ชนิดของคำเรียงตามลำดับ ดังนี้ คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำสันธาน ส่วนคำสรรพนาม คำบุรพท และคำอุทาน เด็กหูหนวกไม่ได้ใช้คำเหล่านี้เลย

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการใช้ชนิดของคำ สรุปได้ว่าเด็กสามารถใช้ชนิดของคำต่าง ๆ ได้ต้องมีความรู้ในความหมายของคำเป็นอันดับแรก และรู้หน้าที่ของคำเหล่านั้น การที่เด็กจะเขียนคำอะไรก่อนขึ้นอยู่กับว่าคำนั้นเรียนรู้ได้ง่ายและมีประโยชน์ต่อตนเอง การเรียนรู้ชนิดของคำในเด็กปกติจะเรียงตามลำดับ คือ คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ คำบุรพท คำสันธาน และคำสรรพนาม ส่วนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะใช้คำนามมากที่สุด รองลงมาคือคำกริยาส่วนคำอื่น ๆ เป็นไปอย่างล้าช้า

4. การเรียนการสอนในรูปประโยค

ความก้าวหน้าในการเรียนรู้คำต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับจำนวนคำที่เด็กเข้าใจและรู้ความหมายซึ่งเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ขั้นสูงคือการเขียนเป็นประโยค การเขียนเป็นประโยคต้องอาศัยความคิดขั้นนามธรรมรวมทั้งหลักวิชาและศิลปะ ต้องจำรูปแบบการเขียน ประโยคการรู้จักสังเกตวิธีเขียนของผู้ที่มีความสันทัด จะเป็นแนวทางในการเขียนประโยคที่ถูกต้องทั้งการพูดและการเขียน

การนำคำในภาษาไทยมาเรียงให้เป็นประโยค หรือการผูกเป็นประโยคนั้นค่อนข้างจะแน่นอน หากการเรียงลำดับผิดไปประโยคจะเปลี่ยนความหมายหรืออาจผิดไวยากรณ์ได้ (วรรณ แก้วแพรง, 2526 : 70) นักภาษาศาสตร์กล่าวว่าภาษาในโลกนี้ประกอบด้วย ประธาน กริยา และกรรม ส่วนภาษาไทยนั้นมีลักษณะของภาษาที่เรียงแบบ ประธาน กริยา และกรรม ถ้าผู้พูดต้องการเลือกคำใดเป็นจุดเริ่มต้นของความคิดก็จะเลือกคำนั้นไว้เป็นต้นประโยค ส่วนคำใดเป็นเรื่องใหม่ซึ่งผู้พูดต้องการบอกเล่าแก่ผู้ฟัง ผู้พูดก็จะกล่าวถึงท้ายสุด

การเขียนประโยคเป็นการเขียนด้วยความเข้าใจ เด็กจะต้องใช้ทักษะความรู้ และความสามารถสูงกว่าการเขียนตามแบบ การเขียนประโยคสั้น ๆ ง่าย ๆ เป็นการสื่อความหมายได้เพียงจุดเล็ก ๆ จุดใดจุดหนึ่ง การเขียนด้วยความเข้าใจเริ่มในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เป็นการปูพื้นฐานไปสู่การเขียนอย่างมีจุดประสงค์ การเขียนประโยคของนักเรียนแต่ละระดับชั้นนั้น นักเรียนจะมีความสามารถในการเขียนประโยคไม่เท่ากัน โดยที่นักเรียนซึ่งอยู่ในระดับชั้นที่สูงกว่าจะเขียนประโยคได้สมบูรณ์กว่า และมีจำนวนคำในประโยคมากกว่า นักเรียนในระดับชั้นที่ต่ำกว่า (สราวุธ บุญบุญสุนันท์ และคนอื่น ๆ. 2535 : 13)

ตามหลักสูตรประถมศึกษา การสอนภาษาไทยเกี่ยวกับทักษะการสอนการเขียนประโยคมีเนื้อหาสาระหลายประการด้วยกัน คือ

1. กำหนดคำให้ผู้พูดประโยค
2. การพูดประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม และประโยคปฏิเสธ
3. การเติมคำในช่องว่างของประโยค
4. การใช้คำขยายขยายคำนามคำนีในประโยค
5. การพูดประโยคตอบคำถามตามเนื้อเรื่องในบทเรียน
6. การพูดประโยคบรรยายภาพ
7. การเรียงลำดับคำในประโยคใหม่ โดยให้เนื้อความของประโยคที่เรียงลำดับใหม่ยังมีความเหมือนเดิม
8. การเรียงลำดับคำในประโยคใหม่ให้เนื้อความของประโยคเปลี่ยนไป
9. ลักษณะของการพูดประโยคที่ดี
10. หลักในการพูดประโยค (กรมวิชาการ. 2524 : 21 - 22)

เนื้อหาดังกล่าวผู้สอนต้องพิจารณามาสอนให้เหมาะสมกับสติปัญญา วัย และระดับชั้นของนักเรียน เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจผู้สอนต้องคำนึงถึงลำดับขั้นในการสอน ซึ่งวรรณ แก้วแพรง (2526 : 82 - 83) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับลำดับขั้นในการสอนการเขียนประโยคไว้ดังนี้

1. ต้องพิจารณากำหนดเนื้อหาที่จะสอนไว้เป็นการล่วงหน้าว่าเนื้อหาที่จะสอนตามลำดับก่อนหลังอย่างไร เมื่อถึงเวลาสอนก็สอนเนื้อหา นั้น ๆ ไปตามลำดับตามที่กำหนดไว้

2. ลำดับชั้นการสอนมีความจำเป็นมาก หากไม่สอนไปตามลำดับชั้นของความยากง่ายในลักษณะที่เนื้อหาที่สอนก่อนเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้เนื้อหาต่อไปแล้วการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ยาก

3. ลำดับชั้นการสอนที่กล่าวมา จะต้องสอนสิ่งที่ง่ายไปหาสิ่งที่ยากกว่า หรือจากสิ่งที่นักเรียนมีประสบการณ์อยู่บ้างแล้วไปหาสิ่งที่นักเรียนมีประสบการณ์น้อย

4. ในการสอนเนื้อหาหนึ่ง ๆ เช่น การสอนการเขียนประโยคโดยประหยัดคำการเรียงลำดับคำที่ถูกที่ บางเนื้อหาที่ไม่มีลำดับชั้นในการสอน แต่บางเนื้อหาลำดับชั้นในการสอนมีความจำเป็นมาก หากไม่สอนตามลำดับชั้นแล้วการเรียนรู้จะเกิดได้ยาก

5. ผู้สอนต้องมีความรู้ความเข้าใจหลายประการ เป็นต้นว่า ความรู้เกี่ยวกับประโยค ความรู้เดิมของนักเรียน ความรู้ความสามารถที่นักเรียนต้องใช้ในการเรียนเนื้อหานั้น ๆ

6. เมื่อผู้สอนกำหนดว่าจะลำดับชั้นการสอนอย่างไร จะสอนอะไรก่อนอะไรหลังแล้ว ผู้สอนต้องนึกและคิดว่าล่วงหน้าด้วยว่า ในการสอนขั้นนั้น ๆ มีเนื้อหาย่อยอะไรบ้างที่ต้องสอน มีลำดับขั้นตอนการสอนอย่างไร จะใช้อุปกรณ์อะไรบ้าง

การสอนการเขียนประโยคกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ผู้สอนต้องเข้าใจเทคนิคในการถ่ายทอดมากกว่าเด็กปกติ ทั้งนี้เนื่องจากเด็กดังกล่าวมีปัญหาในการสื่อความหมาย เทคนิคดังกล่าวคือ การสื่อสารระบบรวม (Total Communication) และในขณะเดียวกันก็อาจจะแสดงความรู้สึกออกมาทางสีหน้า และใช้ท่าทางประกอบ (ผดุง อารยะวิญญู, 2533 : 29) เพื่อให้เด็กเลาความหมายและเกิดความเข้าใจจนความหมายนั้น ๆ ได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้การใช้อุปกรณ์เป็นสิ่งสำคัญยิ่งเพื่อช่วยสื่อการอ่าน และการเขียนประโยคที่ถูกต้อง

จากการสังเกตและประสบการณ์การสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินของผู้วิจัยเป็นเวลานาน พบว่าเด็กที่สูญเสียการได้ยินไม่มากจะเป็นเด็กที่มีความสามารถในการใช้ภาษาได้ดี มีความสามารถในการเขียนประโยคได้ดีเกือบเท่าเด็กปกติ เด็กดังกล่าวเป็นเด็กที่เรียนร่วมกับเด็กปกติดังที่ ราตรี ปิตาวรานนท์ (2525 : 96) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาด้านการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มาจากสภาพการเรียน 2 แบบ พบว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ มีค่าคะแนนเฉลี่ยของการเขียนจำนวนคำต่อประโยค และไวยากรณ์ของประโยค สูงกว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในโรงเรียนพิเศษ

นอกจากนี้ ราตรี ปิตาวรานนท์ (2525 : 26) ยังกล่าวว่า ความยาวของประโยคนอกจากจะเป็นเครื่องวัดความสามารถในการใช้ภาษาที่เชื่อมั่นได้มากที่สุดแล้ว ยังทำให้ทราบถึงข้อบกพร่องของเด็กหุนวกรอีกด้วย นอกเหนือจากการวัดในด้านความยาวของประโยค การวัดในด้านที่เป็นรูปธรรมก็ย่อมจะเป็นตัวบ่งชี้ถึงความสามารถในการเขียนยิ่งขึ้น

ผลจากการค้นคว้าของไมเคิลบัสต์ (Myklebust. 1964 : 288 - 290) ในด้านจำนวนคำต่อประโยค หรือความยาวของประโยคกับตัวแปรต่าง ๆ พบว่าความแตกต่างระหว่างเด็กหุนวกรกับเด็กปกติมีนัยสำคัญสูงที่ทุกระดับอายุ โดยที่เด็กหุนวกรจะด้วยกว่าเด็กปกติ จำนวนประโยคที่เด็กหุนวกรเขียนมักน้อยกว่าเด็กปกติ เด็กหุนวกรมักเขียนประโยคสั้นกว่าใช้คำง่าย ๆ และประโยคไม่ซับซ้อน

จากการศึกษาของ พูนศักดิ์ ภูริปริษา (2528 : 66) เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเขียนของเด็กหุนวกร ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า เด็กหุนวกรที่มีความสามารถในการอ่านสูง ปานกลาง และต่ำ มีความสามารถในการเขียนประโยคแตกต่างกัน โดยที่นักเรียนหุนวกรที่มีความสามารถในการอ่านสูงจะมีความสามารถในการเขียนประโยคมากกว่านักเรียนหุนวกรที่มีความสามารถในการอ่านต่ำและปานกลาง ส่วนนักเรียนหุนวกรที่มีความสามารถในการอ่านปานกลาง และต่ำมีความสามารถในการเขียนประโยคไม่แตกต่างกัน

ในปี พ.ศ. 2535 สราวุธ บุญญาสุนันธ์ และอื่น ๆ (2535 : 34) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนหุนวกร ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่าก่อนที่นักเรียนจะได้รับการสอนการเขียนประโยคและหลังจากนักเรียนได้รับการสอนการเขียนประโยคโดยใช้ชุดการสอนเขียนประโยคแล้ว นักเรียนมีความสามารถในการเขียนประโยคแตกต่างกัน กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนประโยคโดยใช้ชุดการสอนการเขียนประโยค มีความสามารถในการเขียนประโยคสูงกว่าก่อนที่นักเรียนได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนเขียนประโยค และยังพบต่อไปอีกว่า การเขียนประโยคของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จะเขียนประโยคได้สมบูรณ์กว่ามีจำนวนคำในประโยคมากกว่าในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

จากเอกสารและผลการศึกษาค้นคว้าดังที่กล่าวมาข้างต้นพอสรุปได้ว่า การเขียนในรูปประโยคเด็กต้องเข้าใจความหมายของคำต่าง ๆ เป็นพื้นฐาน การสังเกตรูปแบบการเขียนประโยค เนื้อหาสาระและขั้นตอนของการสอนมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของเด็กมาก การเขียนประโยคของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะพัฒนาดีน้อยกว่าเด็กปกติทุกด้าน เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีความสามารถในการเขียนประโยคได้ถูกต้องขึ้นอยู่กับระดับความบกพร่องทางการได้ยิน สภาพแวดล้อม และการถ่ายทอดของผู้สอนเป็นสำคัญ

การสอนเขียน

1. เทคนิคการถ่ายทอด

ทักษะเบื้องต้นของการสอนเขียนคือ การเขียนสะกดคำ การเขียนสะกดคำเป็นพื้นฐานของการเขียนเป็นเรื่องราว การเขียนสะกดคำเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็น ในการช่วยส่งเสริมความสามารถในการเขียนได้ถูกต้อง และรวดเร็ว พฐู ทังแดง (2534 : 10) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำมีความสำคัญต่อการเรียนทุกวิชาและเป็นแขนงหนึ่งในวิชาภาษาไทย ซึ่งผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้เกิดทักษะและพัฒนาความสามารถทางด้านการเขียน

การเขียนเป็นการแสดงออกทางภาษา เป็นการถ่ายทอดความคิด และความรู้สึก ไปสู่ผู้อ่าน ผู้มีประสบการณ์มากจะสามารถรวบรวมความคิดจากการฟัง การพูดและการอ่าน แล้วถ่ายทอดเป็นสัญลักษณ์ในการสื่อความหมาย เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจงานความคิด ความรู้สึก ตลอดจนเรื่องราวต่าง ๆ ตรงกับเจตนารมณ์ของผู้เขียน (นฤมล กิ่งवालโกส. 2534 : 27 ; อ้างอิงมาจาก Macrimon. 1978 : 3)

ก่อนที่เด็กจะเขียนเป็นคำได้นั้นต้องมีพื้นฐานการฟัง การพูด และการอ่าน โดยเฉพาะการอ่านแบบแจกลูกสะกดคำมาแล้ว ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานของการสอนเขียน เด็กจะอ่านหรือเขียนคำได้ถูกต้องก็ต่อเมื่อเด็กได้ฝึกทักษะการสะกดคำมาแล้วอย่างชำนาญ ประเทิน มหาจันทร์ (2519 : 60) ได้กล่าวถึงการสอนสะกดคำไว้ว่าการสอนสะกดคำจะได้ผลดีต่อเมื่อครูสอนให้เด็กออกเสียง เพราะเด็กได้ฟัง ได้เปล่งเสียงด้วยตนเองได้มองเห็นภาพ

ของตัวอักษรที่คู่กับเสียงนั้น ทำให้เด็กสะกดคำไม่ผิดพลาดโดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับประถมศึกษา จึงควรให้ความสนใจการสอนสะกดคำแก่เด็กให้มาก เพื่อเด็กจะได้สะกดคำได้ถูกต้อง ขณะเขียนคำต่าง ๆ ผู้เขียนต้องใช้ความคิดในการสะกดคำนั้น พร้อมกับเรียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ของคำนั้นให้ถูกต้องทุกครั้ง การเขียนสะกดคำของเด็กจะอยู่ คนละด้านตรงกันข้าม กล่าวคือเมื่อมีคำยากมากขึ้น ความสามารถในการเขียนสะกดคำจะลดต่ำลง การเขียนสะกดคำของแต่ละบุคคลจะขึ้นอยู่กับความสามารถและโอกาสในการเรียนรู้ (Gerberich and others. 1962 : 391)

เนื่องจากทักษะการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กันมาก ในการสอนเขียนคำ ต้องให้เด็กได้รู้กฎเกณฑ์ของการเรียงลำดับตัวอักษรในคำหนึ่ง ๆ เพื่อให้ออกเสียงได้ชัดเจนและเขียนคำได้ (ยง อิงคเวทย์. 2508 : 25) เด็กต้องมีความสามารถที่จะใช้ตัวอักษรที่มีความหมายมาเรียงกันเป็นคำให้ตรงกับจุดหมายของการเขียนคำนั้น ๆ (Lado. 1961 : 284) ความสามารถนี้หมายถึงการเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ในการเขียนคำต่าง ๆ อย่างถูกต้อง (สุนันทา รสรัจจ์. 2511 : 5) ซึ่งสอดคล้องกับ มัลลิกา ภักดิ์ธรงค์ (2531 : 28) ที่กล่าวว่าความสามารถในการเขียนคำคือ การนำพยัญชนะ สระวรรณยุกต์ รวมทั้งตัวสะกด ตัวการันต์ ในภาษาไทยมาเรียงลำดับได้อย่างถูกต้อง และสามารถนำหลักการเขียนไปใช้ประโยชน์ได้ด้วย

รองรัตน์ อิศรภักดี และเหิอก กุสุมา ณ อยุธยา (2516 : 132) ได้สรุปจุดหมายการสอนเขียนในระดับประถมศึกษาไว้ดังนี้

1. เพื่อให้เด็กรู้จักคำต่าง ๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวันและช่วยให้เด็กเขียนเป็นคำได้
2. เพื่อให้เด็กเขียนคำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง
3. เพื่อส่งเสริมให้เด็กรู้จักใช้คำต่าง ๆ ได้กว้างขวางยิ่งขึ้น
4. เพื่อให้เด็กค้นคว้าและคิดค้นใหม่ ๆ ตามที่เด็กต้องการ

ในการสอนสะกดคำครูควรตั้งจุดหมายไว้สองประการคือ สอนเพื่อเขียนและสอนเพื่ออ่าน เมื่อครูต้องการสอนสะกดคำเพื่อการเรียนเขียนควรจะให้เด็กเรียนฝึกด้านการเขียนซึ่งอาจจะให้สะกดคำตามบัตรคำที่ถูกต้องก่อน เมื่อสะกดคำได้ถูกต้องแล้วจึงเขียนคำนั้นจะช่วยให้นักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องยิ่งขึ้น (กรมสามัญศึกษา. 2516 : 47)

บุญปก อ่อนเฝ้า (2526 : 11 - 12) ได้สรุปจุดมุ่งหมายของการสอนสะกดคำไว้ดังนี้

1. มุ่งให้เด็กรู้จักรูปคำ การสอนสะกดคำที่ดีนั้น ครูจะต้องให้เด็กมีทักษะในการใช้คำ ครูต้องมีวิธีเร้าให้เด็กเกิดความสนใจในการเขียนสะกดคำช่วยให้เด็กคุ้นเคยกับรูปคำและเสียงของคำ เพื่อให้เด็กรู้จักคำกว้างขวางขึ้น

2. มีความสามารถที่จะเขียนคำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง การเขียนสะกดคำได้ถูกต้องนั้น เด็กจะต้องได้เรียนรู้คำ ผูกออกเสียง เรียนรู้ความสัมพันธ์ของตัวอักษรกับเสียง สามารถจำรูปร่างของคำ จาละดับอักษรได้ จึงจะสามารถเขียนคำได้ถูกต้อง

นอกจากนี้ อัจฉรา ชิวพันธ์ (2532 : 1) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนในระดับชั้นประถมศึกษา ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการสอนสะกดคำไว้คือ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง แม่นยำ และรวดเร็ว

การเขียนสะกดคำเป็นทักษะที่นักเรียนควรได้รับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอครูจึงต้องหาวิธีการสอนการเขียนสะกดคำ เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้องแม่นยำ มีข้อผิดพลาดน้อยที่สุด

จรัสศรี กิจบัญญัติอนันต์ (2532 : 26) กล่าวว่า การสอนเขียนคำเป็นแนวทางที่จะนำไปสู่การเขียนหนังสือได้ถูกต้อง นักเรียนจะเขียนคำและสะกดคำได้ถูกต้องอาศัยทักษะและนิสัยการพูด การฟัง และการอ่านที่ดี ในการสอนเขียนคำครูจึงจำเป็นต้องฝึกให้นักเรียนหัดฟัง หัดพูด และหัดอ่านคำให้ถูกต้องชัดเจน การสอนเขียนสะกดคำเป็นเรื่องที่เด็กไม่ค่อยชอบเรียน โดยเฉพาะเด็กที่มีปัญหาด้านการเรียนจะรู้สึกเบื่อหน่าย และวิตกกังวลทุกครั้งที่จะต้องเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำ ดังนั้น ครูจึงต้องหาวิธีและรูปแบบที่จะนำบทเรียนให้สนุกสนานน่าสนใจ โดยหากิจกรรมแปลก ๆ ใหม่ ๆ มาประกอบการสอนอยู่เสมอ

ในการสอนเขียนสะกดคำมีนักการศึกษาได้เสนอแนะไว้หลากหลายแนวคิด ดังนี้

สมบัติ มหารศ (2521 : 87 - 88) ได้เสนอแนวคิดในการเขียนสะกดคำว่า ควรดำเนินการตามวิธีการ 7 ขั้น ดังนี้

1. ให้อัตลักษณ์การเขียนสะกดคำ นักเรียนควรจะได้เขียนสะกดคำที่ต้องการซ้ำในชีวิตประจำวันและเป็นคำที่นักเรียนสนใจ ทั้งนี้เพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการเขียนสะกดคำให้แก่ตนเอง

2. กระบวนการสะกดคำ ก่อนที่จะสอนให้นักเรียนฝึกเขียนสะกดคำ ครูควรให้นักเรียนได้มีโอกาสออกเสียง และแปลความหมายของคำนั้น ๆ ด้วย นอกจากนี้ยังต้องฝึกแยกเสียงพยัญชนะ คำ ต่อจากนั้นจึงหลับตานึกมองซ้ำให้เกิดความทรงจำให้ได้แล้วจึงให้สะกดคำ กระบวนการเหล่านี้ควรกระทำซ้ำหลาย ๆ ครั้ง เพื่อให้เกิดความชำนาญ

3. ขั้นตอนในการสะกดคำมีดังนี้

- 3.1 เรียนรู้คำต่าง ๆ และขยายคำ
- 3.2 ออกเสียงคำ พยางค์ เช่น คำว่า หน้าตา น่ารัก
- 3.3 อธิบายให้เข้าใจเกี่ยวกับคำที่มีความหมายเหมือนกันและต่างกัน
- 3.4 หลับตาสะกดในใจ
- 3.5 ช่วยเหลือคนที่อ่อนในการสะกดคำ
- 3.6 สะกดซ้ำคำต่าง ๆ
- 3.7 เขียนเป็นประโยค

4. การวางแผนการสอนประจำสัปดาห์

5. หลักเกณฑ์การเลือกคำมาสะกดคำ มีดังนี้

- 5.1 สะกดคำที่เป็นคำพ้อง
- 5.2 สะกดคำที่ได้ยินเสียงชัด
- 5.3 สะกดคำที่ได้จากการอ่าน

6. การจัดกิจกรรมสะกดคำ การสะกดคำจะมีผลดี ถ้าให้อ่านได้ก่อนแล้วจึงเขียนหรือไม่ก็ให้เขียนจากคำที่เคยเขียนผิด เขียนตกหล่นและให้หัดสะกดคำตามที่ตนพอใจ

7. การสะกดคำเป็นรายบุคคล เป็นกิจกรรมให้นักเรียนทำงานตามความสามารถของแต่ละบุคคลได้อย่างดีและไม่ควรใช้เวลาเกิน 15 นาที ต่อการเขียนสะกดคำแต่ละครั้ง เพราะถ้านานเกินไปกว่านี้ นักเรียนจะไม่สนใจในการทำงาน

กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ (2525 : 49 – 50) ได้เสนอแนะกระบวนการสอนเขียนสะกดคำ ควรเป็นดังนี้

1. ให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำให้ชัดเจน และถูกต้อง
2. ให้นักเรียนรู้ความหมายของคำนั้น
3. ให้นักเรียนสะกดคำให้ได้

ประยงค์ โชติการณ์ (2532 : 138 - 139) ได้เสนอแนะการสอนเขียนสะกดคำไว้ดังนี้

1. ในการสอนเขียนสะกดคำ ครูควรเน้นที่ความหมายของคำก่อนเพราะมีคำพ้องเสียงอยู่มาก และเปิดโอกาสให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนด้วย
2. ครูควรเป็นแบบอย่างที่ดีในการเขียนสะกดคำให้แก่เด็กและครูทุกคนในโรงเรียนควรร่วมมือกันแก้ไข ถ้าพบว่าเด็กนักเรียนคนใดเขียนสะกดคำผิดจะต้องแก้ไขให้ถูกต้องทันทีอย่าปล่อยทิ้งไว้ เพราะจะทำให้เด็กนักเรียนเกิดความท้อแท้ในคำผิดนั้น ๆ
3. ในการสอนเขียนสะกดคำแต่ละครั้ง ควรมีทั้งคำที่ค่อนข้างง่ายจนไปถึงคำยาก ส่วนคำที่มีความยากมากครูจะต้องใช้เวลาในการฝึกหัดมากยิ่งขึ้น และควรสอนให้มีความสัมพันธ์กันทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยเฉพาะการอ่านสะกดคำจะมีส่วนช่วยให้นักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องยิ่งขึ้น

เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ในการเขียนคำได้อย่างถูกต้อง ควรคำนึงถึงขั้นตอนหรือลำดับขั้นในการสอนเขียนคำ ดังนี้

1. เขียนคำที่สอนให้นักเรียนดู การเขียนคำที่สอนให้นักเรียนดูจะเกิดผลดีในการสอน 2 ประการคือ
 - 1.1 ช่วยให้นักเรียนเกิดความสนใจขึ้น
 - 1.2 การให้สัมผัสหลาย ๆ ครั้ง จะช่วยให้นักเรียนจำรูปคำได้ดีขึ้น
2. ครูอ่านให้ฟัง ให้นักเรียนอ่านตาม จะให้อ่านทีละคนหรืออ่านพร้อมกันแล้วแต่ครูจะเห็นสมควร การอ่านในขั้นนี้ถือว่าการสอนอ่านออกเสียงไปด้วย
3. ครูอธิบายความหมายของคำ โดยยกตัวอย่างการใช้คำประกอบ เมื่อให้นักเรียนอ่านคำแล้วครูก็อธิบายความหมายของคำนั้น ๆ ให้นักเรียนทราบโดยการนำคำที่อธิบายความหมายนั้นเข้าประโยคให้นักเรียนดู ต้องยกตัวอย่างหลาย ๆ ประโยคนักเรียนจึงจะเข้าใจความหมายของคำดี การอธิบายในลักษณะนี้จะเกิดผลดีแก่นักเรียน 2 ประการ คือ
 - 3.1 ช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำดีขึ้น เพราะมีตัวอย่างการใช้คำให้ดู
 - 3.2 ช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ ในการใช้คำนั้นได้ดีขึ้น คือ ดีกว่าที่ครูอธิบายความหมายโดยไม่ยกตัวอย่างการใช้คำให้ดู

4. ให้นักเรียนผูกประโยค โดยใช้นั้น ๆ ขึ้นนี้มีความสำคัญมาก เพราะการสอนคำนั้น มิได้มุ่งเพียงให้นักเรียนรู้ความหมายของคำเพียงประการเดียว แต่มุ่งให้นักเรียนใช้คำได้ถูกต้อง ด้วยการฝึกให้นักเรียนใช้นั้น ๆ เข้าประโยค

คิง (King. 1965 : 15) ได้กล่าวถึงลำดับขั้นตอนในการสอนเขียนคำที่ควรควรคำนึงถึงคือ

1. ตรวจ (Examine) ได้แก่การตรวจสอบคำที่จะให้นักเรียนเขียนอย่างระมัดระวัง เช่น คำที่มีอุปสรรค และคำที่มีปัจจัยแล้วบันทึกไว้
 2. ออกเสียง (Pronounce) ได้แก่การออกเสียงคำที่จะเขียนได้อย่างถูกต้อง
 3. สะกดคำ (Spell) ได้แก่การฝึกหัดสะกดคำที่จะเขียนด้วยปากเปล่า โดยออกเสียงดัง ๆ ทำเช่นนี้หลายครั้ง
 4. เขียน (Write) ได้แก่การฝึกเขียนคำที่สะกดนั้น ๆ 5 - 10 ครั้งแล้วตรวจสอบดูว่าเขียนถูกต้องหรือไม่
 5. ใช้ (Use) นำคำที่สะกดมาแต่งประโยค
 6. ทบทวน (Review) ทบทวนคำที่เขียนสะกดคำแต่ละคำในโอกาสต่อไป
- จากการศึกษาของ รัสเซล (Russel. 1947 : 406) ได้ศึกษาความสัมพันธ์

ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 5 จำนวน 135 คน โดยใช้นิเทศสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและคำศัพท์ พบว่าการเขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กับความหมายของคำ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .80 ในปี ค.ศ. 1959 อารอน (Aaron. 1959 : 138 - 142) ได้สร้างแบบทดสอบเพื่อหาผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำ โดยใช้นั้น ๆ 60 คำ ทำการสอบเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 193 คน และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 174 คน พบว่า

1. เด็กที่สามารถออกเสียงเป็นพยางค์ ๆ ได้ จะเป็นเด็กที่สะกดคำได้ดีทั้งเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. เด็กชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สามารถแบ่งคำออกเป็นพยางค์ได้สามารถเขียนสะกดคำได้ดีด้วย แต่ในทางตรงกันข้ามเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่สามารถแบ่งคำออกเป็นพยางค์ได้นั้นไม่ได้เป็นเครื่องชี้ว่าเด็กจะเขียนสะกดคำได้ดี

3. เด็กที่มีสติปัญญาสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำสูง และเด็กที่มีสติปัญญาต่ำจะมีผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำต่ำ

ในปี ค.ศ. 1977 พินเตอร์ (Pinter. 1977 : 710-A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการสะกดคำที่สอนโดยใช้เกมการสอนและสอนโดยตำรา กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 94 คนในรัฐเพนซิลวาเนีย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำของกลุ่มที่ใช้เกมการศึกษาสูงกว่ากลุ่มที่สอนตามตำรา ต่อมา พาสซานันท์ (Passanante. 1979 : 56) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการสอนสะกดคำ โดยใช้การสอนแบบตามลำดับอักษร (I.T.A) และแบบตามลำดับอักษรแบบเดิมกับนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 7 แล้วเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการสะกดคำ โดยใช้แบบทดสอบการอ่านหนึ่งฉบับและแบบทดสอบการเขียนสะกดคำสองฉบับพบว่า ผลการสอบทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและความสามารถในการสะกดคำนั้น มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและเขาได้ให้ข้อคิดว่า การสะกดคำนั้นจะช่วยให้การอ่านและการเขียนได้ดีอีกด้วย ส่วนมิทเชล (Mitchell. 1980 : 1932A) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการเขียนสะกดคำ 3 แบบ คือ กลุ่มที่ 1 ใช้พจนานุกรม กลุ่มที่ 2 ใช้กิจกรรมเขียนเรื่อง และกลุ่มที่ 3 ใช้พจนานุกรมและกิจกรรมเขียนเรื่อง และมีกลุ่มควบคุมอีกกลุ่มหนึ่งผลการศึกษาพบว่า ทั้ง 3 กลุ่มเขียนสะกดคำได้ดีกว่ากลุ่มควบคุม แต่ในเรื่องความคิดสร้างสรรค์ทางการเขียน และการเขียนสะกดคำของกลุ่มทดลองทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกัน

สำหรับในประเทศไทยได้มีผู้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำเปรียบเทียบทักษะทางด้านอื่น ๆ ดังผลการศึกษาของ สมประสงค์ สถาปิตานนท์ (2507:55) ได้ทำการศึกษาสร้างแบบทดสอบการเขียนสะกดคำ ค้นหาความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงที่มีระดับอายุต่างกัน และนักเรียนที่เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กับนักเรียนที่ตกชั้นชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลปรากฏว่านักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนชาย นักเรียนที่มีระดับอายุต่างก็มีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำใกล้เคียงกัน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่ตกชั้นชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อย่างเห็นได้ชัด

ดวงเดือน สุภิจิตย์ (2522 : 112) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับการรู้ความหมายของคำกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง จำนวน 134 คน จากโรงเรียนสังกัดเทศบาล กรมสามัญศึกษา องค์การบริหารส่วนจังหวัด และสังกัดกองการศึกษาเอกชน ในเขตอำเภอเมืองพระนครศรีอยุธยา โดยใช้แบบทดสอบการรู้ความหมายของคำ แบบปรนัยชนิดเลือกตอบมีตัวเลือกเป็นรูปภาพ ข้อละสามตัวเลือก พบว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำกับการรู้ความหมายของคำมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งตรงกับผลการวิจัยของ บุนพนา ชังพุก (2524 : 100) ที่ได้ศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความเข้าใจความหมายของคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดราชบุรี จำนวน 120 คน พบว่าความสามารถในการสะกดคำกับความเข้าใจความหมายของคำมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ไพศรี วรรณกวีธา (2524 : 83 - 86) ได้ศึกษาการสอนอ่านไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้หลักการจัดลำดับขั้นการเรียนรู้ พบว่า ในการสอนอ่านนั้น ถ้าสอนแบบอ่านแจกลูกสะกดคำ โดยให้เขียนสะกดคำไปพร้อมกับการอ่านและซ่อมเสริมข้อบกพร่องในการอ่าน จะทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านทางด้านการจับคู่กับรูปภาพ การเติมคำ และการสะกดคำดีกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนตามปกติ และทำให้นักเรียนจำคำสะกดคำได้แม่นยำเขียนหนังสือคล่องขึ้นกว่าเดิมมาก ในปี พ.ศ. 2525 ยุพดี พูลเวชประชาสุข (2525 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการเขียนสะกดคำ และทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำระหว่างนักเรียนที่เรียน โดยใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำกับการเขียนตามคำบอก กลุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2524 ของโรงเรียนวัดบึงทองหลาง เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร จำนวน 72 คน ปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนโดยการใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ มีผลการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการใช้ตามคำบอกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาสวิลล รักบ้านเกิด (2526 : 78 - 79) ได้ศึกษาการใช้แบบฝึกหัดสะกดคำยากในวิชาภาษาไทย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนวัดบางสะแก ใน กรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน ผลปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกเขียนสะกดคำยาก มีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยากสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนการเขียนสะกดคำตามกิจกรรมแผนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในปี พ.ศ. 2528 นันทนา ดาวดวงเด่น (2528 : 50 - 51) ได้ศึกษาการเขียนสะกดคำโดยใช้เกมกลุ่มตัวอย่าง

เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2527 โรงเรียนวิจิตกรุงเทพมหานคร จำนวน 45 คน พบว่ากลุ่มนักเรียนที่สอนโดยใช้เกมมีผลสัมฤทธิ์ต่อการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่สอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อดุลย์ ไทรเล็กทิม (2528 : 102 - 109) ได้วิจัยเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ การเขียนสะกดคำยากแบบทักษะสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมชน บ้านชัยปาหวาย จังหวัดราชบุรี พบว่านักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำยากระหว่างการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง เขียนสะกดคำได้ถูกต้องมากขึ้นและได้ฝึกทักษะทางภาษาทั้ง การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนสัมพันธ์กันไป ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ อรรถพรณ ภิรมย์ภาพ (2529 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยากแบบทักษะสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนาแหล่งเสื่อมโทรม คลองเตย กรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำยากระหว่างการทดสอบก่อนเรียน และหลังการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ ในการเรียนสูงขึ้น เขียนสะกดคำถูกต้องมากขึ้น ต่อมา นันทรัตน์ ชื่นชม (2531 : 62) ได้ทำ การวิจัยผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและความคงทนในการจำของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับการเรียนโดยวิธีปกติ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนรู้ภาษาเช่นเดียวกับเด็กปกติ จากผลการวิจัยของ นิรัชรินทร์ ชำนาญกิจ (2529 : 49) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องการจำแนกคำในภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับนักเรียนปกติ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพิบูลย์-ประชาสรรค์ ปีการศึกษา 2528 เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร จำนวน 12 คน พบว่า

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินซึ่งเรียนร่วมกับเด็กปกติกลุ่มทดลอง ที่เรียนโดยวิธีบทเรียนโปรแกรม กับกลุ่มควบคุมที่เรียนจากการสอนตามปกติ มีผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาจากคะแนน ผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนในแต่ละเรื่องย่อยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินทั้งสองกลุ่ม พบว่ากลุ่ม ทดลองที่เรียนโดยวิธีบทเรียนโปรแกรม มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม ที่เรียนตามปกติ ,

2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน กลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้บทเรียน
โปรแกรม กับกลุ่มควบคุมที่เรียนตามปกติ มีความคงทนในการจำแนกคำต่างกันอย่างไม่มีนัย
สำคัญทางสถิติ แต่เมื่อผู้วิจัยนำคะแนนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มมาศึกษาในแต่ละเนื้อหาเรื่องย่อย
ของบทเรียน พบว่าความคงทนในการจำแนกคำของนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยในเรื่องคำสันธาน คำวิเศษณ์
คำนาม และคำกริยามากกว่ากลุ่มควบคุม และในปี พ.ศ. 2532 บุญมา บัวชื่น (2532 : 58)
ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพสมองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า

2.1 นักเรียนหูหนวกที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูงมี
สมรรถภาพสมองด้านการรู้และเข้าใจ ด้านการจำ ด้านการคิดเอกลัษณ์ ด้านการคิดเอกลัษณ์
สูงกว่านักเรียนหูหนวกที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 สมรรถภาพสมองที่มีค่าความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษา
ไทย ได้แก่ สมรรถภาพสมองด้านการคิดเอกลัษณ์ ด้านการรู้และเข้าใจ ด้านการคิดเอกลัษณ์ตาม
ลำดับ

เพียวี ศรีบัว (2535 : 47) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของ
เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2534
จากโรงเรียนรศศึกษาจังหวัดชลบุรี จำนวน 24 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีความ
บกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการสอนเขียนสะกดคำ โดยวิธีเขียนสะกดคำแบบแจกลูกกับวิธีเขียน
สะกดคำแบบตามตัวอักษร มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไม่แตกต่างกัน

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการสอนเขียนสรุปได้ว่า การเขียน
เป็นการแสดงออกทางภาษาในการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกลงยังผู้อ่าน ผู้เขียนต้องมี
ประสบการณ์มากและสามารถรวบรวมความคิดจากการฟัง การพูด และการอ่าน การจัดลำดับ
ขั้นตอนที่ดี การใช้เกมต่าง ๆ และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมจะส่งผลให้เด็กเกิดการเรียนรู้
นอกจากนี้การสอนเขียนแบบสะกดคำ เด็กจะสามารถเขียนคำต่าง ๆ ได้ถูกต้องแม่นยำ เนื่องจาก
ขณะที่เด็กสะกดคำจะมองเห็นสัญลักษณ์ของพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์พร้อมกับได้ยินเสียง และใน
เวลาเดียวกันเด็กก็ได้เรียนรู้โครงสร้างของคำไปด้วย

2. ลักษณะการเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

การเขียนตามความรู้สึกรู้ของเด็กนั้นเป็นงานยากและซับซ้อนกว่าการอ่านโดยเฉพาะเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน การเขียนจัดเป็นขั้นพัฒนาการใช้ภาษาสูงสุด เฮอร์ล็อก (Hurlock. 1964 : 225) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้การเขียนคำของเด็กปกติว่าเด็กจะเรียนรู้คำตามลำดับ ดังนี้ คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ คำบุรพบท และคำสรรพนาม การที่เด็กเขียนคำนามได้ก่อนคำประเภทอื่นเพราะคำนามเป็นคำที่ซ้ำเรียกสิ่งของ ซึ่งสามารถจับถือได้ นิกรูปร่างได้ ส่วนมากเป็นคำที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน หรือเกี่ยวกับกิจกรรมหรือสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความพอใจ(ประเทิน มหาพันธ์. 2519 : 122) และเป็นชนิดของคำที่ใช้มากที่สุดทั้งงานเด็กปกติและเด็กหูหนวก คำที่เด็กหูหนวกเขียนได้ดีนั้น นักเรียนจะต้องมีความเข้าใจคำเหล่านั้นเป็นอย่างดีก่อนหรือได้อ่านหนังสือมามาก จึงเขียนได้ชนิดของคำที่ง่ายต่อความเข้าใจและง่ายต่อการเขียนของนักเรียนหูหนวก คือ คำนาม และคำกริยา (Myklebust. 1964 : 416) เพราะชนิดของคำดังกล่าวสามารถแสดงให้เห็นเป็นรูปภาพหรือกริยาท่าทางได้ นักเรียนหูหนวก จึงมีความเข้าใจและสามารถเขียนได้ได้ดี การที่เด็กหูหนวกจะรู้ความหมายของคำได้ดีนั้น เด็กหูหนวกจะต้องฝึกฟัง ฝึกพูด หรือฝึกอ่านมามากจึงทำให้เด็กมีความสามารถในการเขียนได้ดี (ทูนส์กดี ภูริปริชา. 2528 : 68) ซึ่งตรงกับที่ ทูนพิศ อมาตยกุล และคนอื่น ๆ (2514 : 19) กล่าวว่าการศึกษาที่นักเรียนหูหนวกจะเขียนได้ดีนั้น จะต้องอ่านมาก ฟังมาก หรือได้ฝึกพูดมามากจึงจะเขียนได้ดี

จากผลการศึกษาค้นคว้าของ ฟัสฟิลด์ (Fusfeld. 1955 : 24) ซิมมอน (Simmons. 1962 : 17) และมัวร์ (Moore. 1970 : 21) สรุปเหมือนกันว่า ประโยคที่เด็กเขียนเป็นประโยคง่าย ๆ สั้น ๆ คำที่เขียนในแต่ละประโยคส่วนใหญ่มักจะเขียนติดกัน และการเรียงลำดับในประโยคเรียงผิดหลักการใช้ภาษา

ซิมมอน (Simmons. 1959 : 240) ได้ศึกษาความสามารถในการเขียนของเด็กหูหนวก จำนวน 54 คน และเด็กปกติ จำนวน 112 คน โดยใช้นแบบทดสอบความสามารถทางภาษาเขียน ซึ่งมีรูปภาพเป็นตัวเร้าเป็นเครื่องมือ จากการศึกษาพบว่า เด็กหูหนวกจะเขียนประโยค และใช้คำศัพท์อย่างหยาบเฟื่อย และเขียนคำซ้ำ ๆ กัน ถึงแม้ว่าเด็กหูหนวกจะเขียนประโยคได้ถูก และเข้าใจความหมาย แต่การเขียนประโยคจะขาดความสมบูรณ์ เช่น "เด็กผู้หญิง

โยนลูกบอลให้เด็กผู้ชาย เด็กผู้ชายที่ลูกบอลไปที่กระจก และกระจกแตก แม่ได้ยินเสียงเด็กผู้ชาย ทำกระจกแตก แม่เห็นกระจกแตก เธอไปดูการเล่นลูกบอล" ซึ่งในขณะที่เดียวกันเด็กปกติจะใช้คำต่าง ๆ แทนคำ เด็กผู้ชาย เช่น เจ้าหนู เพื่อนทอม เป็นต้น

สำหรับการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะการเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในประเทศไทย ได้มีผู้ทำการศึกษาดังเช่นการศึกษาค้นคว้าของ ราตรี ปิตาวรานนท์ (2525 : 25) ได้ศึกษาพัฒนาการด้านการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่มาจากสภาพการเรียน 2 แบบ พบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับนักเรียนปกติ เขียนจำนวนคำต่อประโยค (ความยาวของประโยค) และไวยากรณ์ของประโยคแตกต่างจากนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในโรงเรียนพิเศษ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับนักเรียนปกติมีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยให้เกิดการเลียนแบบจากนักเรียนปกติ โอกาสใช้ภาษาจึงมีมากกว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในโรงเรียนพิเศษ

ทูนศักดิ์ ฐิริปรีชา (2528 : 68) ได้ศึกษาความสามารถในการเขียนของนักเรียนทุนวทชนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่างกันจะใช้นาม คำกริยาแตกต่างกัน การเขียนประโยคจะมีลักษณะการใช้คำง่าย ๆ เป็นประโยคสั้น ๆ และประโยคไม่ซับซ้อน

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่า ลักษณะการเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินใช้คำง่าย ๆ เป็นคำที่เด็กรู้จักและเข้าใจก่อนเขียนเป็นประโยคสั้น ๆ ใช้คำซ้ำเพื่อย และเขียนคำซ้ำ ๆ กัน คำที่เขียนในแต่ละประโยคมักจะเรียงผิดหลักไวยากรณ์ ทั้งนี้เนื่องมาจากพัฒนาการทางภาษายังไม่ดีพอ

3. ข้อบกพร่องในการเขียน

เนื่องจากพัฒนาการทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินยังไม่มีดีพอคำที่ใช้มีจำนวนจำกัดทำให้การเขียนมีข้อผิดพลาดมาก เพื่อที่จะให้การศึกษาด้านนี้กว้างขวางยิ่งขึ้น จึงมีผู้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับข้อผิดพลาดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและรวบรวมชนิดของความผิดพลาดต่าง ๆ ไว้ ดังนี้

ธอมป์สัน (Thompson. 1936 : 27) ได้ศึกษาชนิดของความผิดพลาดโดยคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ กลุ่มตัวอย่างที่เข้าในการศึกษาเป็นเด็กหูหนวกในระดับอายุ 9 11 13 และ 15 ปี จากการศึกษาพบว่า เด็กพวกนี้มักทำผิดในเรื่องการใช้วลี หรือประโยคที่ไม่สมบูรณ์ เช่น ใช้คำเพิ่มมากเกินไป (Addition) ใช้คำตกหล่น (Omission) ใช้คำอื่นมาแทน (Substitution) และเรียงลำดับคำผิดพลาด (Word Order) เป็นต้น ความผิดพลาดเหล่านี้ เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับเด็กปกติจะพบว่า เด็กหูหนวกมีความผิดพลาดมากกว่า นอกจากนี้เมื่ออายุมากขึ้น เด็กปกติจะมีความผิดพลาดในการใช้ภาษาน้อยลง แต่เด็กหูหนวกยังคงมีความผิดพลาดเหล่านี้ยังเห็นได้ชัด ทั้งนี้เพราะถึงแม้เด็กหูหนวกจะมีพัฒนาการทางภาษาเพิ่มขึ้นตามวัย แต่อัตราส่วนของความถูกต้องในการใช้ภาษาไม่เป็นไปอย่างเหมาะสม

ไมเคิลบัสต์ (Myklebust. 1964 : 302) พบข้อผิดพลาดในการเขียนประโยคของเด็กหูหนวกตามชนิดของความผิดพลาด ดังนี้

1. การเขียนคำตกหล่น (Omission)
2. การเขียนคำสลับที่หรือแทนที่ผิด (Substitution)
3. เติมคำหรือเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น (Addition)
4. จัดตำแหน่งของคำในประโยคผิดที่ (Word order)

เช่นเดียวกับงานวิจัยของ ราตรี บิตาวรานนท์ (2525 : 93 - 99)

พูนศักดิ์ ภูมิประชา. 2528 : 55 - 62) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนของเด็กหูหนวกพบว่า นักเรียนหูหนวกมักเขียนผิดพลาดในเรื่องการเขียนคำตกหล่น การเขียนสลับที่ การเติมคำหรือเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นและการจัดตำแหน่งของคำในประโยคที่ผิดเหมือนกัน

จากเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ พอจะสรุปได้ว่า ความบกพร่องทางการได้ยินของเด็ก ทำให้การรับรู้ทางภาษามีน้อย ประกอบกับการรู้คำศัพท์ยังอยู่ในวงจำกัดคือคำที่รู้มีน้อย ทำให้ภาษาเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินขาดความหมายที่สมบูรณ์ขาดการต่อเนื่องของข้อความหรือประโยคอันเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงความสามารถทางภาษาเขียนของเด็กเหล่านี้

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร

การสอนภาษาไทยได้มีการพัฒนาแนวการสอนหลายวิธีด้วยกัน เพื่อที่จะให้นักเรียนอ่านออกเขียนได้อย่างรวดเร็ว โดยคำนึงถึงจิตวิทยาการเรียนรู้การสอนทางภาษาและวัยของเด็ก คู่มือหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ได้เสนอแนวทางการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา ซึ่งระบุไว้ในคู่มือครู 4 แนวทาง คือ

1. การสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน
2. การสอนภาษาไทยโดยใช้ประสบการณ์ทางภาษา
3. การสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา
4. การสอนภาษาไทยโดยอ่านหนังสือเรียนเป็นรายบุคคล

ผู้วิจัยมีความสนใจวิธีสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน และการสอนภาษาไทย โดยใช้วิธีการทางหลักภาษามาทดลองสอนการเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. การสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน (กรมวิชาการ. 2535 : ก - ข)

การสอนวิธีนี้เป็นการสอนโดยยึดหนังสือเรียนเป็นหลัก ซึ่งได้จัดลำดับเนื้อหาตามความยากง่ายในแต่ละบทเรียน เน้นการอ่านเป็นคำและอ่านเป็นประโยค การสะกดคำ และการใช้ภาษา ซึ่งมีขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 การนำเข้าสู่บทเรียน โดยการเล่าเรื่องราวของบทเรียนเพื่อเป็นพื้นฐานการอ่าน

ขั้นที่ 2 การสอนคำใหม่และคำยาก โดยการอ่านคำใหม่ออกเสียงให้ถูกต้อง รู้ความหมายเพื่อเตรียมการอ่านจากหนังสือเรียน

ขั้นที่ 3 การอ่านในใจและอ่านออกเสียงจากหนังสือเรียน เพื่อหาคำตอบจากข้อความ หรืออธิบายฝึกอ่านบัตรคำ แถบประโยค

ขั้นที่ 4 กิจกรรมฝึกฝนทักษะทางภาษา เช่น การฝึกสะกดคำ การคัดลายมือ การเขียนคำบอก เกม การร้องเพลงในบทเรียน การท่องคำประพันธ์ การแสดงบทบาทสมมติ การแต่งประโยค และทำแบบฝึกหัด

2. การสอนภาษาไทยโดยใช้ชีวิตจริงทางหลักภาษา (กรมวิชาการ. 2335:ค-ค)

เริ่มจากการรู้จักเสียงพยัญชนะ สระ และจำได้ แล้วฝึกสะกดคำปากเปล่าจนคล่อง ขั้นตอนการสอนมี ดังนี้

ขั้นที่ 1 ฝึกออกเสียงสะกดคำให้คล่องปาก

ขั้นที่ 2 สังเกตรูปคำประกอบด้วยพยัญชนะ และสระอะไรบ้าง พร้อมกับอ่านออกเสียง

ขั้นที่ 3 รู้ความหมายของคำ

ขั้นที่ 4 คัดและเขียนคำให้คล่อง

ขั้นที่ 5 ใช้คำในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยเฉพาะการเขียนเป็นประโยค

สาเหตุที่ไม่นำการสอนภาษาไทยโดยใช้ประสบการณ์ทางภาษา และการสอนภาษาไทยโดยอ่านหนังสือเป็นรายบุคคลมาใช้ในการวิจัย เพราะสาเหตุต่อไปนี้

1. การสอนภาษาไทยโดยใช้ประสบการณ์ทางภาษา ซึ่งมีกิจกรรมหลายขั้นตอนในการปูพื้นฐานประสบการณ์ทางภาษา กิจกรรมการเรียนหนึ่งในหลาย ๆ กิจกรรม คือ การเล่าเรื่องย้อนกลับ เป็นการนำภาษาที่ต้องใช้ความคิดขั้นนามธรรม เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินยังไม่สามารถทำกิจกรรมนี้ได้

2. การสอนภาษาไทยโดยอ่านหนังสือเป็นรายบุคคล การสอนโดยวิธีนี้จะแตกต่างจาก 3 แนวทางแรก กล่าวคือ เป็นแนวทางการสอนเพื่อปลูกฝังให้รักการอ่าน อ่านเพื่อค้นคว้า แล้วนำผลจากการค้นคว้ามาอภิปราย หรือเล่าเรื่องให้เพื่อนฟัง เป็นการสอนเพื่อมุ่งให้ผู้เรียนรับผิดชอบต่อการทำงานเป็นรายบุคคล

สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า

ความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ที่เรียนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียนกับการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา
แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนอยู่ในชั้นพิเศษเฉพาะระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีระดับการได้ยินระหว่าง 80 - 100 เดซิเบล ของโครงการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งมีระดับสติปัญญาปกติ และไม่มีอาการอื่น ๆ แทรกซ้อน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนอยู่ในชั้นพิเศษเฉพาะระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 ที่มีระดับการได้ยินระหว่าง 80 - 100 เดซิเบล ของโครงการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งมีระดับสติปัญญาปกติ และไม่มีอาการอื่น ๆ แทรกซ้อน เลือกโดยวิธีเจาะจง ได้โรงเรียนพญาไท อำเภอราชเทวี จังหวัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีนักเรียนในระดับนี้ทั้งหมด 1 ห้องเรียน จำนวน 16 คน

จากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 16 คน ใช้แบบทดสอบวัดพื้นฐานความสามารถในการเรียนภาษาไทย จากแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อแยกนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม โดยให้นักเรียนที่มีคะแนนใกล้เคียงกัน ออกเป็น 2 กลุ่ม คู่ต่อคู่ แล้วทดสอบความแตกต่างของความรู้พื้นฐานทั้ง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน โดยใช้สถิติทดสอบแมน - วิทนี (The Mann - Whitney Test) (ลัดดาวัลย์ หวังพานิช. 2528 : 358) พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีพื้นฐานเท่ากัน รายละเอียดดังตาราง 1

ตาราง 1 เปรียบเทียบความรู้พื้นฐานการเรียนรู้ภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง และจำนวนของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

กลุ่ม	เพศ		รวม	E_{R_1}	U_1	U	P
	ชาย	หญิง					
ทดลอง	5	3	8	66.5	33.5	30.5	.4392
ควบคุม	2	6	8	69.5	30.5		
รวม	7	9	16				

* กำหนด $\alpha = .05$

จากตาราง 1 พบว่าผลการเปรียบเทียบความรู้พื้นฐานการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

1. แผนการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน
2. แผนการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา
3. แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยค

แผนการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน

1. การสร้างแผนการสอน

1.1 ศึกษาหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) (กระทรวงศึกษาธิการ. 2533 : 10)

1.2 ศึกษาคู่มือครูสำหรับใช้ควบคู่กับหนังสือเรียนภาษาไทยชุดพื้นฐานภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เล่ม 1 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

1.3 ศึกษาหนังสือเรียนภาษาไทยชุดพื้นฐานภาษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เล่ม 1 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) จากบทเรียนที่ 5

1.4 ศึกษาทฤษฎี หลักการ และขั้นตอนการสร้างแผนการสอนจากคู่มือครู และเอกสารอื่น ๆ

จากการศึกษาเอกสารทั้งหมดนำมาเขียนเป็นจุดประสงค์การเรียนรู้ และเนื้อหาได้ดังนี้

1. นักเรียนสามารถบอกคำศัพท์ที่สอดคล้องกับข้อความหรือประโยคได้
2. นักเรียนสามารถเขียนเรียงลำดับคำใหม่จากคำที่กำหนดให้ ให้เป็นประโยคที่มีความหมายได้
3. นักเรียนสามารถเขียนบรรยายภาพ โดยเขียนเป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วนได้
4. นักเรียนสามารถนำคำที่กำหนดให้เขียนเป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วนได้

จากจุดประสงค์ทั้งหมดนี้ เนื้อหาครอบคลุมเกี่ยวกับเรื่องต่อไปนี้

1. การนำคำศัพท์ประเภทคำนาม คำกริยา ซึ่งเป็นคำใหม่และเป็นคำที่นักเรียนมีประสบการณ์ในบทเรียนที่ 5 เติมลงในช่องว่างของข้อความหรือประโยคที่มีความหมายสอดคล้องกัน

2. การนำคำศัพท์ประเภทคำนาม คำกริยา ซึ่งเป็นคำใหม่และเป็นคำที่นักเรียนมีประสบการณ์ด้านบทเรียนที่ 5 มาเขียนเรียงลำดับคำใหม่ให้เป็นประโยคที่มีความหมาย
3. การเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากภาพที่กำหนดให้
4. การนำคำศัพท์ประเภทคำนาม คำกริยา ที่กำหนดให้เขียนเป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน

1.5 นำจุดประสงค์การเรียนรู้ และเนื้อหา มาสร้างแผนการสอนจำนวน 20 แผน แต่ละแผนใช้เวลา 60 นาที ซึ่งมีส่วนประกอบดังนี้

- 1.5.1 จำนวนคาบ
- 1.5.2 ความคิดรวบยอด
- 1.5.3 จุดประสงค์การเรียนรู้
- 1.5.4 เนื้อหา
- 1.5.5 กิจกรรมการเรียนการสอน
- 1.5.6 สื่อการเรียนการสอน
- 1.5.7 การวัดผลประเมินผล

1.6 รูปแบบแผนการสอน

ผู้วิจัยนำเสนอรูปแบบแผนการสอน ซึ่งกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2535 : 21 - 23) ได้เสนอแนะไว้มาเขียนเป็นแผนการสอนทั้งหมด 20 แผน โดยเขียนทั้งแผนการสอนภาษาไทยโดยใช้นักเรียนเรียนกับแผนการสอนภาษาไทยโดยใช้นักเรียนทางการหลักภาษา ดังตัวอย่างแผนการสอนการเขียนประโยคการเติมคำลงในช่องว่างของประโยคหน้า 44

ตัวอย่างแผนการสอนการเขียนประโยค

การเติมคำลงในช่องว่างของประโยค

แผนการสอนที่ 1

จำนวนคาบ 3 คาบ

ความคิดรวบยอด การเรียนรู้คำใหม่จำเป็นต้องรู้ความหมายของคำ การสังเกตและจดจำ
เพื่อประโยชน์ในการใช้คำได้ถูกต้องเหมาะสม

การสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา	การสอนภาษาไทยโดยใช้นั่งสือเรียน
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม 1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์จากเนื้อเรื่องในบทที่ 5 แบบแจกลูกและบอกความหมายได้ถูกต้อง 2. นักเรียนสามารถเขียนคำจากการแจกลูกได้ถูกต้อง 3. นักเรียนสามารถนำคำที่รู้ความหมายเติมลงในช่องว่างของประโยคที่ไม่สมบูรณ์ได้ถูกต้อง เนื้อหา 1. อ่านคำแบบแจกลูกและความหมายของคำ 2. เขียนคำจากการแจกลูก 3. นำคำศัพท์เติมลงในช่องว่างของประโยค	จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม 1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์จากเนื้อเรื่องในบทที่ 5 แบบเป็นคำและบอกความหมายได้ถูกต้อง 2. นักเรียนสามารถเขียนคำจากภาพได้ถูกต้อง 3. นักเรียนสามารถนำคำที่รู้ความหมายเติมลงในช่องว่างของประโยคที่ไม่สมบูรณ์ได้ถูกต้อง เนื้อหา 1. อ่านเป็นคำและความหมายของคำ 2. เขียนคำจากภาพ 3. นำคำศัพท์เติมลงในช่องว่างของประโยค

การสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา	การสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน
คำศัพท์ กิน ขม ขนุน เลี้ยง กิจกรรมการเรียนรู้การสอน ขั้นนำ นักเรียนดูภาพ กิน ขม ขนุน เลี้ยง แล้วสนทนาภาพ ขั้นสอน 1. ครูคิดบัตรคำว่า กิน ขม ขนุน เลี้ยงไว้บนกระดานดำ ครูแสดงท่าทางตามบัตรคำ หรือนำบัตรคำไปคู่กับบัตรภาพ ครูให้นักเรียนเป็นผู้แสดงบ้าง 2. ครูสาธิตการอ่านคันแบบแจกลูกแล้วให้นักเรียนฝึกอ่านคำอื่น ๆ แบบแจกลูกจากแถบประโยคบ้าง เช่น พะ-หนอ-โอะ-มอ = ขม ลอ-เอีย-งอ-เลีย-ง-โท = เลี้ยง 3. ครูอธิบายส่วนประกอบของคำต่าง ๆ เช่น	คำศัพท์ กิน ขม ขนุน เลี้ยง กิจกรรมการเรียนรู้การสอน ขั้นนำ นักเรียนดูแผนภูมิภาพเรื่องราวบนบทเรียนที่ 5 และสนทนาภาพร่วมกัน ขั้นสอน 1. นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 1) จากแผนภูมิ ร่วมกันสนทนาเรื่องที่อ่าน 2. ครูซักถามเรื่องที่นักเรียนอ่านโดยใช้ข้อคำถามว่า ครูเขียนคำตอบของนักเรียนไว้บนกระดานดำ เช่น ก้องกำลัง<u>กิน</u>ข้าว แม่<u>พา</u>ข<u>ม</u>ไปถวายพระ ก้องช่วยแม่<u>เลีย</u>งเบ็ด พ่อปลุก<u>ตื่น</u>ขนุน 3. ครูนำบัตรภาพ กิน ขม ขนุน เลี้ยงติดไว้บนกระดานดำ ร่วมกันสนทนา

การสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา	การสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน
<u>เลี้ยว</u> <u>ขนุน</u> ล เป็นพยัญชนะต้น ขน เป็นพยัญชนะต้น เอี้ยว เป็นสระ อุ เป็นสระ ง เป็นพยัญชนะตัวสะกด น เป็นพยัญชนะตัวสะกด ” เป็นวรรณยุกต์ แล้วให้นักเรียนฝึกเขียนคำตามกิจกรรมข้อ 2 4. นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 1) จากแผนภูมิ แล้วสนทนาเรื่องที่อ่านโดยดูแผนภูมิ ภาพเรื่องราวของบทที่ 5 ประกอบ 5. ครูนำคำศัพท์ กิน เลี้ยว ขนุน ขนมาผูกเป็นประโยคหลาย ๆ สถานการณ์ เช่น กิน : นื่องกินข้าว นกกินหนอน แมวกินปลา ฯลฯ แล้วฝึกให้นักเรียนนำคำศัพท์ผูกเป็นประโยคบ้าง 6. ครูนำแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ติดไว้บนกระดานดำ นักเรียนอ่านแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์พร้อมกัน 7. ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายประโยคที่ไม่สมบูรณ์แบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม ให้นักเรียนนำคำศัพท์ที่เรียนไปแล้วเติมในช่องว่างของแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์	ภาพ ครูชูบัตรคำ กิน ขนุน ขน เลี้ยว อ่านให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนชี้ภาพตรงกับที่ครูอ่าน 4. ครูนำบัตรคำออกแล้วให้นักเรียนฝึกเขียนคำจากภาพบนกระดานดำเป็นคำ ๆ 5. ครูนำแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ติดไว้บนกระดานดำ นักเรียนอ่านแถบประโยค เช่น วิว _____ หญ้า ฉันช่วยแม่ _____ เป็ด _____ เป็นผลไม้ นื่องกิน _____ หวาน ร่วมกันสนทนาประโยคต่าง ๆ แบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันหาคำจากบทเรียนเติมในช่องว่างของประโยคที่ไม่สมบูรณ์

การสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา	การสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน
ขั้นสรุป 1. ครูและนักเรียนร่วมกันเฉลยคำตอบกิจกรรมที่ 7 2. นักเรียนอ่านประโยคที่สมบูรณ์ แล้วคัดลงสมุด สื่อการสอน 1. บัตรภาพ บัตรคำ 2. แผนภูมิภาพ, แผนภูมิเนื้อเรื่อง บทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 1) 3. แถบประโยค 4. แผนภูมิส่วนประกอบของคำ 5. แผนภูมิการอ่านแจกลูก ประเมินผล 1. ฟังการอ่านออกเสียงแบบแจกลูก 2. สังเกตการเขียนคำแบบแจกลูก 3. สังเกตการนำคำที่มีความหมายเติม ในช่องว่างให้เป็นประโยคสมบูรณ์	ขั้นสรุป 1. ครูและนักเรียนร่วมกันเฉลยคำตอบกิจกรรมที่ 5 2. นักเรียนอ่านประโยคที่สมบูรณ์ แล้วคัดลงสมุด สื่อการสอน 1. บัตรคำ, บุตรภาพ 2. แผนภูมิภาพ, แผนภูมิเนื้อเรื่อง บทที่ 5 (ตอนที่ 1) 3. แถบประโยค ประเมินผล 1. ฟังการอ่านออกเสียงเป็นคำ 2. สังเกตการเขียนคำจากภาพ 3. สังเกตการนำคำที่มีความหมาย เติมในช่องว่างให้เป็นประโยคสมบูรณ์

2. การตรวจสอบคุณภาพ

2.1 นำแผนการสอนจำนวน 20 แผน เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และผู้เชี่ยวชาญด้านสื่อการสอน จำนวน 3 คน เพื่อพิจารณาความสอดคล้องของจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน และสื่อการสอน

2.2 นำแผนการสอนมาปรับปรุง แล้วนำไปทดลองสอนกับเด็กนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเจ้ามูล สังกัดสำนักงาน การประถมศึกษากรุงเทพมหานคร จำนวน 6 คน เพื่อหาข้อบกพร่องเกี่ยวกับเวลาที่ใช้จัด กิจกรรมการเรียนการสอนและความเหมาะสมของสื่อการสอน เพื่อนำไปแก้ไขปรับปรุงก่อน จะนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง

2.3 นำแผนการสอนที่ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องแล้วไปใช้ทดลองกับกลุ่ม ตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน หนองไผ่ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537

แผนการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา

1. การสร้างแผนการสอน

แผนการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษาใช้หลักการสร้าง จุดประสงค์ และเนื้อหาเช่นเดียวกับการสร้างแผนการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน จะแตกต่างกันใน ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดังตัวอย่างแผนการสอนที่กล่าวมาข้างต้น

2. การตรวจสอบคุณภาพ

นำแผนการสอน จำนวน 20 แผน เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 คน เพื่อตรวจสอบ คุณภาพตามขั้นตอน เช่นเดียวกับแผนการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน

แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยค

1. การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยคผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยคจากหนังสือเทคนิคการเขียนข้อสอบ (ชวาล แพรัตนกุล. 2525 : 347 – 354) หนังสือการเขียนข้อสอบวิชาภาษาไทย (จันทิมา พรหมโรตติกุล. 2529 : 125 – 139)

1.2 ศึกษาคู่มือครูสำหรับใช้ควบคู่กับหนังสือเรียนภาษาไทย ชุดพื้นฐานภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เล่ม 1 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

1.3 ศึกษาหนังสือเรียนภาษาไทย ชุดพื้นฐานภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) จากบทเรียนที่ 5 โดยเลือกคำใหม่และคำที่นักเรียนมีประสบการณ์ ซึ่งเป็นคำนาม คำกริยาที่สามารถสื่อได้ด้วยภาพ จำนวน 60 คำ นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพื่อพิจารณาคัดเลือกคำที่สามารถสื่อได้ด้วยภาพและเหมาะสมกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 40 คำ แล้วนำมาสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยค

1.4 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยคตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ดังนี้

1.4.1 นักเรียนสามารถเลือกคำเติมลงในช่องว่างของประโยคให้ได้ใจความสมบูรณ์ได้

1.4.2 นักเรียนสามารถเขียนเรียงลำดับคำใหม่จากคำที่กำหนดให้ให้เป็นประโยคที่มีความหมายได้

1.4.3 นักเรียนสามารถเขียนบรรยายภาพ โดยเขียนเป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วนได้

1.4.4 นักเรียนสามารถนำคำที่กำหนดให้เขียนเป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วนได้

1.5 รูปแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยค จำนวน 80 ข้อ แบ่งเป็น 4 ฉบับ ดังนี้

ฉบับที่ 1 ความสามารถเลือกคำเติมลงในช่องว่างของประโยคให้ได้ใจความ โดยสร้างแบบทดสอบเป็นแบบปรนัย 3 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ

ฉบับที่ 2 ความสามารถเขียนเรียงลำดับจากคำที่กำหนดให้ ำให้เป็นประโยคที่มีความหมาย จำนวน 20 ข้อ

ฉบับที่ 3 ความสามารถการเขียนบรรยายภาพ โดยเขียนเป็นประโยคจากคำที่กำหนดให้เป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จำนวน 20 ข้อ

ฉบับที่ 4 ความสามารถนำคำที่กำหนดให้เขียนเป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จำนวน 20 ข้อ

ตัวอย่างแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยค

ฉบับที่ 1

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย X ทับตัวอักษร หน้าคำตอบที่ถูกต้อง

1. ลุงไปทานอยู่ที่ _____

ก. สวนสัตว์

ข. วัด

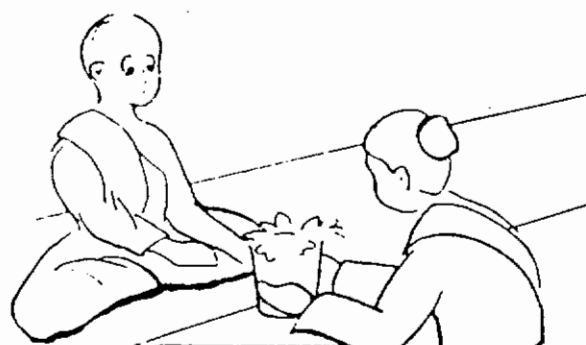
ค. เล้า

ฉบับที่ 2

ตอนที่ 1

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเรียงคำที่กำหนดคำให้ ให้เป็นประโยคตรงกับความหมายของภาพข้างบน

1.

ถวายเป็น พระ ยาย ของ

ตอนที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเรียงคำที่กำหนดให้เป็นประโยคที่มีความหมาย

1. อยู่ เลือ กรง าน

ฉบับที่ 3

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนประโยคจากภาพที่กำหนดให้

ฉบับที่ 4

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้

ขนม _____

2. การตรวจสอบคุณภาพ

2.1 นำนแบบทดสอบที่สร้างขึ้น จำนวน 80 ข้อ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผล ประเมินผล และครูผู้สอนภาษาเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินทำการตรวจสอบ โดยพิจารณา ความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับข้อคำถาม จำนวน 3 คน ผลการตรวจสอบคุณภาพมีข้อคำถามที่สอดคล้องกับจุดประสงค์ ซึ่งเป็นข้อทดสอบที่วัดได้ และผู้เชี่ยวชาญเห็นสอดคล้องกัน จำนวน 60 ข้อ

2.2 นวัตกรรมทดสอบที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 60 ข้อ
ไปทดลองใช้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเจ้ามูล
สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร จังหวัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งนำกลุ่มทดลอง
จำนวน 6 คน มาตรวจให้คะแนน ดังนี้

ฉบับที่ 1 ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิด หรือไม่ตอบ หรือตอบมากกว่า
1 คำตอบ ได้ 0 คะแนน

ฉบับที่ 2 เขียนเรียงลำดับคำเป็นประโยคได้ 1 คะแนน เขียนเรียงลำดับ
ไม่เป็นประโยคได้ 0 คะแนน

ฉบับที่ 3 เขียนเป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากภาพได้ 1 คะแนน
เขียนไม่เป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน หรือต่างไปจากภาพได้ 0 คะแนน

ฉบับที่ 4 เขียนเป็นประโยคจากคำที่กำหนดให้เป็นประโยค 2 ส่วน และ
3 ส่วน ได้ 1 คะแนน เขียนไม่เป็นประโยค หรือเขียนโดยใช้คำที่ต่างจากคำที่กำหนดได้ 0
คะแนน

2.3 นำผลคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ เพื่อหาค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจ
จำแนก (r) (บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 78-84) เพื่อคัดเลือกให้เหลือฉบับละ 10 ข้อ ดังนี้

ฉบับที่ 1 มีค่า P อยู่ระหว่าง 0.33 - 0.67 และค่า r อยู่ระหว่าง
0.33 - 0.67

ฉบับที่ 2 มีค่า P อยู่ระหว่าง 0.50 - 0.67 และค่า r อยู่ระหว่าง
0.33 - 1.00

ฉบับที่ 3 มีค่า P อยู่ระหว่าง 0.33 - 0.67 และค่า r อยู่ระหว่าง
0.33 - 1.00

ฉบับที่ 4 มีค่า P อยู่ระหว่าง 0.33 - 0.67 และค่า r อยู่ระหว่าง
0.33 - 1.00

2.4 นวัตกรรมทดสอบที่ได้คุณภาพแล้วไปหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร KR-20
ของ Kuder Richardson (บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 85)

ฉบับที่ 1 มีความเชื่อมั่น 0.84

ฉบับที่ 2 มีความเชื่อมั่น 0.72

ฉบับที่ 3 มีความเชื่อมั่น 0.76

ฉบับที่ 4 มีความเชื่อมั่น 0.79

2.5 นำแบบทดสอบทั้ง 4 ฉบับ ที่ได้ตรวจสอบคุณภาพแล้วไปใช้ในการวัดความสามารถการเขียนประโยคทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมต่อไป

วิธีดำเนินการทดลอง

1. แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองที่มีรูปแบบการทดลองแบบ Randomized Control - Group Posttest Only Design (Dalen. 1973 : 287) ตามแผนผังการทดลองดังนี้

ตาราง 2 กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มทดลอง	X	T ₂
กลุ่มควบคุม	-X	T ₂

X แทน การสอนเขียนประโยคโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา

-X แทน การสอนเขียนประโยคโดยใช้หนังสือเรียน

T₂ แทน การสอบหลังการทดลอง

2. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

การทดลองกระทำในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 แต่ละกลุ่มใช้เวลาทดลองสอนวันละ 3 คาบ คาบละ 20 นาที สัปดาห์ละ 5 วัน เป็นเวลา 4 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 5 สิงหาคม 2537 ถึงวันที่ 2 กันยายน 2537 จำนวนคาบทั้งหมด 60 คาบ ผู้วิจัยเป็นผู้ทำการสอนเองทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ดังรายละเอียดในตาราง 3 (สลับเวลาสอนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วย)

ตาราง 3 การจัดตารางเวลาการทดลองใน 1 สัปดาห์

เวลา	9.00 - 10.00 น.	10.30 - 11.30 น.
วัน		
จันทร์	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
อังคาร	กลุ่มควบคุม	กลุ่มทดลอง
พุธ	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
พฤหัสบดี	กลุ่มควบคุม	กลุ่มทดลอง
ศุกร์	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม

3. การดำเนินการทดลอง

การทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดพื้นฐานความสามารถในการเรียนภาษาไทย ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 20 ข้อ ไปทำการทดสอบกับประชากรเพื่อคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างตามคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบ โดยให้นักเรียนที่มีคะแนนใกล้เคียงกันออกเป็น 2 กลุ่ม คู่ต่อสู้ จากกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ๆ ละ 8 คน ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองโดยเป็นผู้สอนเองทั้ง 2 กลุ่ม คือ

กลุ่มทดลอง สอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา

กลุ่มควบคุม สอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน

เมื่อทดลองสอนครบตามกำหนด ได้ทำการทดสอบนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยคที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 40 ข้อ ตรวจให้คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยคของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม แล้วนำคะแนนไปวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการเขียนประโยคของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน กับการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา โดยใช้สถิติทดสอบแมน - วิทนี (The Mann - Whitney Test)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนน ใช้สูตร (บุศรี วงศ์รัตน์. 2534 : 41)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน คะแนนเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 หาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้สูตร
(ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2534 : 74)

$$s = \sqrt{\frac{n \sum X^2 - (\sum X)^2}{n - (n - 1)}}$$

เมื่อ s แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum X^2$ แทน คะแนน
 n จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติทดสอบ
 แมน - วิทนี (The Mann - Whitney Test) ใช้สูตร (ลัดดาวัลย์ หวังพานิช. 2528 :
 358)

$$U = \sum R$$

เมื่อ U แทน ค่าสถิติแมน - วิทนี (U - Test)
 R แทน ผลรวมของอันดับในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งที่มีค่าน้อยกว่า

3. หาค่าความยากง่าย โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 78 - 84)

$$P = \frac{R_u + R_l}{2f}$$

4. หาค่าอำนาจจำแนก โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 78 - 84)

$$r = \frac{R_u - R_l}{f}$$

เมื่อ	P	แทน ค่าความยากง่าย
	r	แทน ค่าอำนาจจำแนก
	R _u	แทน จำนวนคนกลุ่มสูงที่ตอบถูก
	R _l	แทน จำนวนคนกลุ่มต่ำที่ตอบถูก
	f	แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงหรือกลุ่มต่ำที่เท่ากัน

5. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร KR-20 ของ Kuder Richardson (บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 85)

$$r_{tt} = \left(\frac{k}{k-1} \right) \left(\frac{1 - pq}{s^2} \right)$$

เมื่อ	r _{tt}	แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	k	แทน จำนวนข้อสอบ
	p	แทน สัดส่วนของผู้ตอบถูกในข้อหนึ่ง ๆ R/N เมื่อ P คือ จำนวนผู้ตอบถูกในข้อนั้น ๆ และ N คือ จำนวน ผู้สอบ
	q	แทน สัดส่วนของผู้ตอบผิดในข้อหนึ่ง ๆ
	s ²	แทน ความแปรปรวนของคะแนน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ผลจากการทดลอง ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

- U แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา
- P แทน ค่าความน่าจะเป็นของค่า U ที่ได้จากราง
- U_1 แทน ผลการคำนวณจากตัวอย่าง
- n แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
- R_1 แทน ผลรวมของอันดับในกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิเคราะห์

เปรียบเทียบความสามารถการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียนกับการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา จากการแบ่งจุดประสงค์ของการทดสอบออกเป็น 4 ฉบับ คือ

1. นักเรียนสามารถบอกคำศัพท์ที่สอดคล้องกับประโยคได้
 2. นักเรียนสามารถเขียนเรียงลำดับคำใหม่ให้เป็นประโยคที่มีความหมายได้
 3. นักเรียนสามารถเขียนบรรยายภาพโดยเขียนเป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน ได้ถูกต้อง
 4. นักเรียนสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง
- จึงนำเสนอผลของการเปรียบเทียบในแต่ละความสามารถดังตาราง 4 ถึงตาราง 8

ตาราง 4 เปรียบเทียบความสามารถการใช้คำศัพท์ที่สอดคล้องกับประโยค

กลุ่มตัวอย่าง	n	$\bar{E} R_1$	U_1	U	p
กลุ่มทดลอง	8	72.5	27.5	27.5	0.342
กลุ่มควบคุม	8	65.5	34.5		

* กำหนด $\alpha = .05$

จากตาราง 4 พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน มีความสามารถในการใช้คำศัพท์ที่สอดคล้องกับประโยคไม่แตกต่างกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา

ตาราง 5 เปรียบเทียบความสามารถเขียนเรียงลำดับคำให้เป็นประโยคที่มีความหมาย

กลุ่มตัวอย่าง	n	ΣR_1	U_1	U	p
กลุ่มทดลอง	8	56.0	44.0	20.0	0.117
กลุ่มควบคุม	8	80.0	20.0		

* กำหนด $\alpha = .05$

จากตาราง 5 พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน มีความสามารถในการเขียนเรียงลำดับคำให้เป็นประโยคที่มีความหมายไม่แตกต่างกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา

ตาราง 6 เปรียบเทียบความสามารถการเขียนบรรยายภาพโดยเขียนเป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน

กลุ่มตัวอย่าง	n	$\bar{X}_{R_1}$	U_1	U	p
กลุ่มทดลอง	8	78.0	22.0	22.0	0.164
กลุ่มควบคุม	8	58.0	42.0		

* กำหนด $\alpha = .05$

จากตาราง 6 พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน มีความสามารถในการเขียนบรรยายภาพเป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน ไม่แตกต่างกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา

ตาราง 7 เปรียบเทียบความสามารถการเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำที่กำหนดให้

กลุ่มตัวอย่าง	n	ΣR_1	U_1	U	p
กลุ่มทดลอง	8	72.5	27.5	27.5	0.371
กลุ่มควบคุม	8	63.5	36.5		

* กำหนด $\alpha = .05$

จากตาราง 7 พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน มีความสามารถในการเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำที่กำหนดให้ไม่แตกต่างกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา

ตาราง 8 เปรียบเทียบความสามารถการเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน ที่ได้รับการสอนภาษาไทยโดยใช้นั่งสือเรียนกับการสอนภาษาไทยโดยใช่วิธีการทางหลักภาษา

กลุ่มตัวอย่าง	n	ΣR_1	U_1	U	p
กลุ่มทดลอง	8	64.0	36.0	28.0	0.368
กลุ่มควบคุม	8	28.0	72.0		

* กำหนด $\alpha = .05$

จากตาราง 8 พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการสอนภาษาไทยโดยใช้นั่งสือเรียน มีความสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน ไม่แตกต่างกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการสอนภาษาไทยโดยใช่วิธีการทางหลักภาษา

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน กับการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

ความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน กับการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษาแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนอยู่ในชั้นพิเศษเฉพาะ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีระดับการได้ยินระหว่าง 80 - 100 เดซิเบล ของโครงการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งมีระดับสติปัญญาปกติ และไม่มี ความพิการอื่น ๆ แทรกซ้อน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนอยู่ในชั้นพิเศษเฉพาะ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 ที่มีระดับการได้ยินระหว่าง 80 - 100 เดซิเบล ของโครงการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งมีระดับสติปัญญาปกติและไม่มี ความพิการอื่น ๆ แทรกซ้อน เลือกโดยวิธีเจาะจงได้โรงเรียนพญาไท

ใช้แบบทดสอบวัดพื้นฐานความสามารถในการเรียนภาษาไทยจากแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นำกระดาษคำตอบมาตรวจแยกนักเรียนที่มีคะแนนใกล้เคียงกันออกเป็น 2 กลุ่มคู่ต่อสู้ แล้วทดสอบความแตกต่างของความรู้พื้นฐานทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้สถิติทดสอบแมน - วิทนี (The Mann - Whitney Test) (ลัดดาวัลย์ หวังพานิช. 2528 : 358) จะได้กลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ๆ ละ 8 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่

- 2.1 แผนการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน
- 2.2 แผนการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา
- 2.3 แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยค

3. ขั้นตอนการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

3.1 จัดทำแผนการสอนพร้อมอุปกรณ์การสอนทั้ง 2 วิธี คือ การสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน และการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา วิธีละ 20 แผน โดยมีจุดมุ่งหมายการสอนเหมือนกัน ต่างกันที่กิจกรรมการเรียนการสอน

3.2 ดำเนินการทดลองตามแผนการสอนทั้ง 2 วิธี ด้วยตนเองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 เป็นเวลา 4 สัปดาห์ ๆ ละ 5 วัน ๆ ละ 3 คาบ ๆ ละ 20 นาที ทั้งกลุ่มที่เรียนโดยการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน และกลุ่มที่เรียนโดยการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา

3.3 เมื่อสิ้นสุดการทดลองทำการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยคทั้งสองกลุ่ม

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า การสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียนกับการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา ทำให้ความสามารถในการเขียนประโยค

แตกต่างกัน ทำการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถการเขียนประโยค ระหว่างกลุ่มโดย ใช้สถิตินอนพาราเมตริก แมน - วิทนี (The Mann - Whitney Test) (ลัดดาวัลย์ หวังพานิช. 2528 : 358) โดยแยกเป็นการเปรียบเทียบ 2 ชนิด คือ

1. การเปรียบเทียบความสามารถการเขียนประโยค 2 ส่วน
2. การเปรียบเทียบความสามารถการเขียนประโยค 3 ส่วน

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการสอนภาษาไทยโดยวิธีหนังสือเรียนกับการสอนภาษาไทยโดยวิธีวิธีการทางหลักภาษา มีความสามารถในการเขียนประโยคแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผล

ผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการสอนภาษาไทยโดยวิธีหนังสือเรียนกับการสอนภาษาไทยโดยวิธีวิธีการทางหลักภาษา มีความสามารถในการเขียนประโยคแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่าการสอนภาษาไทยโดยวิธีหนังสือเรียนกับการสอนภาษาไทยโดยวิธีวิธีการทางหลักภาษาในการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ไม่มีความพิการอื่น ๆ แทรกซ้อน ไม่มีความสามารถในการเขียนประโยคได้ใกล้เคียงกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการสอนภาษาไทยโดยวิธีหนังสือเรียนกับการสอนภาษาไทยโดยวิธีวิธีการทางหลักภาษามีกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเดียวกันต่างกันที่กิจกรรมการเรียนการสอน กล่าวคือ การสอนภาษาไทยโดยวิธีหนังสือเรียนมีขั้นตอนในการเรียนรู้โดยเริ่มต้นจากการสร้างความหมายของสิ่งที่เรียนด้วยการฟังเรื่องราวของบทเรียนเพื่อเป็นพื้นฐาน พร้อมกับเสนอภาพประกอบที่เป็นส่วนรวมของเรื่องราวก่อนที่จะนำไปสู่ส่วนย่อย โดยที่เด็กอ่านเรื่องราวจากบทเรียน ข้อความ หรือประโยค เพื่อให้คุ้นเคยและมีประสบการณ์การอ่านภาษา จากนั้นนำคำต่าง ๆ ของบทเรียนที่เป็นเรื่องราว ข้อความ หรือประโยคมาฝึกอ่านเป็นคำ ๆ เป็นการสอนเพื่อพัฒนาความหมายรวมของภาษาไปสู่

องค์ประกอบย่อยของภาษา ซึ่งตรงกับทฤษฎีการเรียนรู้ของ เกสตัล (กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ. 2523 : 196) ที่ว่า ถ้าต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดีต้องจัดสิ่งเร้าต่าง ๆ ให้มารวมกันเสียก่อนโดยให้ผู้เรียนได้เห็นสิ่งเร้าทั้งหมดจึงจะเกิดการรับรู้ได้

ส่วนการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา เริ่มจากการให้เด็กได้เรียนรู้ องค์ประกอบย่อยของคำด้วยการฟังเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ในขณะที่เดียวกันก็เสนอภาพจากการนำตัวอักษรที่มีความหมายมาเรียงเป็นคำก่อนที่จะนำไปสู่การเรียนรู้คำ ซึ่งเป็นองค์ประกอบใหญ่ เด็กเรียนรู้การอ่านแบบสะกดคำแจกลูก โดยการนำคำจากข้อความ ประโยค และบทเรียนที่เป็นเรื่องราวมาฝึกอ่านแบบสะกดคำแจกลูก นำคำที่ผ่านการอ่านไปเข้ารูปของประโยค ซึ่งตรงกับทฤษฎีการเรียนรู้พฤติกรรมนิยม (กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ. 2523 : 142) ที่กล่าวว่า ถ้าจะให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้จากส่วนย่อยไปสู่ส่วนรวม หรือเรียนจากส่วนย่อยทีละส่วนแล้วไปสรุปกฎเกณฑ์ที่หลัง

จากการวิจัยครั้งนี้จะเห็นได้ว่าการสอนทั้งสองวิธีไม่แตกต่างกัน จะแตกต่างกันที่ขั้นตอนในการสอนวิธีแรกสอนจากส่วนใหญ่ไปสู่ส่วนย่อยของภาษา วิธีที่สองสอนจากส่วนย่อยของภาษา เพื่อขยายไปยังส่วนใหญ่ของภาษาจึงเป็นข้อคิดที่ว่าการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จะใช้การสอนวิธีใดก็ให้ผลการสอนการเรียนรู้ในเรื่องการเขียนประโยคได้เหมือนกัน ซึ่งครูจะเลือกวิธีการสอนแบบใดก็ขึ้นอยู่กับความถนัดของบุคคลนั้น นอกจากนั้นผู้วิจัยยังมีข้อเสนอแนะสำหรับการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินว่า การสอนควรจะทำให้เด็กได้ปฏิบัติจริง โดยแบ่งเด็กแต่ละกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกัน เด็กแต่ละกลุ่มจะร่วมกันระดมความคิดในการทำกิจกรรมเด็กที่มีความสามารถในการเขียนประโยคต่ำจะมีโอกาสได้เรียนรู้การเลียนแบบจากเด็กที่มีความสามารถในการเขียนประโยคได้มาก และนอกเหนือจากการจัดกิจกรรมการใช้อุปกรณ์เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่จะสามารถสื่อให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เข้าใจง่ายด้วยการใช้ของจริง รูปภาพ การแสดงสีหน้าท่าทาง และรูปแบบการเขียนประโยคทั้ง 2 วิธี กล่าวคือ การใช้ข้อความ ใจคร ท่าอะไร อะไร ที่ไหน สำหรับการสอนเขียนประโยคโดยใช้นั่งสือเรียน และการใช้รูปแบบการเขียนประโยคตามหลักภาษาซึ่งประกอบด้วย ภาคประธานและภาคแสดง เมื่อเด็กเข้าใจรูปแบบการเขียนประโยคดีแล้วก็สามารถเขียนประโยคได้ใกล้เคียงกัน

นอกจากนั้นผู้วิจัยยังพบว่า ความสามารถในการเขียนคำ ชนิดของคำ และชนิดของความบกพร่องในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีดังนี้

1. ความสามารถในการเขียนคำ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา ในระยะแรกใช้เวลาในการทดลองมากกว่าที่กำหนดไว้ในแผนการสอนแผนแรก โดยใช้เวลามากกว่าที่กำหนดไว้ในแผน 20 นาที เนื่องจากเด็กยังมีความแปลกใหม่ในเรื่องของการสอนโดยวิธีการอ่านการเขียนสะกดคำแจกลูก ทำให้การเขียนคำช้า และมีความถูกต้องน้อย เมื่อเข้าใจหลักเกณฑ์การสะกดคำแจกลูกก็สามารถเขียนคำได้คล่องและถูกต้องมากขึ้น การเรียนรู้คำด้วยการอ่านแบบสะกดคำแจกลูกเด็กสามารถชี้ส่วนประกอบของคำในเรื่องพยัญชนะ สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ได้อย่างชัดเจน ทำให้จำคำที่สะกดได้แม่นยำและสามารถเขียนคำได้มาก ถูกต้องยิ่งขึ้น ผลการวิจัยครั้งนี้จึงมีผลสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ไขศรี วรรณกวีธา (2524 : 83 - 86) ในการทดลองการสอนอ่านคำแบบสะกดคำแจกลูก โดยให้เขียนสะกดคำไปพร้อมกับการอ่าน ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่าน การเติมคำ และการเขียนคำได้คล่องกว่าเดิม ขณะอ่านคำเด็กจะเรียนรู้การเรียงลำดับพยัญชนะ สระ ตัวสะกด วรรณยุกต์ ทำให้รู้กฎเกณฑ์ของการเรียงลำดับตัวอักษรไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ยง อิงคเวทย์ (2508 : 25) สุนันทา โรสรัจจ์ (2511 : 5) และมัลลิกา ภักดิ์มรงค์ (2531 : 28) ที่ว่า ในการสอนเขียนคำต้องการให้เด็กได้รู้กฎเกณฑ์ของการเรียงลำดับตัวอักษรในคำหนึ่ง ๆ เพื่อให้ออกเสียงได้ชัดเจน และเขียนคำนั้นได้ ส่วนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการสอนภาษาไทยใช้หนังสือเรียน เรียนรู้คำด้วยการอ่านและเขียนเป็นคำ ๆ โดยให้ความหมายของคำจากภาพ เด็กมีความสามารถในการเขียนคำได้ถูกต้องรวดเร็ว เมื่อมีคำยากมากขึ้น และให้ระลึกถึงภาพในการเขียนคำความสามารถในการเขียนของเด็กลดลง ทั้งนี้ เพราะเด็กไม่มีโอกาสวิเคราะห์คำขณะที่ย่านทำให้เห็นได้ว่าการสอนแบบสะกดคำแจกลูกจะทำให้เด็กมีโอกาสดสะกดคำบกพร่องน้อยลง

2. การใช้ชนิดของคำ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการสอนภาษาทั้ง 2 วิธี มีการใช้คำนามมากที่สุดรองลงมาคือ คำกริยา ทั้งนี้เพราะคำนามและคำกริยาสามารถแสดงคำให้เป็นรูปภาพหรือกริยาท่าทางได้ เด็กจึงมีความเข้าใจและสามารถใช้คำนาม และคำกริยามากกว่าคำอื่น ๆ ซึ่งตรงกับ ไมเคิลบัสต์ (Myklebust. 1964 : 306 - 416) กล่าวว่า ชนิดของคำที่ง่ายต่อความเข้าใจและง่ายต่อการเขียนของนักเรียนหูหนวก คือ คำนาม

และคำกริยา ซึ่งคำดังกล่าวจะมีลักษณะเป็นรูปธรรม เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะเรียนรู้คำที่เป็นรูปธรรมก่อนจึงจะเรียนรู้คำที่เป็นนามธรรม ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของ รัตรี ปิตาวรานนท์ (2525 : 97) ซึ่งทำการวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินพบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีเปอร์เซ็นต์ของการใช้คำนามสูงสุด รองลงมาคือ คำกริยา ส่วนคำวิเศษณ์ คำสรรพนาม คำบุรพทมิฬใช้ในเด็กที่มีความสามารถในการอ่านสูง การใช้คำสันธานและคำอุทานไม่พบว่าเด็กใช้คำชนิดนี้เลย ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าคำดังกล่าวไม่สามารถแทนความเป็นรูปภาพหรือทำทางให้เด็กสื่อความหมายได้ การที่จะให้เด็กใช้คำหรือเขียนคำได้ขึ้นเด็กจะต้องมีความเข้าใจคำเหล่านั้นเป็นอย่างดีมาก่อน ด้วยการฟัง การพูด การอ่านและได้เขียนมาก ๆ (ขุนพิศ อมาตยกุล และคนอื่น ๆ. 2514 : 19) ไม่ว่าจะสอนภาษาไทยโดยใช้นั่งสือเรียนหรือการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา ถ้าจะให้ได้ผลจะต้องมีภาพประกอบเสมอสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

3. จากการทาวิจัย ผู้วิจัยได้ให้เด็กทาบแบบฝึกหัด และได้จัดบันทึกข้อผิดพลาดในการเขียนประโยคของนักเรียน พบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความบกพร่องในการเขียนประโยคเรียงตามลำดับดังนี้

- 3.1 การเขียนคำตกหล่น (Omissions)
- 3.2 การเติมหรือเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น (Additions)
- 3.3 การเขียนสลับที่หรือแทนที่อย่างผิด ๆ (Substitutions)
- 3.4 การจัดตำแหน่งของคำในประโยคที่ผิดพลาด (Word Order)

ผลการศึกษาข้อผิดพลาดกับผลการศึกษาของ ไมเคิลบัสต์ (Myklebust. 1964 : 294 - 302) ที่ว่าข้อผิดพลาดในการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่พบบ่อยที่สุดก็คือ การละคำหรือเขียนคำตกหล่น (Omissions) รองลงมาคือ ข้อผิดพลาดเรื่องการเขียนสลับที่หรือแทนที่อย่างผิด ๆ (Substitutions) นอกจากนี้ยังพบข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการจัดตำแหน่งหรือเขียนลำดับคำในประโยคผิดพลาด (Word Order) และเขียนคำเพิ่มมากเกินไป (Additions) เช่นเดียวกับงานวิจัยของรัตรี ปิตาวรานนท์ (2525 : 99) และขุนศักดิ์ ภูริบริชา (2528 : 72) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนของนักเรียนหูหนวก พบว่า นักเรียนหูหนวกมักเขียนผิดพลาดในเรื่องการจัดตำแหน่งหรือเขียนลำดับคำในประโยคผิดพลาดและเขียนคำเพิ่มมากเกินไปเช่นเดียวกัน ลักษณะความผิดพลาดในการเขียนประโยคดังกล่าวมีผลทำให้

การใช้ภาษาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินขาดความหมายที่สมบูรณ์ ขาดการต่อเนื่องของประโยคหรือข้อความ ซึ่งตรงกับคำกล่าวของ ราตรี บิตาวรานนท์ (2525 : 99) ที่กล่าวว่า ลักษณะข้อผิดพลาดต่าง ๆ ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีผลทำให้ภาษาของเด็กดังกล่าวขาดความหมายที่สมบูรณ์และขาดการต่อเนื่องของประโยคหรือข้อความ ซึ่งชี้ให้เห็นถึงความไม่สามารถในทางภาษาเขียนของเด็กเหล่านี้

จากการตรวจแบบฝึกหัดได้พบข้อผิดพลาดดังกล่าวข้างต้น ทำให้ได้แนวการสอนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ต้องแก้ไขในเรื่องการเขียนคำตกหล่น (Omissions) การเติมคำหรือเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น (Additions) การเขียนสลับที่หรือแทนที่อย่างผิด ๆ (Substitutions) และการจัดตำแหน่งของคำในประโยคที่ผิดพลาด (Word Order)

ข้อเสนอแนะสำหรับการเรียนการสอน

1. จากผลของการวิจัยปรากฏว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียนกับการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษามีความสามารถในการเขียนประโยคแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ การเลือกวิธีใดสอน ผู้สอนสามารถที่จะเลือกวิธีใดก็ได้ขึ้นอยู่กับความถนัด แต่ต้องจัดกิจกรรมมาให้ครบถ้วนตามหลักเกณฑ์ของแต่ละวิธี
2. การสอนในเรื่องการเขียนประโยคไม่ว่าวิธีใดก็ตาม กิจกรรมที่ขาดไม่ได้คือการให้ผู้เรียนได้เห็นภาพที่สัมพันธ์กับการสะกดคำ และการเขียนประโยค
3. การให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมโดยการกระทำด้วยตนเอง อาจเป็นกิจกรรมกลุ่มหรือรายบุคคลในการแก้ปัญหาด้วยการลองผิดลองถูกหรือระดมสมอง เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความสามารถในการเขียนประโยค และยังช่วยให้นักเรียนที่เรียนอ่อนได้เลียนแบบการเขียนประโยคจากเพื่อนที่เก่งกว่า
4. การสอนไม่ว่าจะสอนด้วยวิธีใด ผู้สอนควรมีการตรวจแบบฝึกหัด และแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนของเด็ก ได้แก่ การเขียนคำตกหล่น (Omissions) การเติมหรือเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น (Additions) การเขียนสลับที่หรือแทนที่อย่างผิด ๆ (Substitutions) และการจัดตำแหน่งของคำในประโยคที่ผิดพลาด (Word Order) พร้อมทั้งให้เด็กได้รู้ถึงข้อผิดพลาดดังกล่าวด้วย

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

1. ควรมีการทําวิจัยการสอนเขียนเรื่องโดยาใช้หนังสือเรียนกับการสอนโดยาใช้วิธีการทางหลักภาษาเปรียบเทียบกัน
2. ควรเปรียบเทียบการสอนโดยแบ่งกลุ่มมีทั้งเด็กที่มีความสามารถสูงกับเด็กที่มีความสามารถต่ำ เพื่อระดมความคิดในการทำกิจกรรม กับการสอนโดยไม่แบ่งกลุ่ม

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์หามกุฏราชวิทยาลัย
ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523. อัดสำเนา.
- แก้วดา ไทรงาม. ความยากง่ายในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยที่ใช้ในระดับชั้น
ประถมศึกษาปีที่หนึ่ง. ปริณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520. อัดสำเนา.
- ไขศรี วรธกวิธา. การสอนการอ่านไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้หลักการจัดลำดับขั้น
การเรียนรู้. ปริณิพนธ์ กศ.ค. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2524. อัดสำเนา.
- จันทิมา พรหมราชดิกุล. การเขียนข้อสอบวิชาภาษาไทย. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์,
2529.
- จรัสศรี กิจบุญต่อนันต์. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านการเขียนคำและทัศนคติ
ต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดขอนแก่น ที่ได้รับการ
สอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนปกติ. ปริณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. อัดสำเนา.
- ชวาล แพร่ตฤล. เทคนิคการเขียนข้อสอบ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
พิทักษ์อักษร, ม.ป.ป.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ :
ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.
- ดารณี อุทัยรัตนกิจ. ความเข้าใจคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตแห่ง
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2525. อัดสำเนา.

ดวงเดือน ศาสตรภักดิ์. การเปรียบเทียบพัฒนาการเด็ก. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

ดวงเดือน สุวีทิตย์. ความยากง่ายในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง
ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522. อัดสำเนา.

นฤมล กังวาลโกล. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียน
และเจตคติต่อการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการ
สอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา กับการสอนปกติ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.

นันทนา ดาวดวงเด่น. การทดลองการเขียนสะกดคำโดยใช้เกมสำหรับนักเรียนชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 1 ในเขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อัดสำเนา.

นันทรัตน์ ชื่นชม. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและความคงทนในการจำ ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับวิธีปกติ.
ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2531. อัดสำเนา.

นิรัชรินทร์ ชำนาญกิจ. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำ
โดยวิธีบทเรียนโปรแกรมกับการสอนปกติของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.

บุญชม ศรีสะอาด. การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 2 แก้ไขเพิ่มเติม. กรุงเทพฯ :
สุวีริยาสาส์น, 2535.

บุญปก อ่อนเผ่า. การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526. อัดสำเนา.

บุบผา ชังฟูก. การศึกษาความยากง่ายในการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดราชบุรี. ปริณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. อัดสำเนา.

บุษบา บัวชื่น. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพสมองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. ปริณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532.

ประเทิน มหาจันทร์. หลักการสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. ไทยวัฒนาพานิช, 2519.

ประภาพันธุ์ นิลอรุณ. ความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในท้องถิ่นที่มีปัญหาทางภาษา. ปริณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

ประยงค์ รัชติการณ. "การทดลองสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำจากกลุ่มทักษะภาษาไทยกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1," เอกสารประกอบการประชุมทางวิชาการเรื่องการวิจัยทางการศึกษาและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาครั้งที่ 7 เล่ม 1. (จัดโดยสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักราชบัณฑิตยสถาน) วันที่ 28 ตุลาคม - 1 พฤศจิกายน 2534 2534.

ผดุง อารยะวิญญู. การฟื้นฟูสมรรถภาพทางการฟัง และการพูด เอกสารประกอบการสอนวิชาการศึกษาพิเศษ 521. ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.

_____. การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพฯ : บรรณกิจ, 2533.

พัฒนพร สุทธิยานุช. การรู้จักออกเสียงคำภาษาไทยกลางของเด็กวัยก่อนเรียนที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาพื้นเมืองในจังหวัดสุรินทร์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.

- พฐ ทั้งแดง. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธีแบบฝึกและใช้แบบฝึกวิทยาลัยอาชีวศึกษาเลย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2534. อัดสำเนา.
- พูนพิศ อมาตยกุล และคนอื่น ๆ. โรคหู คอ จมูก สำหรับประชาชน. อนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ นายประมาธ สุตะบุตร 3 ธันวาคม 2514.
- พูนศักดิ์ ภิรมย์วิชา. ความสามารถในการใช้ภาษาเขียนของนักเรียนทุนวชิรชนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อัดสำเนา.
- เพียร ศรีบัว. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยวิธีเขียนสะกดคำแบบแจกลูกกับวิธีเขียนสะกดคำแบบตามตัวอักษร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.
- มัลลิกา รักดีผ่อง. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน การเขียน และทัศนคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดนครราชสีมาที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนปกติ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.
- มาลีวิมล รักบ้านเกิด. การทดลองสอนโดยวิธีแบบฝึกการเขียนสะกดคำภาษาไทยกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.
- ยง อิงคเวทย์. "การสอนแจกลูกสะกดคำในชั้นประถมศึกษาตอนต้น," ศูนย์ศึกษา. 12(11) : 33 - 44 พฤศจิกายน 2508.
- ยุพดี พลเวชประชาสุข. การเปรียบเทียบผลการศึกษาสะกดคำและทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำกับการเขียนตามคำบอก. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525. อัดสำเนา.

ราตรี ปิตาวรานนท์. การศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาด้านการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. ปรินญาณินทร์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525. อัดสำเนา.

รองรัตน์ อิศรภักดี และ เทือก กุสุมา ณ อยู่ธยา. วิธีสอนภาษาไทย ชั้นมัธยม ตำราวิชาครูมัธยมของคุรุสภา ภาษาไทย ตอน 1. กรุงเทพฯ : องค์การคุรุสภา, 2516.

ลัดดาวัลย์ หวังพานิช. สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

วิชาการ, กรม กระทรวงศึกษาธิการ. คู่มือการสอนหนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ เล่ม 1-3. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2521.

_____. คู่มือการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2523.

_____. คู่มือการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2525.

_____. คู่มือครูสำหรับใช้ควบคู่กับหนังสือเรียนภาษาไทยชุดพื้นฐานภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เล่ม 1 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2535.

วรรณ แก้วแพรก. คู่มือการสอนเขียนชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียน สโตร์, 2526.

ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสร นิยมธรรม. พัฒนาการทางภาษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : บรรณกิจเทรดดิ้ง, 2519. 195 หน้า.

_____. พัฒนาการทางภาษา. เอกสารประกอบการสอน ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.

สุทธิวงศ์ พงศ์ใหญ่. การเขียน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2522.

- สุธีพร ปาละดี. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียน และการระลึก
สิ่งที่อ่านได้ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอน
แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.
 กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.
- สุนันทา โรสรัจจ์. การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดการันต์และการศึกษาหา
มูลเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์ผิด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ใน
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2511. อัดสำเนา.
- สมบัติ มหารศ. เอกสารประกอบการบรรยายวิชาประถม 322 การสอนภาษาไทย ใน
โรงเรียนประถมศึกษา. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 มหาสารคาม, 2521.
- สมประสงค์ สถาปิตานนท์. การสร้างแบบทดสอบการเขียนคำขึ้นประณมปีที่ 1 และการ
ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำ 11 โรงเรียนในภาคการศึกษา 1.
 ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
 2507. อัดสำเนา.
- สราญ บุญญานุสนธิ์ และคนอื่น ๆ. พัฒนาการความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียน
ทุหนวักชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงเรียนโรตศึกษาทุ่งมหาเมฆ
 กองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา, 2535.
- อัจฉรา ชิวพันธ์. กิจกรรมการเขียนสร้างสรรค์ขึ้นชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ :
 วิทยพัฒน์พานิช, 2532.
- อดุลย์ วัชรเล็กทิม. การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำจากแบบทักษะสัมพันธ์ ของ
นักเรียน ชั้น ป.4 โรงเรียนชุมชนบ้านช้างป่าหวาย จังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์
 ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528. อัดสำเนา.

- อรพรรณ ภิณฑภาพ. การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำจากแบบทักษะสัมพันธ์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนันทนาลัย กรุงเทพมหานคร.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529. อัดสำเนา.
- Aaron, I. B. "The Relationship of Selected Measures of Spelling Achievement at the Fourth and Eighth Grade Level," Journal of Educational Research. 35 : 138 - 142, December, 1959.
- Bloomer, Richard A. "Word Length and Complexity Variable in Spelling Difficulty," Journal of Educational Research. 7 : 530 - 531 ; March, 1956.
- Fusfeld, I. S. "The Academic Program of Schools for the Deaf," Volta Review. 57 : 24 - 38 ; January, 1955.
- Gerberrick, Raymond J., Harrrdy A. Green. and A. N. Jorgenson
Measurement and Evaluation in the Modern School. New York : Mckay. 1962.
- Hurlock, Elizabeth B. Child Development. 4th ed. New York : McGraw - Hill, 1964.
- King, Mabel Houk. College Spelling. 3rd ed., New York : South-Western Publishing Co., 1965.
- Lado, Robert. Language Teaching : A Scientific Approach. New York : McGraw - Hill Book Company, 1961.
- Macrimon, P.M. Writing with a Purpose Shorted. Boston : Hangton Mifflin Company, 1978.
- Mitchell, John Charles. "Effects of Dictionary Skill Lesson and Written Composition on Spelling Achievement in Grade 4, 5 and 6," Dissertation Abstracts International. 4:1392-A ; October, 1980.

- Myklebust, Helmer R. The Psychology of Deafness. New York : Grune and Stratton, 1964.
- Oleva, Peter F. The Teaching of Foreign Language. New Jersey : Practice Hall, 1969.
- Passanante Gail R. "Spelling Proficiency and Early Training with I.T.A," Resources in Education(ERIC). 7 : 56 ; July, 1979.
- Pinter, Donna Dac Krewedl. "The Effects of an Academic Game on the Spelling Achievement of the Third Graders," Dissertation Abstracts International. 2 : 710-A - 711-A ; August, 1977.
- Radaker, Leon D. "The Effect of Visual Imagery upon Spelling Performance." The Journal of Educational Research. 7 : 370 - 372 ; March, 1963.
- Russell, David H. "Spelling Ability in Relation to Reading and Vocabulary Achievements," Journal of Educational Research. 6 : 406 ; February, 1947.
- Simmons, A.A. A comparison of the Written and Spoken Language from Deaf and Hearing Children at Five Age Levels. Unpublished Doctoral Dissertation, Washington University, 1959.
- _____. "A Comparison of Type-Token Ratios of the Spoken and Written Language of Deaf and Hearing Children," Volta Review. 64 : 15 - 19 ; May, 1962.
- Thompson, W. An Analysis of Errors in Written Composition by Deaf Childdren. Boston, Houghton Mifflin, 1936.
- Tinker, Miles A. Teaching Elementary Reading. New York : Appleton Century - Crofts, 1952.

Vallette, Rebecca M. Modern Language Testing: A Handbook. New York :
Harcourt Brace & World, 1977.

Van, Dalen. Understanding Educational Ressearch: An Introduction.
U.S.A. : McGraw - Hill, 1973.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

คุณภาพของเครื่องมือ

1. ค่าความยากง่าย
2. ค่าอำนาจจำแนก
3. ค่าความเชื่อมั่น

ตาราง 9 แสดงค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของ
แบบทดสอบฉบับที่ 1

ข้อ	p	r	ข้อ	p	r
1	0.50	0.33	6	0.67	0.67
2	0.67	0.67	7	0.33	0.67
3	0.67	0.67	8	0.33	0.67
4	0.67	0.67	9	0.67	0.67
5	0.50	0.33	10	0.50	0.33
KR-20 = 0.84 N = 6					

การตรวจให้คะแนน ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน

ตาราง 10 แสดงค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของ
แบบทดสอบฉบับที่ 2

ข้อ	p	r	ข้อ	p	r
1	0.50	0.33	6	0.50	0.33
2	0.50	1.00	7	0.67	0.67
3	0.67	0.67	8	0.50	0.33
4	0.50	0.33	9	0.67	0.67
5	0.50	0.33	10	0.50	0.33
KR-20 = 0.72			N = 6		

การตรวจให้คะแนน ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน

ตาราง 11 แสดงค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของ
แบบทดสอบฉบับที่ 3

ข้อ	p	r	ข้อ	p	r
1	0.50	0.33	6	0.67	0.67
2	0.50	0.33	7	0.33	0.67
3	0.50	0.33	8	0.50	0.33
4	0.67	0.67	9	0.50	1.00
5	0.67	0.67	10	0.50	0.33
KR-20 = 0.76			N = 6		

การตรวจให้คะแนน ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน

ตาราง 12 แสดงค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของ
แบบทดสอบฉบับที่ 4

ข้อ	p	r	ข้อ	p	r
1	0.50	0.33	6	0.67	0.67
2	0.67	0.67	7	0.33	0.67
3	0.50	0.33	8	0.50	0.33
4	0.50	0.33	9	0.50	1.00
5	0.67	0.67	10	0.50	0.33
KR-20 = 0.79		N = 6			

การตรวจให้คะแนน ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน

ภาคผนวก ข

แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยค

- ฉบับที่ 1 วัดความสามารถการเติมคำในประโยค
- ฉบับที่ 2 วัดความสามารถการเรียงคำให้เป็นประโยค
- ฉบับที่ 3 วัดความสามารถการเขียนประโยคจากภาพ
- ฉบับที่ 4 วัดความสามารถการเขียนประโยคจากคำ

แบบทดสอบฉบับที่ 1

ชื่อ _____ นามสกุล _____
 ชั้น _____ เลขที่ _____ โรงเรียน _____

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย X ทับตัวอักษร หน้าคำตอบที่ถูกต้อง

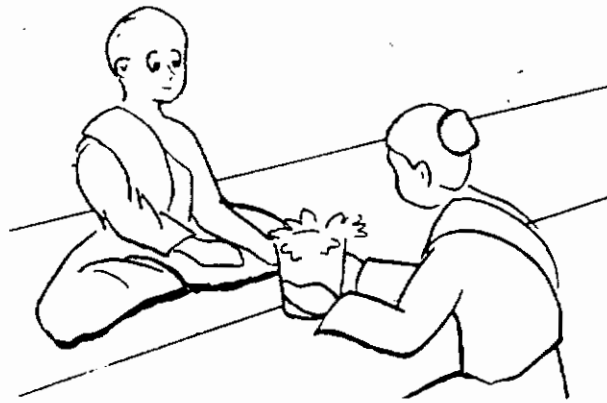
1. ลุงไปทำบุญที่ _____ ก. สวนสัตว์ ข. วัด ค. เล้า	6. เข้าห้องเรียนควร _____ รองเท้า ก. โยน ข. ถอด ค. หยิบ
2. น้อง _____ ล้ม ก. ตก ข. สิ้น ค. จื่น	7. พี่ไปเที่ยว _____ ก. สวนสัตว์ ข. ครั้ว ค. เลี้ยง
3. สัตว์ตัวใหญ่ที่สุดคือ _____ ก. เสือ ข. ช้าง ค. เป็ด	8. ฉันทิ้งหกล้ม _____ ถลอก ก. เข่า ข. สิ้น ค. แขนง
4. สนาม _____ สีเขียว ก. หญ้า ข. สวน ค. ช้าง	9. แม่ทำอาหารอยู่ใน _____ ก. สวน ข. ครั้ว ค. อาหาร
5. พ่อตื่นแต่เช้าไป _____ ทุกวัน ก. หัวเราะ ข. ทำงาน ค. ครั้ว	10. หมานอน _____ บ้าน ก. เฝ้า ข. ขย้า ค. ร้อง

แบบทดสอบฉบับที่ 2

ชื่อ _____ นามสกุล _____
 ชั้น _____ เลขที่ _____ โรงเรียน _____

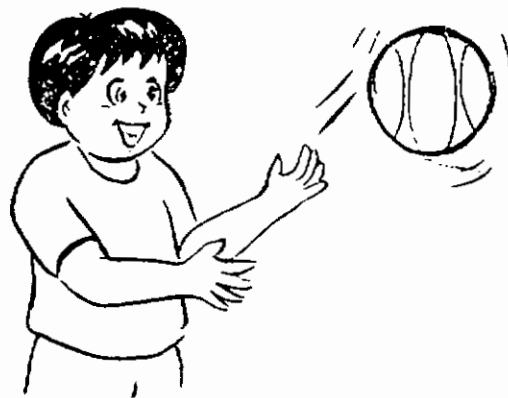
ตอนที่ 1 คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเรียงคำที่กำหนดให้ ให้เป็นประโยคตรงกับความหมายของภาพข้างบน

1.

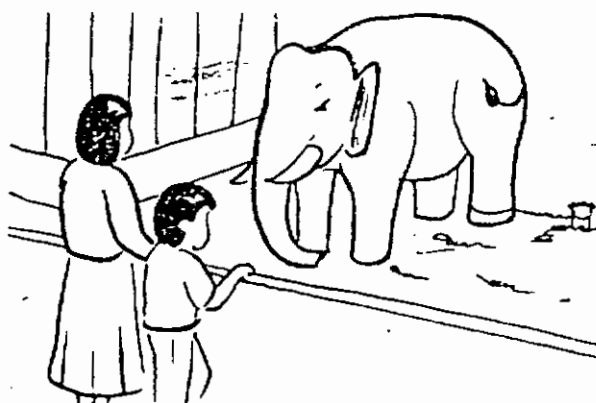
ถวาย พระ ยาย ของ

2.

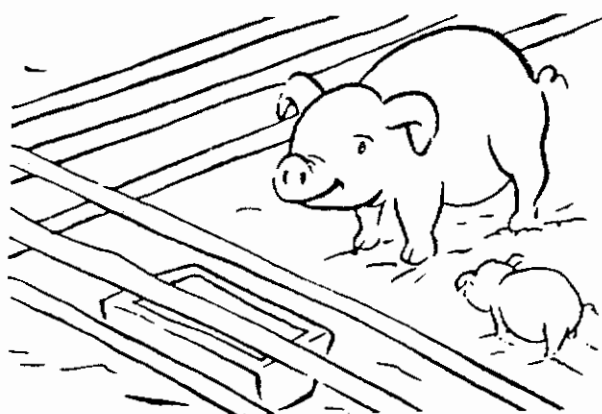
ลูกบอล โยน เด็ก

3.

เทียว จัน สวนสัตว์

4.

เส้า อยู่ หมู ใน

ตอนที่ 2 คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเรียงคำใหม่ ให้เป็นประโยคที่มีความหมาย

5. อยู่ เสือ กรง ใน

6. เดิน นักเรียน แถว เป็น

7. ร่องเท้า ถอด นื่อง

8. หมวก พี่ สวม สีแดง

9. นก อยู่บน ต้นขนุน เกาะ

10. ครีว แม่ วน ทางาน

แบบทดสอบฉบับที่ 3

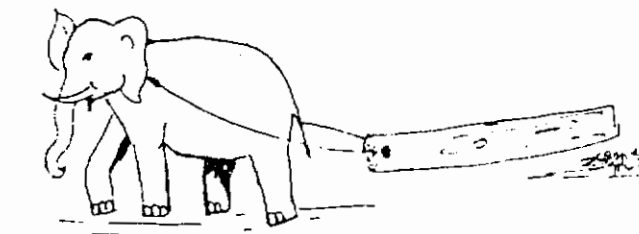
ชื่อ _____ นามสกุล _____
 ชั้น _____ เลขที่ _____ โรงเรียน _____

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนประโยคจากภาพที่กำหนดให้

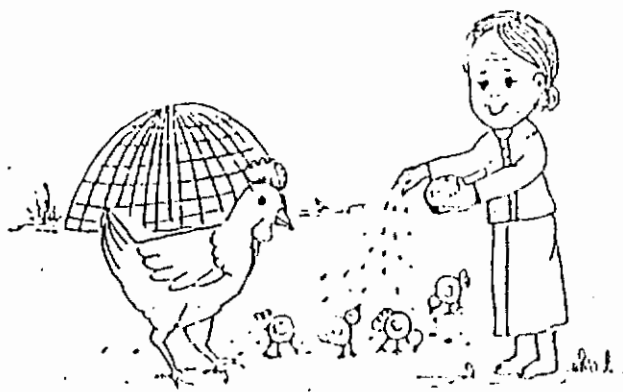
1.

2.

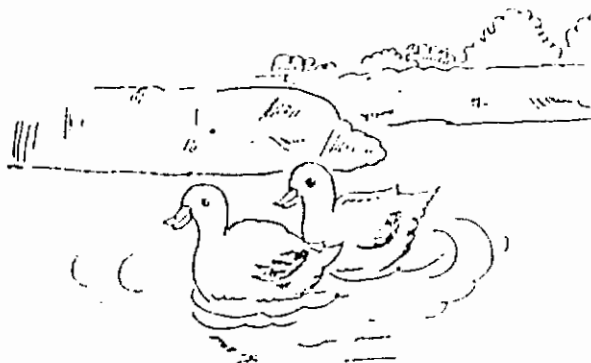
3.

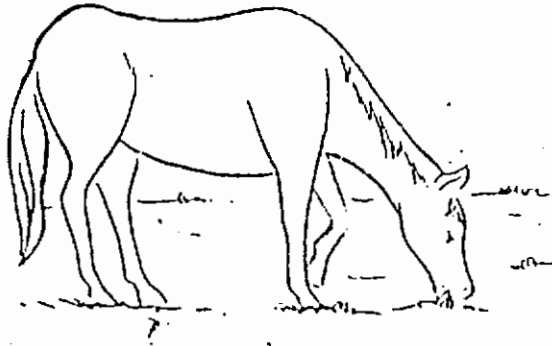
4.

5.

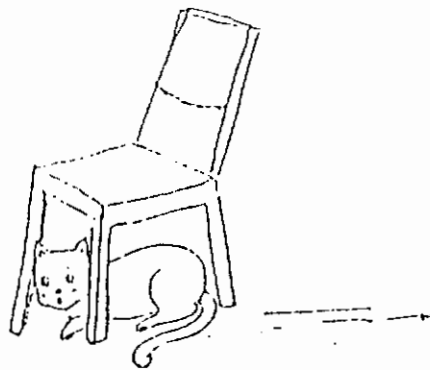
6.

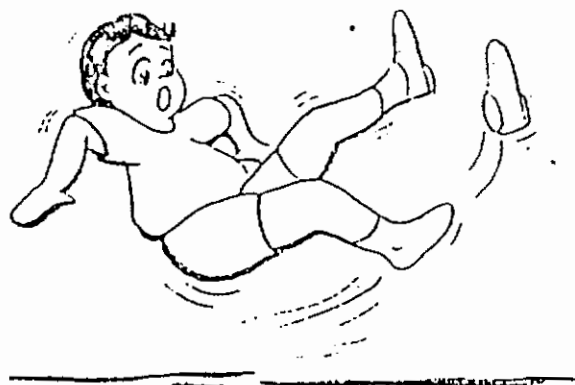
7.

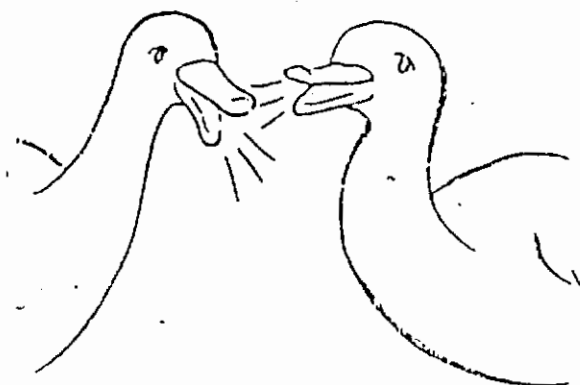
8.

9.

10.

แบบทดสอบฉบับที่ 4

ชื่อ _____ นามสกุล _____

ชั้น _____ เลขที่ _____ โรงเรียน _____

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้

1. ขนมน _____
2. เฝือก _____
3. ถนน _____
4. พุด _____
5. เสือ _____
6. หญ้า _____
7. เชือก _____
8. ครีว _____
9. ขนุน _____
10. ดีใจ _____

ภาคผนวก ค

โครงการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน

โครงการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา

แผนการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน

แผนการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา

โครงการสอนกลุ่มควบคุม

(เวลาเรียน 4 สัปดาห์ จำนวน 60 คาบ)

ความคิดรวบยอด

การฟัง พูด อ่าน และเขียน เป็นทักษะพื้นฐานที่ต้องฝึกฝนเพื่อการเรียนรู้และการใช้ภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสม

ความมุ่งหมาย

1. ให้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยมีความรู้ ความเข้าใจหลักเกณฑ์อันเป็นพื้นฐานของการเรียนภาษา
2. ให้สามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารโดยการเขียนเป็นประโยคได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้สอนจากหนังสือแบบเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เล่ม 1 บทเรียนที่ 5

กิจกรรมการเรียนการสอน

การสอนเขียนประโยคโดยใช้หนังสือเรียน เป็นการสอนที่เริ่มต้นพัฒนาจากทักษะการอ่านไปสู่ทักษะการเขียน โดยเน้นให้เด็กเรียนรู้จากความหมายรวมของภาษาไปสู่ไปยังองค์ประกอบย่อยของภาษาด้วยการฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้สัมพันธ์กันดังนี้

1. นำเข้าสู่บทเรียน
2. สอนการอ่านออกเสียงคำศัพท์เป็นคำ
3. สอนการเขียนเป็นคำ
4. สอนการเขียนเป็นประโยคโดยใช้ประสบการณ์จากบทเรียน และใช้

ข้อความนำ เช่น ใคร ทำอะไร อะไร ที่ไหน ซึ่งมีขั้นตอนการสอนจากง่ายไปหายาก ดังนี้

- 4.1 การเลือกคำเติมลงในช่องว่างของประโยคให้ได้ใจความ
- 4.2 การลำดับคำจากคำที่กำหนดให้เป็นประโยค
- 4.3 การเขียนประโยคจากภาพที่กำหนดให้เป็นประโยค 2 ส่วน และ

3 ส่วน

- 4.4 การเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้เป็นประโยค 2 ส่วน และ

3 ส่วน

สื่อการสอน

1. หนังสือเรียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เล่ม 1
2. บัตรคำ
3. บัตรภาพ
4. แผนภูมิภาพบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 1-4)
5. แผนภูมิบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 1-4)
6. แถบประโยค
7. กระเป๋าค้น
8. กระดานแม่เหล็ก, แม่เหล็ก
9. กระดาษแข็ง
10. สีเมจิก
11. กรรไกร, คัตเตอร์

12. กาว
13. กระดาษกาว
14. ตรายาง
15. แผ่นหมึก
16. แบบฝึกหัด, เกมต่าง ๆ

การประเมินผล

1. ฟังการอ่านออกเสียงเป็นคำ
2. สังเกตการเขียนเป็นคำ
3. ตรวจผลงานจากภาคปฏิบัติ
4. ทดสอบด้วยการเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน

แผนการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน

การเติมคำลงในช่องว่างของประโยค

แผนที่ 1 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การเรียนรู้คำใหม่ จำเป็นต้องอาศัยการสังเกตและจดจำ เพื่อประโยชน์ในการใช้คำได้ถูกต้องเหมาะสม

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์จากเนื้อเรื่องในบทที่ 5 แบบเป็นคำและบอกความหมายได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนคำจากภาพได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถนำคำที่รู้ความหมายเติมลงในช่องว่างของประโยคได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. อ่านเป็นคำและความหมายของคำ
2. เขียนคำจากภาพ
3. นำคำศัพท์เติมลงในช่องว่างของประโยค

คำศัพท์ กิน ขนมห เลี้ยง

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ให้นักเรียนดูแผนภูมิภาพเรื่องราวบทที่ 5 และสนทนาร่วมกัน

ขั้นสอน

1. นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 1) จากแผนภูมิร่วมกันอภิปรายเรื่องที่อ่าน
2. ครูซักถามเรื่องที่อ่านโดยใช้คำถามนำ ครูเขียน คำตอบของนักเรียนไว้บน

กระดานดำ

3. ครูนำภาพ กิน ขม ขนุน เลี้ยง ดิถีไว้บนกระดานดำ ร่วมกันสนทนาภาพ ครู
ชูบัตรคำ กิน ขม ขนุน เลี้ยง อ่านให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนชี้ภาพตรงกับที่ครูอ่าน
4. ครูนำบัตรออกแล้วให้นักเรียนฝึกเขียนคำจากภาพบนกระดานดำเป็นคำ ๆ
5. ครูนำแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ติดไว้บนกระดานดำ นักเรียนอ่านแถบประโยค
แล้วร่วมกันสนทนาประโยคต่าง ๆ

ขั้นสรุป

1. แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันหาคำจากบทเรียนเดิมในช่องว่าง
ของประโยค
2. ครูและนักเรียนร่วมกันเฉลยคำตอบ นักเรียนอ่านประโยคที่สมบูรณ์แล้วคัดลงสมุด

สื่อการสอน

1. บัตรภาพ, บัตรคำ
2. แผนภูมิเนื้อเรื่องบทที่ 5 (ตอนที่ 1)
3. แผนภูมิภาพบทที่ 5
4. แถบประโยค

ประเมิณผล

1. ฟังการอ่านออกเสียงเป็นคำ
2. สังเกตการเขียนคำจากภาพ
3. สังเกตการนำคำศัพท์เติมลงในช่องว่างของประโยค

แผนที่ 2 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การเรียนรู้คำใหม่ จำเป็นต้องอาศัยการสังเกตและจดจำ เพื่อประโยชน์ในการใช้คำได้ถูกต้องเหมาะสม

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์แบบเป็นคำและบอกความหมายของคำได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนคำจากภาพได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถนำคำที่มีความหมายเติมลงในช่องว่างของประโยคได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. อ่านเป็นคำและความหมายของคำ
2. เขียนคำจากภาพ
3. นำคำศัพท์เติมลงในช่องว่างของประโยค

คำศัพท์ เบ็ด อาหาร ทำงาน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ทบทวนการอ่านคำและความหมายของคำด้วยบัตรภาพ

ขั้นสอน

1. นักเรียนฟังเรื่องราวที่ครูเล่าพร้อมดูภาพจากแผนภูมิประกอบ
2. นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 1) ครูซักถามเรื่องที่อ่านโดยใช้ข้อความนำ ครูเขียนคำตอบของนักเรียนไว้บนกระดานดำ แล้วร่วมกันสนทนาประโยคคำถามกับประโยคคำตอบ
3. ครูติดบัตรภาพคำศัพท์ เบ็ด อาหาร ท่างาน ไว้บนกระดานดำ ร่วมกันสนทนาความหมายของภาพแต่ละภาพ
4. ครูให้นักเรียนแสดงท่าทางแบบเบ็ด หรือชี้ไปที่ภาพอาหาร ครูเน้นบัตรคำว่า เบ็ด อาหาร ท่างาน ไปติดไว้ใต้ภาพให้นักเรียนอ่านบัตรคำ และฝึกเขียนคำในอากาศ
5. เล่นเกมหยิบบัตรคำให้ตรงกับภาพ ใครหยิบได้ถูกต้องอ่านให้เพื่อนฟัง ใครหยิบผิดให้หยิบใหม่
6. ครูนำแถบประโยคไม่สมบูรณ์ติดไว้บนกระดานดำ เมื่อนักเรียนอ่านแถบประโยคแล้ว ครูซักถามความหมายของประโยค จากนั้นให้นักเรียนหาคำจากบทเรียนมาเติมลงในช่องว่างของประโยค

ขั้นสรุป

1. ครูเฉลยคำตอบด้วยบัตรคำ ให้นักเรียนแก้ไขข้อที่ผิด
2. ท้าแบบฝึกหัด

สื่อการสอน

1. แผนภูมิภาพ, แผนภูมิบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 1)
2. บัตรภาพ, บัตรคำ
3. แถบประโยค
4. แบบฝึกหัด

ประเมินผล

1. ฟังการอ่านออกเสียงเป็นคำ
2. สังเกตการเขียนคำจากภาพ
3. สังเกตการนำคำศัพท์เติมลงในช่องว่างของประโยค
4. ตรวจสอบแบบฝึกหัด

แผนที่ 3 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การเรียนรู้คำใหม่ จำเป็นต้องอาศัยการสังเกตและจดจำ เพื่อประโยชน์ในการใช้คำได้ถูกต้องเหมาะสม

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์แบบเป็นคำและบอกความหมายได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนคำจากภาพได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถนำคำที่มีความหมายเติมลงในช่องว่างของประโยคได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. อ่านเป็นคำและความหมายของคำ
2. เขียนคำจากภาพ
3. นำคำศัพท์เติมลงในช่องว่าง

คำศัพท์ เฝ้า ถวาย ข้าว วัด

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

นักเรียนดูแผนภูมิภาพทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 1) แล้วสนทนาซักถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่เรียนมาแล้ว

ขั้นสอน

1. นักเรียนอ่านแผนภูมิบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 1) ครูซักถามเรื่องที่อ่านโดยใช้ข้อคำถามนำ และเขียนคำตอบของนักเรียนไว้บนกระดานดำ
2. ครูนำบัตรภาพ เฝือก ถวาย ข้าว วัด ติดไว้บนกระดานดำ ร่วมกันสนทนาซักถามเกี่ยวกับภาพ
3. ครูแสดงท่าทางตามบัตรภาพ แล้วให้นักเรียนทายว่าเป็นภาพใด ให้นักเรียนออกมาแสดงท่าทางตามภาพบ้าง
4. ครูชูบัตรคำว่า เฝือก ถวาย ข้าว วัด นักเรียนอ่านบัตรคำพร้อมกัน อ่านทีละคน แล้วให้นักเรียนนำบัตรคำไปติดไว้บัตรภาพ ครูนำบัตรคำออก แล้วให้นักเรียนฝึกเขียนคำได้ภาพ
5. นักเรียนอ่านแถบประโยคที่มีข้อความสมบูรณ์และไม่สมบูรณ์เปรียบเทียบกัน เช่น

- แม่ให้ฉันเฝือกบ้าน	- แม่ให้ฉัน_____บ้าน
- ยายถวายอาหารพระ	- ยายถวาย_____พระ

ฯลฯ

ให้นักเรียนประโยคที่สมบูรณ์ออก ให้นักเรียนหาคำศัพท์เติมในช่องว่าง

ขั้นสรุป

1. ครูและนักเรียนร่วมกันตรวจผลงานของข้อ 5 แล้วแก้ไขให้ถูกต้อง
2. ทำแบบฝึกหัด

สื่อการสอน

1. บัตรภาพ, บัตรคำ
2. แผนภูมิภาพ, แผนภูมิเนื้อเรื่องบทที่ 5

3. แถบประโยค
4. แบบฝึกหัด

ประเมินผล

1. ฟังการอ่านออกเสียงเป็นคำ
2. สังเกตการเขียนคำจากภาพ
3. สังเกตการนำคำศัพท์ไปใช้
4. ตรวจแบบฝึกหัด

แผนที่ 4 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การเรียนรู้คำใหม่ จำเป็นต้องอาศัยการสังเกตและจดจำ เพื่อประโยชน์ในการ
ใช้คำได้ถูกต้องเหมาะสม

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์แบบเป็นคำและบอกความหมายได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนคำจากภาพได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถนำคำที่มีความหมายเติมลงในช่องว่างของประโยคได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. อ่านเป็นคำและความหมายของคำ
2. เขียนคำจากภาพ
3. นำคำศัพท์เติมลงในช่องว่างของประโยค

คำศัพท์ ครว เล้า ร้อง หิว

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

ให้นักเรียนอ่านแผนภูมิเนื้อเรื่องบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 2) แล้วให้นักเรียนร่วมกัน
เล่าเรื่องตามความคิดของนักเรียน

ขั้นสอน

1. ให้นักเรียนอ่านประโยคในบทเรียนที่ขอมาให้เพื่อนฟัง ครูเขียนประโยคที่นักเรียนอ่านไว้บนกระดานดำ แล้วอธิบายความหมายและความสมบูรณ์ของประโยคด้วยการขีดเส้นแบ่งส่วน เช่น ก้อง/กิน/ขนม
เป็น/ร้องเสียงดัง
2. ครูนำภาพ หิว คร่ำ เล้า ร้อง ติดไว้บนกระดานดำ แล้วชูบัตรคำว่า หิว คร่ำ เล้า ร้อง ให้นักเรียนอ่านทีละคน แล้วเล่นเกมจับคู่คำกับภาพ
3. ครูให้นักเรียนฝึกเขียนคำจากภาพ แล้วสลับกันตรวจจากบัตรคำ ครูใบ้ตรายาง "ดีมาก" สำหรับผู้ที่เขียนคำถูกต้องและให้นักเรียนที่เขียนผิดแก้ไขให้ถูกต้อง
4. ครูให้นักเรียนอ่านแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ และร่วมกันอภิปรายประโยคต่าง ๆ ให้นักเรียนช่วยกันหาคำจากบทเรียน เติมในช่องว่างของประโยค

ขั้นสรุป

1. ครูและนักเรียนร่วมกันตรวจผลงานจากกิจกรรมที่ 4
2. ทบทวนแบบฝึกหัด

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรภาพ, บัตรคำ
2. แผนภูมิภาพ, แผนภูมิบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 2)
3. แถบประโยค
4. ตรายาง, แผ่นหมึก
5. แบบฝึกหัด

ประเมินผล

1. ฟังการอ่านออกเสียงเป็นรายบุคคล
2. สังเกตการเขียนคำจากภาพ
3. สังเกตการใช้อักษรให้สอดคล้องกับประโยค
4. ตรวจสอบแบบฝึกหัด

แผนที่ 5 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การเรียนรู้คำใหม่ จำเป็นต้องอาศัยการสังเกตและจดจำ เพื่อประโยชน์ในการ
ใช้คำได้ถูกต้องเหมาะสม

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์แบบเป็นคำและบอกความหมายได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนคำจากภาพได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถนำคำที่มีความหมายเติมลงในช่องว่างของประโยคได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. อ่านเป็นคำและความหมายของคำ
2. เขียนคำจากภาพ
3. นำคำศัพท์เติมลงในช่องว่างของประโยค

คำศัพท์ แถว สวนผัก ถนน

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

ทบทวนคำศัพท์ที่เรียนไปแล้ว โดยเล่นเกมจับคู่คำกับภาพ

ขั้นตอน

1. นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 2) จากแผนภูมิครูซักถามเรื่องที่อ่านโดยใช้คำถามนำให้นักเรียนตอบด้วยวาจา

2. นักเรียนอ่านแถบประโยคคำถามพร้อมกัน ให้นักเรียนช่วยกันหาคำตอบจากแผนภูมิ ครูเขียนคำตอบไว้บนกระดานดำ เช่น

คำถาม	คำตอบ
เปิดเดินอย่างไร	- เป็นแถว
เปิดเดินไปที่ไหน	- ที่ถนน
เปิดเข้าไปกินผักที่ไหน	- สวนผัก

ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายคำตอบของนักเรียนว่าเป็นคำตอบที่ยังไม่สมบูรณ์ พร้อมยกตัวอย่างประกอบ เช่น

เปิดเดิน เป็นแถว

เป็นเดินออกไปที่ถนน

3. แบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม ให้นักแต่ละกลุ่มทำกิจกรรม ครูแจกแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์กลุ่มละ 2 ประโยค ให้นักช่วยกันหาคำศัพท์จากบทเรียนเติมลงในช่องว่างของประโยค

4. ร่วมกันตรวจผลงาน กลุ่มใดเติมคำได้ถูกต้องได้ "ดาว" 3 ดวง ส่วนกลุ่มที่ทำผิดให้แก้ไขให้ถูกต้อง

ขั้นสรุป

1. ทำแบบฝึกหัดเติมคำลงในช่องว่างของประโยค

สื่อการสอน

1. บัตรภาพ, บัตรคำ
2. แผนภูมิบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 2)
3. แถบประโยค

4. ตราयरูปดาว
5. แท่นหมึก
6. แบบฝึกหัด

ประ เนิมผล

1. ฟังการอ่านออกเสียงเป็นคำ
2. สังเกตการเขียนคำจากภาพ
3. สังเกตการนำคำไปใช้ให้สอดคล้องกับประโยค
4. ตรวจสอบแบบฝึกหัด

แผนที่ 6 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การเรียนรู้คำใหม่เพิ่มมากขึ้นจะทำให้การสื่อสาร และการใช้คำอย่างมีประสิทธิภาพ
ยิ่งขึ้น

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์แบบเป็นคำและบอกความหมายได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนคำจากภาพได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถนำคำที่มีความหมายเติมลงในช่องว่างของประโยคได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. อ่านเป็นคำและความหมายของคำ
2. เขียนคำจากภาพ
3. นำคำศัพท์เติมลงในช่องว่างของประโยค

คำศัพท์ วิ่ง ลั่น ถลอก เข้า

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

นักเรียนดูภาพจากแผนภูมิบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 2) ร่วมกันสนทนา

ขั้นสอน

1. นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 2) ร่วมกันอภิปรายเรื่องที่อ่าน
2. ให้นักเรียนอ่านข้อความหรือประโยคที่มีคำว่า วิ่ง ลื่น ถลอก เข้า ครูเขียนข้อความนั้นไว้บนกระดานดำ
3. นักเรียนดูภาพ วิ่ง ลื่น ถลอก เข้า แล้วให้นักเรียนออกมาแสดงท่าทางตามภาพหรือชื่อภาพ
4. ครูชูบัตรคำให้นักเรียนดูทีละคำพร้อมทั้งอ่านให้นักเรียนฟังจนครบ ให้นักเรียนเล่นเกมจับคู่คำกับภาพ แล้วฝึกเขียนคำนั้นได้ภาพ
5. ครูสาธิตการนำคำศัพท์มาผูกเป็นประโยค เช่น น้องลื่นล้ม, จันทกล้มเข้าถลอก ฯลฯ แล้วให้นักเรียนฝึกพูดให้เป็นประโยคบ้าง

ขั้นสรุป

1. เล่นเกมแข่งขันนำคำศัพท์ที่เติมลงในช่องว่าง แล้วร่วมกันตรวจสอบข้อที่ถูกต้อง
2. ทำแบบฝึกหัด

สื่อการสอน

1. บัตรภาพ, บัตรคำ
2. แผนภูมิภาพ, แผนภูมิเนื้อเรื่องบทที่ 5 (ตอนที่ 2)
3. แถบประโยค
4. แบบฝึกหัด

ประ เนิ่นผล

1. ฟังการอ่านออกเสียงเป็นคำ
2. สังเกตการเขียนคำจากภาพ
3. สังเกตการใช้คำที่สอดคล้องกับประโยค
4. ตรวจสอบแบบฝึกหัด

การนำคำที่กำหนดคำให้เรียงลำดับใหม่ให้เป็นประโยค

แผนที่ 7,8 เวลา 6 คาบ

ความคิดรวบยอด

การจัดลำดับความคิดให้เป็นระเบียบ โดยการเรียงลำดับคำให้เป็นประโยคนั้น
ต้องอาศัยความรู้ความสามารถในการใช้คำอย่างมาก

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนเขียนคำจากภาพได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเรียงลำดับคำใหม่ให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง

เนื้อหา

1. เขียนคำจากภาพ
2. เรียงลำดับคำให้เป็นประโยค

คำศัพท์ กิน ขนมห เป็ด เลี้ยง ขุนน

อาหาร ทำงาน ถวาย ข้าว วัด

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ทบทวนความหมายของคำศัพท์ที่เรียนไปแล้วโดยการชี้ภาพ แสดงท่าทางประกอบ

ขั้นสอน

1. นักเรียนดูแผนภูมิภาพที่ 5 (ตอน 1, 2) ร่วมกันสนทนาภาพ ครูใช้คำถามนำเพื่อให้ นักเรียนตอบคำถามด้วยวาจา

2. แบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม ครูแจกบัตรภาพกลุ่มละ 5 คำ ครูชูบัตรคำว่า กิน ขนมห เบ็ด เลี้ยง ขนุน อาหาร ท่างาน ถวาย ข้าว วัด ถ้ากลุ่มใดมีภาพตรงกับบัตรคำที่ครูชูให้นำใบติดไว้บนกระดานดำ

3. ให้นักเรียนเขียนคำจากภาพ โดยครูชูภาพทีละภาพแล้วให้นักเรียนเขียนคำที่ตรงกับภาพลงสมุด

4. ครูนำแถบประโยคที่เรียงคำสลับที่ และเรียงคำถูกต้องติดไว้บนกระดานดำ นักเรียนอ่านแถบประโยคแล้วร่วมกับอภิปราย

5. แบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม ให้แต่ละกลุ่มวิเคราะห์ข้อความจากกิจกรรมที่ 4 ว่า ข้อความใดอ่านแล้วเข้าใจความหมายให้หาเครื่องหมาย "ถูก" กำกับ

ขั้นสรุป

1. ครูและนักเรียนร่วมกันวิเคราะห์ประโยคจากกิจกรรมที่ 4

2. ท้าแบบฝึกหัด

- การเขียนคำจากภาพ
- การเรียงลำดับคำให้เป็นประโยค

สื่อการสอน

1. แผนภูมิภาพบทที่ 5 (ตอนที่ 1, 2)
2. บัตรภาพ, บัตรคำ
3. แถบประโยค
4. แบบฝึกหัด

ประเมินผล

1. สังเกตการเขียนคำจากภาพ
2. สังเกตการวิเคราะห์ประโยค
3. ตรวจแบบฝึกหัด

แผนที่ 9,10 เวลา 6 คาบ

ความคิดรวบยอด

การจัดลำดับความคิดให้เป็นระเบียบและเข้าใจง่ายเป็นทักษะที่ฝึกฝนได้ โดยการเรียงลำดับคำให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเขียนคำจากภาพได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเรียงลำดับคำใหม่ให้เป็นประโยคที่ถูกต้องได้

เนื้อหา

1. การเขียนคำจากภาพ
2. การเรียงลำดับคำให้เป็นประโยค

คำศัพท์ เฝือก ครีว ร้อง หิว เล้า แฉว
สวน ถนน สิ้น เช่า รุ่ง ถลอก

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้น จรรยา

ทบทวนการอ่านคำศัพท์จากบัตรภาพพร้อมกัน อ่านเป็นรายบุคคล

ขั้นสอน

1. ครูชูบัตรคำ ฝ้า คร้ว ร้อง หิว เล้า แถว สวน ถนน ลื่น เข้า วึ่ง ถลอก ให้นักเรียนอ่านพร้อมกันทีละคำจนครบ
2. นักเรียนทำแบบฝึกหัดการเขียนคำจากภาพ แล้วสลับกันตรวจจากบัตรคำ ครูให้คะแนนนักเรียนที่เขียนถูกต้อง นักเรียนที่เขียนผิดให้แก้ไข
3. นักเรียนอ่านแถบประโยคที่เรียงได้ใจความเปรียบเทียบกับประโยคที่เรียงไม่ได้ใจความ
4. ครู และนักเรียนร่วมกันอภิปรายกิจกรรม ข้อ 3
5. ครูสาธิตการนำคำที่มีความหมายมาเรียงให้เป็นประโยคที่ได้ใจความ เช่น

แถว	เปิด	เป็น	เดิน
เปิด	เดิน	เป็น	แถว

6. แบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มนำบัตรคำที่ครูแจก มาเรียงเป็นประโยคที่กระชับพอเข้าใจ

ขั้นสรุป

1. ครูและนักเรียนร่วมกันตรวจผลงานของแต่ละกลุ่มแล้วมอบให้กลุ่มที่เรียงคำได้ถูกต้อง และร่วมกันแก้ไขกลุ่มที่เรียงคำผิด
2. ทำแบบฝึกหัด

สื่อการสอน

1. บัตรคำ, บัตรภาพ
2. แถบประโยค
3. ของบัตรงาน 4 ของ พร้อมบัตรงาน
4. กระเป๋าหนังสือ
5. แบบฝึกหัด

ประเมินผล

1. สังเกตการเขียนคำจากภาพ
2. สังเกตการร่วมกิจกรรม การนำคำมาเรียงให้เป็นประโยค
3. ตรวจแบบฝึกหัด

การเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วนจากภาพ

แผนที่ 11 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

ความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์เป็นผลเนื่องมาจากการได้มีโอกาสคิดอย่างเสรี
ได้แสดงออกและได้รับการยอมรับจากผู้อื่น

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์เป็นคำและบอกความหมายได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนคำจากภาพได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากภาพได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. การอ่านคำศัพท์และบอกความหมาย
2. การเขียนคำจากภาพ
3. การเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วนจากภาพ

คำศัพท์ สวนสัตว์ หมวก ช้าง หย้า

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

นักเรียนดูแผนภูมิภาพทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 3) สันทนาภาพร่วมกัน

ขั้นสอน

1. นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 3) จากแผนภูมির่วมกันสนทนาเรื่องที่อ่านโดยใช้ข้อคำถามนำ นักเรียนช่วยกันหาคำตอบจากบทเรียน
2. ครูติดบัตรภาพไว้บนกระดานด้านแล้วชูบัตรคำที่มีความหมายตรงกับภาพให้นักเรียนอ่านทีละคำ แล้วนำไปติดใต้ภาพ ครุ่นบัตรคำออกแล้วให้นักเรียนฝึกเขียนคำจากภาพ
3. ครุ่นภาพ "สวนสัตว์" ติดไว้บนกระดานคำ ชักถามว่าเห็นอะไรจากภาพบ้าง แล้วเขียนสิ่งที่นักเรียนเห็นไว้ใต้ภาพ
4. ครูยกตัวอย่างประโยคที่เกี่ยวข้องกับ "สวนสัตว์" หลาย ๆ ประโยคให้นักเรียนได้เปรียบเทียบ เช่น

แม่พาฉันไปเที่ยวสวนสัตว์

ที่สวนสัตว์มีลิงแยะ

ฯลฯ

ขั้นสรุป

นักเรียนอ่านประโยคแล้วคัดลงสมุด

สื่อการสอน

1. บัตรภาพ, บัตรคำ
2. แผนภูมิภาพ, แผนภูมิบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 3)
3. แถบประโยค

การประเมินผล

1. ฟังการอ่านออกเสียงเป็นคำ
2. สังเกตการเขียนคำ
3. สังเกตการเขียนประโยคจากภาพ

แผนที่ 12 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การจัดลำดับความคิดอย่างเสรีให้เป็นระเบียบและเข้าใจง่าย เป็นวิธีที่ช่วยให้แสดงความคิดออกมาเป็นภาษาได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์เป็นคำและบอกความหมายได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนคำจากภาพได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วนจากภาพที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. การอ่านคำศัพท์ และบอกความหมาย
2. การเขียนคำจากภาพ
3. การเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วนจากภาพ

คำศัพท์ แก้ว อี เสือ ต้นไม้ หูต

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้น หน้า

นักเรียนดูแผนภูมิภาพบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 3) แล้วสนทนาภาพร่วมกัน

ขั้นตอน

1. นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 3) จากแผนภูมิ ครูและนักเรียนร่วมกันเล่าเรื่องจากบทเรียน
2. นักเรียนดูภาพ แก้วอี๋ เสือ ต้นไม้ หูด ครูซักถามเกี่ยวกับภาพ แล้วให้นักเรียนอ่านภาพ
3. ครูชูบัตรคำพร้อมทั้งอ่านให้นักเรียนฟังทีละคำ แล้วนำไปเขียนไว้ที่กระเป๋าค้น นักเรียนเล่นเกมจับคู่ภาพกับคำ
4. แบ่งกลุ่มให้แข่งขันเขียนคำจากภาพบนกระดานดำ
5. ครูนำภาพ "เด็กนั่งแก้วอี๋" ติดไว้บนกระดานดำ ซักถามเกี่ยวกับภาพว่าเห็นอะไรในภาพบ้าง ครูเขียนสิ่งที่นักเรียนเห็นว่าได้จากภาพ
6. ให้นักเรียนเปรียบเทียบคำที่เขียนได้จากภาพ เช่น
 - เด็ก กับ นั่ง -----> ต่างกัน
 - นั่ง กับ แก้วอี๋ -----> ต่างกัน
 - เด็ก กับ แก้วอี๋ -----> เหมือนกัน

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปคำที่ต่างกัน เพราะ "เด็ก" เป็นคำนาม "นั่ง" เป็นคำกริยา เหมือนกัน เพราะ "เด็ก" เป็นคำนาม "แก้วอี๋" ก็เป็นคำนาม

ขั้นสรุป

1. ให้นักเรียนบอกคำนาม คำกริยา จากบทเรียนแล้วนำมาผูกเป็นประโยค ตั้งตัวอย่างด้วยวาจา
2. ให้นักเรียนเขียนประโยคลงสมุด

สื่อการสอน

1. บัตรภาพ, บัตรคำ
2. แผนภูมิภาพ, แผนภูมิบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 3)
3. กระเป๋าค้น

การประเมินผล

1. ฟังการอ่านออกเสียงเป็นคำ
2. สังเกตการเขียนคำจากภาพ
3. สังเกตการเขียนประโยคจากภาพ

แผนที่ 13 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การเขียนในเรื่องที่มีความหมายเกี่ยวกับภาพ ทำให้สื่อความหมายระหว่างผู้รับสารและผู้ส่งสารตรงกัน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์เป็นคำและบอกความหมายได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนคำจากภาพได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วนได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. การอ่านคำศัพท์และความหมาย
2. การเขียนคำจากภาพ
3. การเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากภาพ

คำศัพท์ สวม แยม หัวเราะ ลิง

กิจกรรมการเรียนการสอน

๕ ขั้นนำ

นักเรียนดูภาพบทเรียนที่ 5 จากแผนภูมิ และสนทนาร่วมกัน

๕. ขั้นสอน

1. ให้นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 3) ครูซักถามเรื่องที่อ่านโดยใช้
ข้อคำถามนำ แล้วเขียนคำตอบของนักเรียนไว้บนกระดานดำ
2. ครูติดภาพ สวม แยม หัวเราะะ ลิง ไว้บนกระดานดำ ให้นักเรียนแสดง
ท่าทางตามภาพ ใครแสดงได้เหมือนปรบมือชมเชย
3. นักเรียนอ่านคำจากบัตรคำพร้อมกัน ครูแก้ไขคำที่นักเรียนอ่านผิด แล้ว
แบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม ให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนเขียนคำได้ภาพในกิจกรรมที่ 2
4. ครูนำภาพ "ลิงร้อง" "สวมหมวก" ให้นักเรียนดู ซักถามเกี่ยวกับภาพ
โดยใช้คำว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน อะไร เป็นอะไร

ภาพลิงร้อง

ภาพคนสวมหมวก

ใคร ลิง

ใคร พ่อ

ทำอะไร ร้องเจี๊ยก ๆ

ทำอะไร สวม

เขียนเป็นประโยค ลิงร้องเจี๊ยก ๆ

เขียนเป็นประโยค พ่อสวมหมวก

5. ให้นักเรียนเปรียบเทียบประโยคทั้ง 2 แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มทำกิจกรรม
ตามข้อ 4 จากภาพที่ครูกำหนดให้

๕. ขั้นสรุป

1. แต่ละกลุ่มเสนอผลงานโดยการอ่านประโยคให้เพื่อนฟัง นักเรียนแสดง
ความเข้าใจ
2. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปว่าประโยคทั้งสองต่างกัน ประโยคแรกมี 2 ส่วน
ประโยคที่ 2 มี 3 ส่วน

สื่อการสอน

1. บัตรภาพ, บัตรคำ
2. แผนภูมิภาพ, แผนภูมิบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 3)
3. ภาพสิ่งร้อง, ภาพคนสวมหมวก

ประเมินผล

1. ฟังการอ่านออกเสียงเป็นคำ
2. สังเกตการเขียนคำ
3. สังเกตการเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากภาพที่กำหนดให้

แผนที่ 14 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

ทักษะในการเขียน ย่อมเป็นประโยชน์แก่อุปกรณ์การเรียนรู้และร่วมกิจกรรมการเรียนรู้การสอนทุกเรื่อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์เป็นคำและบอกความหมายได้
2. นักเรียนสามารถเขียนคำจากภาพได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากภาพที่กำหนดให้
ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. การอ่านคำศัพท์และความหมาย
2. การเขียนคำจากภาพ
3. การเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากภาพ

คำศัพท์ หยิบ โยน ถอด ดีใจ

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

นักเรียนดูภาพทบทวนที่ 5 (ตอนที่ 4) จากแผนภูมิและสนทนาภาพร่วมกัน

ขั้นสอน

1. นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 4) ครูและนักเรียนสนทนาเรื่องที่อ่านร่วมกัน
2. ให้นักเรียนอ่านภาพ หยิบ โยน ถอด ดีใจ ครูแนะนำตรรกะว่าหยิบ โยน ถอด ดีใจ ให้นักเรียนอ่านพร้อมกันตามครู แบ่งกลุ่มเล่นเกมจับคู่ภาพกับคำ
3. ให้นักเรียนเขียนคำจากภาพ
4. ครูนำภาพ "เด็กดีใจ" "เด็กโยนบอล" ซึ่งมีข้อความเพื่อให้ให้นักเรียนตอบคำถามลงในช่องว่าง

ภาพเด็กดีใจ

ภาพเด็กโยนบอล

ใคร _____

ใคร _____

ทำอะไร _____

ทำอะไร _____

เขียนเป็นประโยค _____

อะไร _____

เขียนเป็นประโยค _____

ให้นักเรียนเปรียบเทียบคำตอบทั้ง 2 ภาพ แล้วนำคำตอบในแต่ละภาพมาผูกเป็นประโยค

5. ครูแจกภาพที่สามารถสื่อเป็นประโยคได้ ให้นักเรียนเขียนประโยคจากภาพโดยอาศัยวิธีตอบคำถาม

ขั้นสรุป

1. ครูและนักเรียนร่วมกันตรวจผลงานบนกระดานดำ ครูช่วยแก้ไขนักเรียนที่เขียนผิด และให้ "ดีมาก" นักเรียนที่เขียนประโยคได้ถูกต้อง
2. นำผลงานของนักเรียนไปติดที่บอร์ด

สื่อการเรียน

1. บัตรภาพ, บัตรคำ
2. แผนภูมิภาพ, แผนภูมิบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 4)
3. ภาพเด็กดีใจ ภาพเด็กโยนลูกบอล
4. ทรายาง, แท่นหมึก

แผนที่ 15 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การปลูกฝังนิสัยที่ถูกต้องในการเขียน เป็นพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการเขียนที่มีประสิทธิภาพ

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเขียนคำศัพท์จากบทเรียนได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. การเขียนคำศัพท์
2. การเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำ

คำศัพท์ สวนสัตว์ หมวก หัวเราะ
ผัก ข้าว เดิน

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 4) ร่วมกันอภิปรายเนื้อเรื่องที่อ่าน

๕ ขั้นสอน

1. ครูซักถามเรื่องที่นักเรียนอ่าน โดยใช้ข้อความนำแล้วเขียนคำตอบของนักเรียนไว้บนกระดานดำ

2. นักเรียนอ่านคำศัพท์จากภาพและฝึกเขียนคำในอากาศ
3. นักเรียนอ่านคำศัพท์ตามครู แล้วเขียนคำที่อ่านลงสมุด
4. ให้นักเรียนอ่านประโยคคำตอบจากกิจกรรมที่ 1 แล้วเปรียบเทียบ

 ร่างกายหัวเราะ

 สิ่งของหมวก

 เปิดกินผัก

 ประกอบเดินไปมา

 ฯลฯ

ครูและนักเรียนร่วมกันวิเคราะห์คำต่าง ๆ ในประโยค ครูเขียนคำที่นักเรียนวิเคราะห์ไว้บนกระดานดำ

คำนาม	คำกริยา
ร่างกาย (เด็ก)	หัวเราะ
สิ่ง	โยน
หมวก	เดิน

 ฯลฯ

5. แบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มนำคำนาม คำกริยามาผูกเป็นประโยค

๕ ขั้นสรุป

1. ตัวแทนกลุ่มเสนอผลงานโดยการอ่านประโยคให้เพื่อนฟัง ร่วมกันเสนอแนะข้อคิดเห็น

2. ให้นักเรียนเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้

สื่อการเรียน

1. บัตรคำ
2. แผนภูมิบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 4)
3. แบบฝึกหัด

ประเมินผล

1. สังเกตการเขียนคำ
2. สังเกตการเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำที่กำหนดให้

แผนที่ 16 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

บุคคลจำเป็นต้องรู้คำใหม่ให้มากขึ้นตลอดไป เพื่อประโยชน์ในการสื่อสาร เพื่อทำความเข้าใจกับบุคคลอื่น

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเขียนคำศัพท์จากบทเรียนได้ถูกต้อง
 2. นักเรียนสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำที่กำหนดให้ได้
- ถูกต้อง

เนื้อหา

1. การเขียนคำศัพท์
2. การเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำ

คำศัพท์ หน้า เลือ ล้ม
ดันไว้ เข้า

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้น
หน้า

บททวนการอ่านคำศัพท์เป็นกลุ่ม เป็นรายบุคคลจากบัตรคำ

ขั้นสอน

1. ให้นักเรียนเขียนคำศัพท์จากภาพเพื่อโยงไปสู่การเขียนเป็นคำ ครูชูบัตรคำศัพท์ให้นักเรียนอ่านที่ละคำจนครบ
2. แข่งขันเขียนคำตามคำบอกบนกระดานดำ กลุ่มใดเขียนได้ถูกต้อง ครูและนักเรียนปรบมือชมเชย
3. นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 5 ให้นักเรียนสังเกตประโยคที่มีคำว่า หน้า เสือ ล้ม ต้นไม้ เช่า
4. แบ่งนักเรียนเป็น 4 กลุ่ม ให้นักเรียนนำคำในกิจกรรมที่ 3 มาเขียนเป็นประโยคตามความคิดของนักเรียนเอง

ขั้นสรุป

1. แต่ละกลุ่มเสนอผลงานโดยการอ่านประโยคให้เพื่อนฟัง ครูและนักเรียนร่วมกันวิเคราะห์ประโยคของแต่ละกลุ่ม มีกลุ่มใดบ้างเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน
2. ทาบแบบฝึกหัด

สื่อการสอน

1. บัตรคำ
2. หนังสือภาษาไทย เล่ม 1
3. แบบฝึกหัด

ประเมินผล

1. สังเกตการเขียนคำ
2. สังเกตการเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำที่กำหนดให้

แผนที่ 17 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การลำดับความคิดให้เป็นระเบียบและเข้าใจง่าย สามารถที่จะฝึกฝนได้โดยการ
แต่งประโยค

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเขียนคำศัพท์จากบทเรียนได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำที่กำหนดให้ได้
ถูกต้อง

เนื้อหา

1. การเขียนคำศัพท์
2. การเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำ

คำศัพท์

ทะเลาะ พูด ถวาย เล้า
วัด ร้อง ถนน สวน

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

ทบทวนการอ่านคำศัพท์เป็นกลุ่ม เป็นรายบุคคล

ขั้นสอน

1. ให้นักเรียนเขียนคำตามคำบอกจากคำที่เรียนมาแล้ว ครูอ่านคำศัพท์คำละ 2 ครั้ง ให้นักเรียนเขียนคำนั้นลงสมุด และร่วมกันตรวจคำผิดบนกระดานดำ ครูให้ "ดีมาก" สำหรับนักเรียนที่เขียนถูกต้อง
2. ครูนำแถบประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน ติดไว้บนกระดานดำ แล้วร่วมกันวิเคราะห์ประโยค

พ่อ/พูดเสียงดัง

แม่/ถวาย/อาหารพระ

เปิด/อยู่ใน/เล่า

เด็ก ๆ/ทะเลาะกัน

นก/ร้อง

ยาย/ไป/วัด

3. ให้นักเรียนช่วยกันแยกประโยคที่เหมือนกันไว้คนละพวก แล้วอ่านประโยคที่เหมือนกันคัดลงสมุด

ขั้นสรุป

ให้นักเรียนนำคำศัพท์มาเขียนเป็นประโยคตามตัวอย่างกิจกรรมที่ 2

สื่อการสอน

1. บัตรคำ
2. แลปประโยค
3. แบบฝึกหัด

ประเมินผล

1. สังเกตการเขียนคำศัพท์
2. สังเกตการเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำที่กำหนดให้

แผนที่ 18 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การจัดลำดับความคิดให้เป็นระเบียบและเข้าใจง่ายจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจถึงสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเขียนคำศัพท์จากบทเรียนได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. การเขียนคำศัพท์
2. การเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำ

คำศัพท์ ขยำ แข่ง ขย่ม เดิน
กริ้ว อาหาร ขนุน ขนมห

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

ทบทวนการอ่านคำและการเขียนคำจากภาพ

ขั้นสอน

1. ครูนำคำศัพท์จากบทเรียนและคำที่มีลักษณะคล้ายกันให้นักเรียนเขียนตามคำบอกลงสมุด
2. ครูนำบัตรคำเสียบบนกระเป๋าม้วน ให้นักเรียนตรวจคำที่เขียนผิดแล้วแก้ไข
3. ให้นักเรียนอ่านหนังสือเรียนบทที่ 5 ใจ และให้สังเกตประโยคที่มีคำว่า ขยำ ขยี้ม เดิน คร่ำ อาหาร ขนุน ขนม
4. ครูเขียนประโยคต่าง ๆ ที่นักเรียนค้นคว้าจากหนังสือเรียนไว้บนกระดานดำ ร่วมกันอภิปรายความแตกต่างของประโยคแล้วแยกไว้คนละพวก

ลิงแย่งขนม -----> ลิง/แย่ง/ขนม

ม้าเดิน -----> ม้า/เดิน

เสือกำลังขยำ -----> เสือ/กำลังขยำ

แม่ทำขนม -----> แม่/ทำ/ขนม

5. ครูเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน สลับที่ไว้บนกระดานดำ แบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม ให้แต่ละกลุ่มวิเคราะห์ประโยค โดยนับตรเลข 2 หรือ 3 คิดว่าหน้าประโยคนั้น ๆ

_____ 2 _____ ก้องหกล้ม

_____ 3 _____ ลิงอยู่บนต้นไม้

_____ เสือนอนหลับ

_____ ม้าร้องฮี้ ๆ

_____ แมวอยู่ใต้เก้าอี้

ฯลฯ

ขั้นสรุป

1. ครูและนักเรียนร่วมกันตรวจผลงาน กลุ่มใดวิเคราะห์ประโยคได้ถูกต้องมาก ครูและเพื่อน ๆ ประทับมือชมเชย
2. ทำแบบฝึกหัด

สื่อการสอน

1. บัตรคำ
2. หนังสือภาษาไทย เล่ม 1
3. แถบประโยค
4. บัตรหมายเลข
5. กระเป๋าหนังสือ
6. แบบฝึกหัด

ประเมินผล

1. สังเกตการเขียนคำศัพท์
2. สังเกตการเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำที่กำหนดให้

แผนที่ 19 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การนำคำถูกเป็นประโยค เป็นวิธีที่ช่วยให้แสดงความคิดเห็นออกมาเป็นภาษาได้
ชัดเจนยิ่งขึ้น

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเขียนคำศัพท์จากบทเรียนได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำที่กำหนดให้ได้
ถูกต้อง

เนื้อหา

1. การเขียนคำศัพท์
2. การเขียนประโยค 2 ส่วน 3 ส่วนจากคำ

คำศัพท์ ลิง หยิบ โยน สวม
ตั้งใจ ทำงาน เดิน เฝ้า

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ทบทวนการอ่านคำศัพท์ที่เรียนมาแล้วเป็นรายบุคคล

ขั้นสอน

1. นักเรียนเขียนคำศัพท์ตามคำบอก โดยครูอ่านคำละ 2 ครั้ง แล้วให้เขียน
ลงสมุด

2. สลับกันตรวจจากบัตรคำ

3. ครูยกตัวอย่างประโยคจากคำกริยาในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น

ทะเลาะ

พูด

เด็ก ๆ ทะเลาะกัน

พ่อพูดกับแม่

ฉันทะเลาะกับน้อง

น้องพูดเก่ง

แม่ตำหนิทะเลาะกัน

ฉันพูดเบา ๆ

พี่ทะเลาะกับเพื่อน

ครูพูดกับฉัน

4. แบ่งนักเรียนเป็น 4 กลุ่ม ำให้แต่ละกลุ่มเขียนประโยค 2 ส่วน และ
3 ส่วน จากคำศัพท์

ขั้นสรุป

1. นักเรียนเสนอผลงานโดยอ่านให้เพื่อนฟัง แล้วร่วมกันแสดงความคิดเห็น

2. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความแตกต่างของประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน
เป็นข้อ ๆ

- ประโยค 2 ส่วน ประกอบด้วย ประธาน, กริยา

- ประโยค 3 ส่วน ประกอบด้วย ประธาน, กริยา, กรรม

3. ทบทวนฝึกหัด

สื่อการสอน

1. บัตรคำ

2. แผนภูมิโครงสร้างประโยค

3. แบบฝึกหัด

การประเมินผล

1. สังเกตการเขียนคำศัพท์
2. สังเกตการเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำที่กำหนดให้

แผนที่ 20 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การแต่งประโยคเป็นทักษะที่สามารถฝึกฝนได้

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเขียนคำศัพท์จากบทเรียนได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. การเขียนคำศัพท์
2. การเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วนจากคำ

คำศัพท์ ถอด เข้า หวีเราะ พระ
 แก้อื้อ กิ่น แถว หิว

กิจกรรมการเรียนการสอน

๕
ขั้นนำ

ทบทวนการอ่านคำศัพท์ที่เรียนมาแล้วเป็นรายบุคคล

ขั้นสอน

1. ให้นักเรียนเขียนตามคำบอกโดยนำคำที่เรียนมาแล้วเขียนลงสมุด ร่วมกันตรวจคำที่เขียนผิดบนกระดานดำ นักเรียนแก้ไขคำที่เขียนผิด
2. ให้นักเรียนอ่านหนังสือเรียนบทที่ 5 ในใจ พร้อมทั้งสังเกตประโยคต่าง ๆ จากบทเรียน
3. ให้นักเรียนช่วยกันยกตัวอย่างประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากบทเรียนครูเขียนประโยคที่นักเรียนบอกบนกระดานดำ

ประโยค 2 ส่วน

ก้องหกล้ม

เบ็ดหิว

ประโยค 3 ส่วน

แม่ทำกับข้าวในครัว

พ่อไปทำงาน

4. แบ่งนักเรียนเป็น 4 กลุ่ม ครูแจกบัตรคำให้แต่ละกลุ่มเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน

ขั้นสรุป

1. ตัวแทนกลุ่มเสนอผลงาน ร่วมกันแสดงความคิดเห็นกลุ่มใดเขียนประโยคได้ถูกต้องครูให้ "ดีมาก" ร่วมกันแก้ไขกลุ่มที่เขียนประโยคไม่ถูกต้อง
2. ทำแบบฝึกหัด

สื่อการสอน

1. บัตรคำ
2. แถบประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน
3. ทรายาง, แท่นหมึก
4. แบบฝึกหัด

การประเมินผล

1. สังเกตการเขียนคำศัพท์
2. สังเกตการเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำที่กำหนดให้

โครงการสอนกลุ่มทดลอง

(เวลาเรียน 4 สัปดาห์ จำนวน 60 คาบ)

ความคิดรวบยอด

การฟัง พูด อ่าน และเขียน เป็นทักษะพื้นฐานที่ต้องฝึกฝนเพื่อการเรียนรู้ และการใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสม

ความมุ่งหมาย

1. ให้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยมีความรู้ ความเข้าใจหลักการ อันเป็นพื้นฐานของการเรียนภาษา
2. ให้สามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารโดยการเขียนอย่างถูกต้องเหมาะสม และมีประสิทธิภาพ

เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้สอนจากหนังสือแบบเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เล่ม 1 บทที่ 5

กิจกรรมการเรียนการสอน

การสอนเขียนประโยคโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา เป็นการสอนที่เริ่มต้นจากทักษะ การอ่านไปสู่ทักษะการเขียน โดยให้ได้การเรียนรู้ความหมายขององค์ประกอบย่อยของภาษา เพื่อขยายไปยังองค์ประกอบใหญ่ ด้วยการฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ให้สัมพันธ์กันดังนี้

1. นำเข้าสู่บทเรียน
2. สอนการอ่านออกเสียงคำศัพท์แบบแจกลูกสะกดคำ
3. สอนองค์ประกอบของคำต่าง ๆ
4. สอนการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำ
5. สอนการเขียนประโยคโดยใช้โครงสร้างของประโยค ซึ่งประกอบด้วย
ภาคประธาน และภาคแสดง ซึ่งมีขั้นตอนการสอนจากง่ายไปหายาก ดังนี้
 - 5.1 การเลือกคำเติมลงในช่องว่างของประโยคให้ได้ใจความ
 - 5.2 การลำดับคำจากคำที่กำหนดให้ ให้เป็นประโยค
 - 5.3 การเขียนประโยคจากภาพที่กำหนดให้ เป็นประโยค 2 ส่วน และ
3 ส่วน
 - 5.4 การเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้ เป็นประโยค 2 ส่วน และ
3 ส่วน

สื่อการสอน

1. หนังสือเรียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เล่ม 1
2. บัตรคำ
3. บัตรภาพ
4. แผนภูมิภาพบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 1-4)
5. แผนภูมิบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 1-4)
6. แถบประโยค
7. แผนภูมิการอ่านแบบแจกลูก
8. แผนภูมิการเขียนแบบแจกลูก
9. แผนภูมิโครงสร้างคำ
10. แผนภูมิโครงสร้างประโยค

11. กระเป๋าค้น
12. กระดานแม่เหล็ก, แม่เหล็ก
13. กระดาษแข็ง
14. สีเมจิก
15. กรรไกร, คัตเตอร์
16. กาว
17. กระดาษกาว
18. ทรายยาง
19. แผ่นหมึก
20. แบบฝึกหัดและเกมต่าง ๆ

ประเมินผล

1. ฟังการอ่านออกเสียงแบบแจกลูก
2. สังเกตการเขียนแบบแจกลูก
3. ตรวจผลงานจากภาคปฏิบัติ
4. ทดสอบด้วยการเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน

การสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา

เติมคำลงในช่องว่างของประโยค

แผนที่ 1 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การเรียนรู้คำใหม่ ทำให้ผู้เรียนรู้คำศัพท์มากขึ้นและสามารถสะกดคำได้ เพื่อ
ประโยชน์ในการนำคำไปใช้ได้ถูกต้อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์จากเนื้อเรื่องในบทที่ 5 แบบแจกลูกและบอกความ
หมายได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนคำจากการแจกลูกได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถนำคำที่รู้ความหมายเติมลงในช่องว่างของประโยคที่ไม่สมบูรณ์
ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. อ่านคำแบบแจกลูกและความหมายของคำ
2. เขียนคำจากการแจกลูก
3. นำคำศัพท์เติมลงในช่องว่างของประโยค

คำศัพท์ กิน ขนมห ขนุน เลี้ยง

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

นักเรียนดูภาพ กิน ขนมน ขนุน เลี้ยง แล้วสนทนาภาพ

ขั้นสอน

1. ครูติดบัตรคำว่า กิน ขนมน ขนุน เลี้ยง ไว้บนกระดานดำ ครูแสดงท่าทางตามบัตรคำหรือหน้าบัตรคำไปคู่กับบัตรภาพ ครูให้นักเรียนเป็นผู้แสดงบ้าง

2. ครูสาธิตการอ่านคำแบบแจกลูก แล้วให้นักเรียนฝึกอ่านคำอื่น ๆ แบบแจกลูกจากแถบประโยคบ้าง เช่น

จะ-หนอ-โอะ-มอ = ขนมน

ลอ-เอีย-งอ-เลี้ยง-โท = เลี้ยง

3. ครูอธิบายส่วนประกอบของคำต่าง ๆ เช่น

เลี้ยง

ล เป็นพยัญชนะต้น

เอีย เป็นสระ

ง เป็นพยัญชนะตัวสะกด

ย เป็นวรรณยุกต์

ขนุน

ขน เป็นพยัญชนะต้น

อ เป็นสระ

น เป็นพยัญชนะตัวสะกด

แล้วให้นักเรียนฝึกเขียนคำตามกิจกรรมข้อ 2

4. นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 1) จากแผนภูมิแล้วสนทนาเรื่องที่อ่านโดยดูแผนภูมิภาพเรื่องราวของบทที่ 5 ประกอบ

5. ครูนำคำศัพท์ กิน เลี้ยง ขนุน ขนมน มาผูกเป็นประโยคหลาย ๆ สถานการณ์ เช่น

กิน : น้องกินข้าว

นกกินหนอน

แมวกินปลา

ฯลฯ

แล้วให้นักเรียนนำคำศัพท์ทุกเป็นประโยคบ้าง แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มมาให้แต่ละกลุ่มนำคำศัพท์ที่เรียนไปแล้ว เติมในช่องว่างของแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์

ขั้นสรุป

1. ครูและนักเรียนร่วมกันเฉลยคำตอบกิจกรรมที่ 5
2. นักเรียนอ่านประโยคที่สมบูรณ์แล้วคัดลงสมุด

สื่อการสอน

1. บัตรภาพ, บัตรคำ
2. แผนภูมิภาพ, แผนภูมิเนื้อเรื่องบทที่ 5 (ตอนที่ 1)
3. แถบประโยค
4. แผนภูมิส่วนประกอบของคำ
5. แผนภูมิการอ่านแจกลูก

ประเมินผล

1. ฟังการอ่านออกเสียงแบบแจกลูก
2. สังเกตการเขียนคำแบบแจกลูก
3. สังเกตการนำคำที่มีความหมายเติมในช่องว่างให้เป็นประโยคที่สมบูรณ์

แผนที่ 2 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การเรียนรู้คำใหม่ ทำให้ผู้เรียนรู้คำศัพท์มากขึ้นและสามารถสะกดคำได้ เพื่อประโยชน์ในการนำคำไปใช้ได้ถูกต้อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์แบบแจกลูกและบอกความหมายได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนคำจากการแจกลูกได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถนำคำที่มีความหมายเติมลงในช่องว่างของประโยคได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. การอ่านคำแบบแจกลูกและความหมายของคำ
2. การเขียนคำแบบแจกลูก
3. การเติมคำลงในช่องว่างของประโยค

คำศัพท์ เบ็ด อาหาร ทางาน

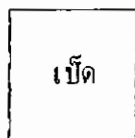
กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ทบทวนการอ่านคำศัพท์แบบแจกลูกและบอกความหมายของคำด้วยการจับคู่คำกับภาพ

ขั้นสอน

1. ครูนำแผนภูมิการอ่านแจกลูกคำศัพท์ เบ็ด อาหาร ท่างาน ให้นักเรียนอ่านเป็นกลุ่ม และอ่านทีละคน
2. ร่วมกันสนทนาส่วนประกอบของคำที่อ่านจากแผนภูมิ เช่น

- ป เป็นพยัญชนะต้น
 เ-ะ เป็นสระ
 ด เป็นพยัญชนะตัวสะกด

3. นักเรียนดูภาพ เบ็ด อาหาร ท่างาน ครูตั้งคำถามเพื่อโยงไปสู่ความหมายของคำ เช่น

- สัตว์อะไรร้องก๊าก ๆ
- อะไรกินแล้วทำให้ร่างกายเจริญเติบโต

ครูนำแถบประโยคการแจกลูกติดไว้บนกระดานดำ ให้นักเรียนช่วยกันเขียนเป็นคำ เช่น

ปอ-เอะ-ดอ =

ทอ-อ่า-งอ-อา-นอ =

4. ครูและนักเรียนร่วมกันสนทนาภาพจากแผนภูมิบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 1) แล้วอ่านบทเรียนที่ 5 พร้อมกัน ครูซักถามเรื่องที่อ่าน

5. นักเรียนอ่านประโยคที่ไม่สมบูรณ์ ร่วมกันสนทนาประโยคที่อ่าน ครูนำบัตรคำศัพท์ที่เรียนมาแล้ว และคำอื่นติดไว้บนกระดานดำ ให้นักเรียนช่วยกันเลือกไปเติมในช่องว่างของประโยค เช่น

ฉันช่วยแม่ _____

ทำงาน

เข้าแถว

สวนผัก

พ่อเลี้ยง _____

อาหาร

เบ็ด

เผ้า

_____ อยู่ในงาน

ทำงาน

อากาศ

อาหาร

การ _____ เป็นการออกกำลังกาย

นอนหลับ

ทำงาน

ดูแล

ขั้นสรุป

1. ร่วมกันตรวจผลงานบนกระดานดำ
2. ทบทวนแบบฝึกหัด

สื่อการสอน

1. บัตรภาพ, บัตรคำ
2. แผนภูมิภาพ, แผนภูมิบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 1)
3. แถบประโยค
4. แบบฝึกหัด

ประ เนิ่นผล

1. พังการอ่านแจกถูกเป็นรายบุคคล
2. สั้งเกิดการเขียนคำแบบแจกถูก
3. สั้งเกิดการนำคำที่มีความหมายเติมลงในช่องว่างของประโยค
4. ตรวจแบบฝึกหัด

แผนที่ 3 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การเรียนรู้คำใหม่ ทาให้ผู้เรียนรู้ศัพท์มากขึ้นและสามารถสะกดคำได้ เพื่อประโยชน์ในการนำคำไปใช้ได้ถูกต้อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์แบบแจกลูกและบอกความหมายได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนคำจากการแจกลูกได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถนำคำที่มีความหมายเติมลงในช่องว่างได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. การอ่านคำแบบแจกลูกและความหมายของคำ
2. การเขียนคำแบบแจกลูก
3. การเติมคำลงในช่องว่างของประโยค

คำศัพท์ ข้าว ถวาย วัด เผ่า

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ทบทวนการอ่านและความหมายของคำศัพท์ที่เรียนไปแล้ว

๕ งานสอน

1. นักเรียนดูภาพ ข้าว ถวาย วัด เฝ้า ร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับภาพ ครูชูบัตรคำว่า ข้าว ถวาย วัด เฝ้า แล้วให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบ
2. ครูนำบัตรคำจากข้อ 1 ติดไว้บนกระดานดำ ฝึกให้นักเรียนอ่านแบบแจกลูก พร้อมกัน และอ่านเป็นกลุ่ม ครูเขียนคำที่นักเรียนอ่านไว้บนกระดานดำ
3. เล่นเกมจับคู่คำ เช่น

ข้าว

ผอ-เอา-เฝ้า-โท

เฝ้า

ขอ-อา-วอ-ขาว-โท

ให้นักเรียนฝึกเขียนคำ ดังนี้

วอ-อะ-คอ

เขียนเป็น

--

ถวาย เขียนแจกลูก

--

ผอ-เอา-เฝ้า-โท เขียนเป็น

--

ข้าว เขียนแจกลูก

--

4. นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 1) พร้อมดูภาพประกอบครูซักถามเนื้อเรื่อง รัตยาซักถามนำ แล้วให้นักเรียนเลือกประโยคที่มีคำว่า ข้าว ถวาย วัด เฝ้า จากบทเรียนที่อ่านครูเขียนไว้บนกระดานดำ
5. นักเรียนอ่านแถบประโยคที่มีข้อความไม่สมบูรณ์ เปรียบเทียบกับประโยคบนกระดานดำ แบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเลือกคำจากบทเรียนเติมลงในช่องว่างของประโยค เช่น

- ชวนาปลูก _____
- พ่อไปหาญาติที่ _____
- สุนัข _____ บ้าน _____
- ยาย _____ อาหารพระ _____

ขั้นสรุป

1. ครูและนักเรียนร่วมกันตรวจผลงาน กลุ่มใดทำได้ถูกต้องครูบอคำว่า "ดีมาก" ให้กลุ่มที่ทำได้แก้ไข
2. ทำแบบฝึกหัด

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรภาพ, บัตรคำ
2. แผนภูมิภาพ, แผนภูมิบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 1)
3. แถบประโยค
4. ทรายาง, แทนหมึก
5. แบบฝึกหัด

ประเมินผล

1. ฟังการอ่านออกเสียงแบบแจกลูก
2. สังเกตการเขียนแบบแจกลูก
3. สังเกตการนำคำศัพท์ไปใช้ในประโยค
4. ตรวจแบบฝึกหัด

แผนที่ 4 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การเรียนรู้คำใหม่ ทำให้ผู้เรียนรู้คำศัพท์มากขึ้นและสามารถสะกดคำได้ เพื่อ
ประโยชน์ในการนำคำไปใช้ได้ถูกต้อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์แบบแจกลูกและบอกความหมายได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนคำจากการแจกลูกได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถนำคำที่มีความหมายเติมลงในช่องว่างได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. การอ่านแบบแจกลูกและความหมายของคำ
2. การเขียนคำแบบแจกลูก
3. การเติมคำลงในช่องว่างของประโยค

คำศัพท์ คร้ว เล้า ร้อง หิว

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ทบทวนการอ่านและความหมายของคำศัพท์ที่เรียนไปแล้ว

๕ ขั้นสอน

1. นักเรียนดูภาพ ครั้ว เล้า หิว ร้อง ร่วมกันสนทนาภาพ ครูทาบปัญหา "อะไรเอ๋ย" เพื่อโยงไปสู่ความหมายของคำ เช่น ห้อง อะไรเอ๋ยใช้เป็นที่พักอาหาร
2. ครูติดบัตรคำว่า ครั้ว เล้า หิว ร้อง ไว้บนกระดานดำ ครูสาธิตการอ่านแบบแจกลูกแล้วให้นักเรียนอ่านตาม เช่น

ครอ-อัว = ครั้ว หอ-อิ-วอ = หิว

ลอ-เอา-เลา-โท = เล้า รอ-ออ-งอ-รอง-โท = ร้อง

แล้วฝึกให้นักเรียนเขียนคำที่อ่านที่มีลักษณะคล้ายกัน เช่น

กลัว เขียนแบบแจกลูก _____

เข้า เขียนแบบแจกลูก _____

ฯลฯ

3. นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 2) พร้อมทั้งดูภาพประกอบร่วมกันสนทนาเรื่องที่อ่านครูให้นักเรียนอ่านประโยคจากบทเรียนคนละ 1 ประโยค
4. ครูนำแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ให้นักเรียนอ่าน ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายคำที่ขาดหายไป
5. แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ครูแจกบัตรคำให้แต่ละกลุ่มนำไปเติมในช่องว่างของประโยค

๕ ขั้นสรุป

1. ครูและนักเรียนร่วมกันเฉลยคำตอบ ครูชมเชยกลุ่มที่เติมคำได้ถูกต้อง และร่วมกันแก้ไขกลุ่มที่เติมคำผิด
2. ทำแบบฝึกหัด

สื่อการสอน

1. บัตรคำ, บัตรภาพ
2. แผนภูมิภาพ, แผนภูมิบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 2)
3. แถบประโยค
4. แบบฝึกหัด

การประเมินผล

1. ฟังการอ่านออกเสียงแบบแจกลูก
2. สังเกตการเขียนแบบแจกลูก
3. สังเกตการนำคำศัพท์เดิมในช่องว่างของประโยค

แผนที่ 5 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การเรียนรู้คำใหม่ ทำให้ผู้เรียนรู้คำศัพท์มากขึ้นและสามารถสะกดคำได้ เพื่อ
ประโยชน์ในการนำคำไปใช้ได้ถูกต้อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์แบบแจกลูกและบอกความหมายได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนคำโดยการเติมส่วนที่ขาดหายไปได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถนำคำที่มีความหมายเติมลงในช่องว่างได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. การอ่านแบบแจกลูกและความหมายของคำ
2. เขียนคำโดยเติมส่วนที่ขาดหายไป
3. การเติมคำลงในช่องว่างของประโยค

คำศัพท์ ถนน แถว สวน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้น จรรยา

นักเรียนดูภาพ ถนน แถว สวน แล้วสนทนาภาพร่วมกัน

๕. ขั้นสอน

1. ครูตั้งคำถามจากภาพให้นักเรียนช่วยกันตอบคำถามจากภาพ เช่น
 - รถแล่นอยู่ที่ไหน
 - ทหารเดินอย่างไร
 - แม่กำลังเก็บผักที่ไหน
2. ครูชูบัตรคำว่า ถนน แฉก สวน อ่านให้นักเรียนฟังทีละคำ แล้วให้นักเรียนนำบัตรไปคู่กับภาพบนกระดานดำ นักเรียนอ่านคำต่าง ๆ แบบแจกลูกตามที่เรียนมาแล้ว
3. ครูอธิบายส่วนประกอบของคำจากแผนภูมิ แล้วให้นักเรียนตอบคำถาม เช่น คำว่า ถนน

- พยัญชนะต้นคืออะไร	ถนน
- สระอะไร	โอะ (ลดรูป)
- พยัญชนะตัวสะกดคืออะไร	น

ครูนำบัตรคำที่ส่วนประกอบของคำหายไป ให้นักเรียนช่วยกันหาพยัญชนะต้น สระ และ พยัญชนะตัวสะกดมาเติม แล้วตรวจคำตอบร่วมกัน

4. นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 2) พร้อมทั้งดูภาพประกอบ ครูซักถามเรื่อง ที่นักเรียนจดย ให้นักเรียนตอบเป็นประโยค ครูเขียนคำตอบไว้บนกระดานดำ
5. ครูนำแถบประโยคที่มีข้อความไม่สมบูรณ์ให้นักเรียนเปรียบเทียบกับประโยคที่นักเรียนตอบตามข้อ 4

๕. ขั้นสรุป

1. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปประโยคที่สมบูรณ์กับประโยคที่ไม่สมบูรณ์
2. ทำแบบฝึกหัด

สื่อการสอน

1. บัตรคำ, บัตรภาพ

2. แผนภูมิภาพ, แผนภูมิบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 2)
3. แถบประโยค
4. แผนภูมิส่วนประกอบของคำ

ประเมินผล

1. ฟังการอ่านออกเสียงแบบแจกลูก
2. สังเกตการเขียนคำจากการเติมส่วนประกอบของคำ
3. ตรวจสอบแบบฝึกหัด การนำคำเติมลงในช่องว่างของประโยค

แผนที่ 6 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การเรียนรู้คำใหม่ ทำให้ผู้เรียนรู้คำศัพท์มากขึ้นและสามารถสะกดคำได้ เพื่อ
ประโยชน์ในการนำคำไปใช้ได้ถูกต้อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์แบบแจกลูกและบอกความหมายของคำได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนคำจากการสลับที่ส่วนประกอบของคำได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถนำคำที่มีความหมายเติมลงในช่องว่างของประโยคได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. การอ่านแบบแจกลูกและความหมายของคำ
2. เขียนคำจากการสลับที่ส่วนประกอบของคำ
3. การเติมคำที่มีความหมายลงในช่องว่างของประโยค

คำศัพท์ วิ่ง เข้า ลื่น ถลอก

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

นักเรียนดูภาพ วิ่ง เข้า ลื่น ถลอก สนทนาภาพร่วมกันแล้ว ให้นักเรียนแสดง
ท่าทางหรือชี้ภาพ

ขั้นสอน

1. ครูคิดบัตรคำว่า รุ่ง เช่า สิ้น ถลอก ไว้บนกระดานดำ สนทนาซักถามการอ่านแบบแจกลูก ครูคิดแผนภูมิการอ่านแบบแจกลูกไว้บนกระดานดำ นักเรียนอ่านพร้อมกัน

รุ่ง อ่านแจกลูก นอ-อี-งอ-นิง-เอก

อื่น อ่านแจกลูก ออ-อี-นอ-อิน-เอก

เก่า อ่านแจกลูก กอ-เอา-เกา-เอก

ถลอก อ่านแจกลูก ถะ-หลอ-อา-กอ

แล้วให้นักเรียนเขียนคำว่า รุ่ง เช่า สิ้น ถลอก แบบแจกลูก

2. นั้บัตรภาพ รุ่ง เช่า สิ้น ถลอก คิดไว้บนกระดานดำ นั้บัตรคำที่เรียงสลับที่คิดไว้ข้างภาพ แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ให้แต่ละกลุ่มเรียงส่วนประกอบของคำใหม่ ำให้มีความหมายตามภาพ กลุ่มใดเรียงได้ถูกต้องได้ 3 ดาว และร่วมแก้ไขกลุ่มที่เรียงผิด

3. นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 2) จากแผนภูมิ ครูซักถามเรื่องที่อ่าน แล้วเขียนคำตอบของนักเรียนไว้บนกระดานดำ

4. นั้คำศัพท์ที่เขียนเป็นประโยคหลาย ๆ สถานการณ์ แล้วนำแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ให้นักเรียนเปรียบเทียบ เช่น

ฉันรับประทานอาหาร

อาหารมีประโยชน์ต่อร่างกาย

อาหารอยู่บนโต๊ะ

----> แม่ทำ_____อยู่ในครัว

(อร่อย, อากาศ, อาหาร)

ขั้นสรุป

1. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปการเลือกคำมาเติมในประโยคที่ไม่สมบูรณ์เป็นข้อ ๆ
2. ำให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด

สื่อการสอน

1. บัตรภาพ, บัตรคำ

2. แผนภูมิบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 2)
3. แผนภูมิการอ่านแจกลูก
4. บัตรคำเรียงสลับที่ (ส่วนประกอบของคำ)
5. ทรายาง, แทนหมึก
6. แบบฝึกหัด

การประเมินผล

1. ฟังการอ่านออกเสียงแบบแจกลูก
2. สังเกตการเขียนคำจากการสลับที่ของส่วนประกอบของคำ
3. สังเกตการใช้คำที่สอดคล้องเดิมในช่องว่างของประโยค

การนำคำที่กำหนดมาให้เรียงลำดับใหม่ให้เป็นประโยค

แผนที่ 7,8 เวลา 6 คาบ

ความคิดรวบยอด

การลำดับความคิดโดยนำคำมาเรียงเป็นรูปประโยค จะช่วยให้สื่อความหมายได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเขียนคำจากการสลับที่ส่วนประกอบของคำได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเรียงลำดับคำใหม่ให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง

เนื้อหา

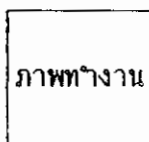
1. การเขียนคำจากการสลับที่ส่วนประกอบของคำ
2. การเรียงลำดับคำใหม่ให้เป็นประโยค

คำศัพท์ กิน ขนมห ขนุน เลี้ยง เป็ด
อาหาร ท่างาน ข้าว ถวาย วัด

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

1. ทบทวนการอ่านคำแบบแจกลูกคำว่า กิน ขนมห ขนุน เลี้ยง เป็ด อาหาร

ท ำ น ง ำ = _____

3. ครูนำแถบประโยคที่เรียงคำสลับที่ และเรียงคำถูกต้องติดไว้บนกระดานดำ
นักเรียนอ่านแถบประโยค แล้วร่วมกันอภิปราย

4. แบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม ให้แต่ละกลุ่มวิเคราะห์ข้อความจากกิจกรรมที่ 3 ข้อ
ใดอ่านได้ใจความหรือเข้าใจความหมายของประโยคให้หน้าเครื่องหมาย "ถูก" กับ
ข้อสรุป

1. ร่วมกันตรวจผลงาน
2. ทำแบบฝึกหัด
 - การเขียนคำจากการสลับที่ส่วนประกอบของคำ
 - การเรียงลำดับคำให้เป็นประโยค

สื่อการสอน

1. บัตรภาพ, บัตรคำ
2. แผนภูมิส่วนประกอบของคำ
3. บัตรคำสลับที่ส่วนประกอบของคำ
4. แบบฝึกหัด

การประเมินผล

1. สังเกตการเขียนคำจากการสลับที่ส่วนประกอบของคำ
2. สังเกตการเรียงลำดับคำ
3. ตรวจแบบฝึกหัด

แผนที่ 9,10 เวลา 6 คาบ

ความคิดรวบยอด

การจัดลำดับความคิดให้เป็นระเบียบ และเข้าใจง่ายเป็นทักษะที่ฝึกฝนได้ โดยการเรียงเรียงลำดับคำให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเขียนคำจากการสลับที่ส่วนประกอบของคำได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเรียงลำดับคำใหม่ให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง

เนื้อหา

1. การเขียนคำจากการสลับที่ส่วนประกอบของคำ
2. การเรียงลำดับคำให้เป็นประโยค

คำศัพท์ เฝ้า คร้ว ร้อง หิว แถว เล้า
สวน ถนน วิ่ง ลิ่น เช่า ถลอก

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

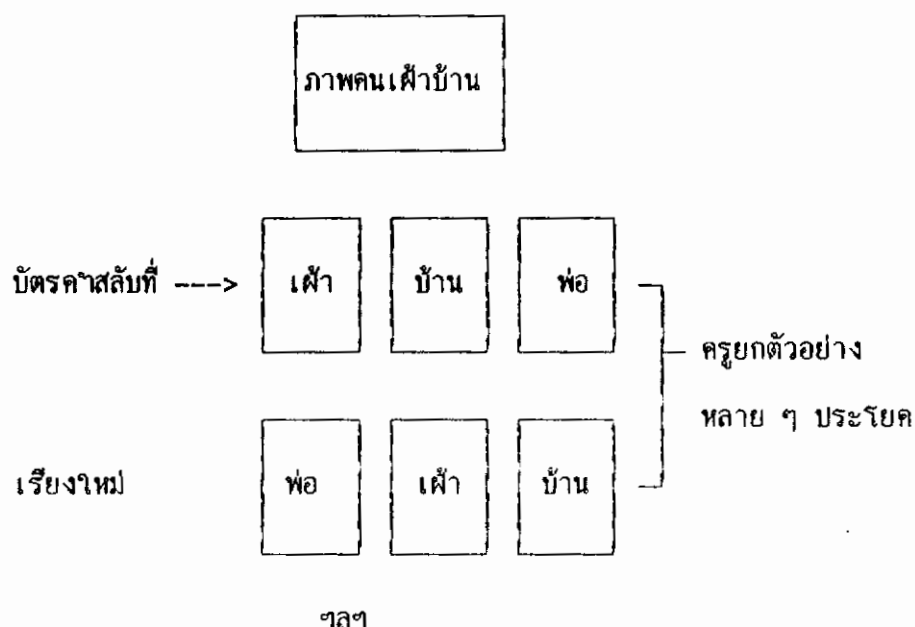
ขั้นนำ

1. ทบทวนการอ่านคำแบบแจกลูก คำว่า เฝ้า คร้ว หิว แถว เล้า สวน
ถนน วิ่ง ลิ่น เช่า ถลอก

2. ทดสอบการอ่านคำแบบแจกลูกเป็นรายบุคคล

ขั้นตอน

1. แบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม ครูแจกของส่วนประกอบของคำ ำให้แต่ละกลุ่มออกมาเรียงเป็นคำบนกระดานดำ ร่วมกันตรวจผลงาน แล้วคัดลงสมุด
2. ครูอธิบายการนำคำที่มีความหมาย 2 คำขึ้นมาเรียงให้เป็นประโยคที่มีความหมาย พร้อมยกตัวอย่างประกอบ เช่น

3. ำให้นักเรียนฝึกเรียงคำตามตัวอย่างในข้อ 2 โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ำให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาเรียงคำ จากกลุ่มคำที่กำหนดให้ (ดูภาพประกอบ) ำให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง

4. ครูและนักเรียนร่วมกันตรวจผลงาน กลุ่มใดเรียงได้ถูกต้องให้เพื่อน ๆ ตบมือชมเชย แล้วนำไปติดไว้ที่บอร์ด และร่วมกันแก้ไขกลุ่มที่เรียงลำดับผิด

ขั้นสรุป

- ำให้นักเรียนทบทวนฝึกหัดการเรียงลำดับคำให้เป็นประโยคจากแบบฝึกหัดที่ครูเตรียมไว้

สื่อการสอน

1. บัตรภาพ, บัตรคำ
2. ช่องส่วนประกอบของคำ 4 ช่อง
3. แบบฝึกหัด

ประเมินผล

1. สังเกตการเขียนคำจากการสลับที่ส่วนประกอบของคำ
2. สังเกตการเรียงลำดับคำใหม่ให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง
3. ตรวจแบบฝึกหัด

การเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วนจากภาพ

แผนที่ 11 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

ความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์เป็นผลเนื่องมาจากการได้มีโอกาส คิดอย่างเสรี
ได้แสดงออกและได้รับการยอมรับจากผู้อื่น

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์แบบแจกลูกและบอกความหมายของคำได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนคำแบบแจกลูกได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากภาพที่กำหนดให้ได้
ถูกต้อง

เนื้อหา

1. การอ่านคำศัพท์แบบแจกลูกและบอกความหมาย
2. การเขียนคำแบบแจกลูก
3. การเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากภาพ

คำศัพท์ สวนสัตว์ หมวก ช้าง หญ้า

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

นักเรียนดูภาพ สวนสัตว์ หมวก ช้าง หนู่า ร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับภาพ

ขั้นสอน

1. เล่นเกมทายคำโดยให้นักเรียนสลับกันออกมาแสดงท่าทาง และทายว่าเป็นคำใด

2. ครูอธิบายโครงสร้างของคำต่าง ๆ เพื่อโยงไปสู่การอ่านแบบแจกลูก

3. ครูอ่านคำศัพท์แบบแจกลูกจากแผนภูมิ แล้วให้นักเรียนอ่านตาม เช่น

สอ-อ้ว-นอ-สอ-อะ-คอ = สวนสัตว์

หมอ-อ้ว-กอ = หมวก

ครูนำบัตรคำติดไว้บนกระดานดำให้นักเรียนฝึกเขียนคำแบบแจกลูก

4. ครูอธิบายความแตกต่างระหว่างคำนาม กับคำกริยาพร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบ เช่น

สวนสัตว์ เป็น คำนาม

ล้ม เป็น คำกริยา

5. ให้นักเรียนอ่านหนังสือบทที่ 5 (ตอนที่ 3) ครูและนักเรียนสนทนาคำในบทเรียน แล้วให้นักเรียนช่วยกันหาคำนาม คำกริยา จากบทเรียน

6. ครูนำภาพ สวนสัตว์ ติดไว้บนกระดานดำซักถามเกี่ยวกับภาพว่านักเรียนเห็นอะไรจากภาพนี้บ้าง ครูเขียนสิ่งที่นักเรียนเห็นว่าได้จากภาพ

ขั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปคำในประโยคที่เขียน นักเรียนอ่านแล้วคัดลงสมุด

สื่อการสอน

1. บัตรภาพ, บัตรคำ
2. แผนภูมิภาพ, แผนภูมิบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 3)
3. แผนภูมิการอ่านคำแบบแจกลูก

การประเมินผล

1. ฟังการอ่านออกเสียงแบบแจกลูก
2. สังเกตการเขียนแบบแจกลูก
3. สังเกตการเขียนประโยคจากภาพ

แผนที่ 12 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การจัดลำดับความคิดอย่างเสรีให้เป็นระเบียบและเข้าใจง่าย เป็นวิธีที่ช่วยให้แสดงความคิดออกมาเป็นภาษาได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์แบบแจกลูกและบอกความหมายได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนคำแบบแจกลูกได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากภาพที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. การอ่านคำศัพท์แบบแจกลูกและบอกความหมาย
2. การเขียนคำแบบแจกลูก
3. การเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากภาพ

คำศัพท์ แก้ว อี เสือ ต้นไม้ หุค

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ครูนำภาพเก๋ออี้ เสือ ต้นไม้ พุด ดิถีวันนกระดานดำ ร่วมกันสนทนา
ความหมายของภาพ แล้วให้นักเรียนอ่านภาพ

ขั้นสอน

1. ครูติดบัตรคำเก๋ออี้ เสือ ต้นไม้ พุด บนกระดานดำ นักเรียนอ่าน
ออกเสียงตามครู

เก๋ออี้ อ่านว่า กอ-เอา-เกา-โท-เกา-ออ-อี-โท-อี

เสือ " สอ-เอือ

ฯลฯ

แล้วให้อ่านคำอื่นที่มีลักษณะคล้ายคำบนกระดานดำจนคล่อง

2. แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม ส่งตัวแทนกลุ่มออกมาเขียนคำแบบแจกลูกบน
กระดานดำ

3. ให้นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 3) และสนทนาเกี่ยวกับคำต่าง ๆ
ในบทเรียน ครูอธิบายความหมายของคำนาม คำกริยา พร้อมทั้งยกตัวอย่างให้นักเรียนดู
แล้วให้นักเรียนช่วยกันหาคำนาม คำกริยา จากบทเรียนเขียนบนกระดานดำ

4. ครูนำภาพ คนนั่งเก๋ออี้ เสือกำลังกินอาหาร ดิถีวันนกระดานดำ ชักถาม
เกี่ยวกับภาพ ครูเขียนสิ่งที่นักเรียนเห็นไว้ได้ภาพ ครูและนักเรียนร่วมกันวิเคราะห์คำจาก
ประโยค

ขั้นสรุป

1. นักเรียนอ่านประโยคที่เขียน แล้วคัดประโยคลงสมุด
2. ให้นักเรียนเขียนประโยคจากภาพ

สื่อการสอน

1. บัตรภาพ, บัตรคำ
2. แผนภูมิบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 3)
3. แผนภูมิการอ่าน, การเขียนแบบแจกลูก
4. แบบฝึกหัด

ประเมินผล

1. ฟังการอ่านออกเสียงแบบแจกลูก
2. สังเกตการเขียนคำแบบแจกลูก
3. สังเกตการเขียนประโยคจากภาพ

แผนที่ 13 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การเขียนในเรื่องที่มีความหมายเกี่ยวกับภาพ ทำให้สื่อความหมายระหว่างผู้รับสารและผู้ส่งสารตรงกัน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์แบบแจกลูกและบอกความหมายของคำได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนคำแบบแจกลูกได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากภาพที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. การอ่านคำศัพท์แบบแจกลูกและบอกความหมาย
2. การเขียนคำแบบแจกลูก
3. การเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากภาพ

คำศัพท์ สวม แยม ลิง หวีเราะ

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

นักเรียนดูภาพ สวม แยม ลิง หวีเราะ แล้วสนทนาภาพร่วมกัน

๕ ขั้นสอน

1. นักเรียนแสดงบทบาทสมมติตามภาพ เพื่อน ๆ อภิปรายการแสดง ใครแสดงได้เหมือนภาพปรมือชมเชย
2. ครูติดบัตรคำศัพท์ไว้บนกระดานดำ ให้นักเรียนออกมาอ่านคำแบบแจกลูกเป็นกลุ่ม แบ่งนักเรียนเป็น 4 กลุ่ม ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาเขียนคำตามที่ได้ยิน
3. นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 3) ร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับประโยคต่าง ๆ จากบทเรียน ครุ่นภาพ เปิดเรื่อง ติดไว้บนกระดานดำ ชักถามภาพว่า "เปิด" กับ "เรื่อง" เป็นคำประเภทเดียวกันหรือไม่

เปิด เป็นคำประเภทใด

เรื่อง เป็นคำประเภทใด
4. ครูอธิบายความหมายของคำนาม คำกริยา พร้อมยกตัวอย่าง

เปิด

แมว เรื่อง

เด็ก
5. ให้นักเรียนหาคำที่มีความหมายสัมพันธ์กับภาพเดิมข้างหน้า ข้างหลัง ข้างหน้าและข้างหลังคำที่กำหนดให้

ภาพคนหัวเราะ

ภาพลิงกันกลัวย

พ่อ _____

_____ กิ่งกล้วย

ภาพเด็กสวมเสื้อ

ภาพเด็กแย่งของเล่น

_____ สวม _____

_____ แย่ง _____

ขั้นสรุป

1. ตรวจสอบผลงานร่วมกันพร้อมสรุปคำต่าง ๆ ในแต่ละประโยค
2. ให้นักเรียนเขียนประโยคจากภาพอื่นบ้าง

สื่อการสอน

1. บัตรภาพ, บัตรคำ
2. แผนภูมิบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 3)
3. ภาพที่สื่อความหมายเป็นประโยค
4. แบบฝึกหัด

ประเมินผล

1. ฟังการอ่านออกเสียงแบบแจกลูก
2. สังเกตการเขียนคำแบบแจกลูก
3. สังเกตการเขียนประโยคจากภาพ

แผนที่ 14 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

ทักษะในการเขียน ย่อมเป็นประโยชน์แก่อุปกรณ์การเรียนรู้และร่วมกิจกรรมการเรียนรู้การสอนทุกเรื่อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์แบบแจกลูกและบอกความหมายของคำได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนคำแบบแจกลูกได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากภาพที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. การอ่านคำศัพท์แบบแจกลูกและบอกความหมาย
2. การเขียนคำแบบแจกลูก
3. การเขียนประโยค 2 ส่วน 3 ส่วน จากภาพ

คำศัพท์ หยิบ โยน ถอด ดีใจ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ครูติดภาพ หยิบ โยน ถอด ตีใจ แล้วเล่นเกมหยิบภาพ แสดงท่าทางตามภาพ

ขั้นสอน

1. ครูนำแถบประโยคการอ่านแบบแจกลูกติดไว้บนกระดานดำให้นักเรียนฝึกอ่านพร้อมกัน และอ่านเป็นกลุ่ม

หยอ-อี-บอ = หยิบ

โย-โอ-นอ = โยน

นำคำที่มีลักษณะคล้ายกับตัวอย่างให้นักเรียนฝึกอ่านแบบแจกลูกบ้าง

2. จากกิจกรรมที่ 1 ให้นักเรียนเขียนคำแบบแจกลูกลงสมุด

หยอด เขียนเป็น _____

โอรน " _____

บอด " _____

3. ครูติดบัตรภาพ หยิบ โยน ถอด ตีใจ แบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกให้ยืนเฉย ๆ กลุ่มที่ 2 แสดงท่าทางตามภาพแล้วเปรียบเทียบที่นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ร่วมกันสรุปคำจากภาพ

4. ครูยกตัวอย่างการนำคำกิริยา ตามข้อ 3 มาผูกเป็นประโยค เช่น

ประกอบหยิบหมวก น้องถอดเสื้อ

เด็กโยนลูกบอล ฉันตีใจ

5. นักเรียนดูแผนภูมิภาพแล้วอ่านบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 4) ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายคำและประโยคจากบทเรียน

ขั้นสรุป

ให้นักเรียนเขียนประโยคจากภาพที่ครูกำหนด

สื่อการสอน

1. บัตรคำ, บัตรภาพ
2. แถบประโยคการอ่านแบบแจกลูก
3. แผนภูมิภาพ, แผนภูมิบทเรียนที่ 5 (ตอนที่ 4)

การประเมินผล

1. ฟังการอ่านออกเสียงแบบแจกลูก
2. สังเกตการเขียนคำแบบแจกลูก
3. สังเกตการเขียนประโยคจากภาพ

การเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำ

แผนที่ 15 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การปลูกฝังนิสัยที่ถูกต้องในการเขียน เป็นพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการเขียนที่มีประสิทธิภาพ

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเขียนคำศัพท์จากบทเรียนได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. การเขียนคำศัพท์
2. การเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำ

คำศัพท์ ส่วนสัตว์ หมวก หัวเราะ
ผัก ช้าง

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้น นำ

ทบทวนการอ่านคำแบบแจกลูกจากบัตรคำเป็นกลุ่ม

ขั้น สอน

1. ครูนำแถบประโยคการเขียนคำแบบแจกลูก และบัตรคำติดสลับที่กันไว้บนกระดานดำ ให้นักเรียนออกมาขีดเส้นโยง

พอ - อะ - กอ	หัวเราะ
หมอ - อ้าว - กอ	ผัก
พอ-อ้าว-รอ-เอาะ	หมวก

2. นักเรียนเขียนคำตามที่ครูอ่านแบบแจกลูกลงสมุด ร่วมกันตรวจผลงานครูแก้ไขนักเรียนที่ยังเขียนผิดอยู่

3. ครูอธิบายความหมายของประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน พร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบ

- ปรกาศหัวเราะ
- ลิงเดินไปมา
- ลิงหยิบหมวก
- เสืออยู่ที่สวนสัตว์

4. ให้นักเรียนอ่านหนังสือบทที่ 5 ศึกษาประโยคต่าง ๆ แล้วให้นักเรียนเขียนประโยคจากบทเรียนไว้ที่กระดานดำ ร่วมกันวิเคราะห์ประโยค

5. แบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม ให้แต่ละกลุ่มเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้
ขั้นสรุป

1. แต่ละกลุ่มเสนอผลงานโดยการอ่านประโยคให้เพื่อน ๆ ฟังแล้วร่วมกันแสดงความคิดเห็น กลุ่มใดเขียนประโยคได้ถูกต้อง ครูให้ "ดีมาก" และช่วยกันแก้ไขกลุ่มที่เขียนผิด

2. ทำแบบฝึกหัด

สื่อการสอน

1. บัตรคำ
2. แถบประโยคการเขียนคําแบบแจกลูก
3. หนังสือภาษาไทย เล่ม 1
4. ทรายาง, แผ่นหมึก
5. แบบฝึกหัด

การประเมินผล

1. สังเกตการเขียนคํา
2. สังเกตการเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำที่กำหนดให้

แผนที่ 16 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

บุคคลจำเป็นต้องรู้คำใหม่ให้มากขึ้นตลอดไป เพื่อประโยชน์ในการสื่อสาร เพื่อทำความเข้าใจกับบุคคลอื่น

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเขียนคำศัพท์จากบทเรียนได้ถูกต้อง
 2. นักเรียนสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำที่กำหนดให้ได้
- ถูกต้อง

เนื้อหา

1. การเขียนคำศัพท์
2. การเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วนจากคำ

คำศัพท์ หญา เสือ ล้ม ต้นไม้ เข้า

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

บททวนการอ่านคำแบบแจกลูกจากบัตรคำเป็นรายบุคคล

๕ ขั้นสอน

1. แข่งขันเขียนคำแบบแจกลูกบนกระดานดำ
2. ครูนำแผนภูมิโครงสร้างประโยคติดไว้บนกระดานดำ ครูอธิบายความหมายของคำต่าง ๆ ในตาราง พร้อมยกตัวอย่างประกอบ

โครงสร้างประโยค 2 ส่วน

ภาคประธาน	ภาคแสดง
ก้อง	หกล้ม

โครงสร้างประโยค 3 ส่วน

ภาคประธาน	ภาคแสดง	
	กิริยา	กรรม
ก้อง	หกล้ม	เข้าถลอก

3. ให้นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 5 และให้สังเกตประโยคที่มีลักษณะเหมือนตัวอย่าง นักเรียนบอกประโยคจากบทเรียน ครูเขียนประโยคที่นักเรียนบอกไว้บนกระดานดำ
4. ร่วมกันวิเคราะห์ประโยคบนกระดานดำ แล้วเขียนลงในตารางโครงสร้างประโยค

ขั้นสรุป

1. นักเรียนอ่านประโยคในตาราง แล้วคัดลงสมุด
2. ให้นักเรียนเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้

สื่อการสอน

1. บัตรคำ
2. แผนภูมิโครงสร้างประโยค
3. หนังสือภาษาไทย เล่ม 1

ประเมินผล

1. สังเกตการเขียนคำ
2. สังเกตการเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้

แผนที่ 17 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การจัดลำดับความคิดให้เป็นระเบียบและเข้าใจง่าย สามารถที่จะฝึกฝนได้ โดย
การแต่งประโยค

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเขียนคำศัพท์จากบทเรียนได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำที่กำหนดให้ได้
ถูกต้อง

เนื้อหา

1. การเขียนคำศัพท์
2. การเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำ

คำศัพท์ ทะเลาะ พุด ถวาย เล้า
ถนน สวน วัด ร้อง

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ทบทวนการอ่านคำแบบแจกลูกจากบัตรคำ เป็นรายบุคคล

๕ ขั้นสอน

1. แบ่งกลุ่มเขียนคำศัพท์แบบแจกลูก แล้วสลับกันตรวจจนกระดานคำ
2. ครูนำแผนภูมิโครงสร้างประโยคติดไว้บนกระดานคำ ชักถามความหมายของคำต่าง ๆ ในตาราง
3. ครูอธิบายความแตกต่างของประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน พร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบ ครูและนักเรียนช่วยกันเขียนประโยคลงในตาราง

ภาคประธาน	ภาคแสดง
น้อง แม่	ร้องไห้ พูดเบา ๆ

ภาคประธาน	ภาคแสดง	
	กิริยา	กรรม
รถ ครู	แสนบน พูดกับ	ถนน ฉัน

4. ให้นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 5 ในใจ และให้สังเกตประโยคที่มีคำว่า ทะเลาะ พูด ถวาย เล้า ถนน สวน วัด ร้อง
5. แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ครูแจกบัตรคำกลุ่มละ 4 คำ ให้แต่ละกลุ่มเขียนประโยคลงในตารางโครงสร้างประโยค

ขั้นสรุป

1. แต่ละกลุ่มเสนอผลงานโดยการอ่านประโยคให้เพื่อนฟัง แล้วบอกว่า ประโยคนั้น ๆ เป็นประโยค 2 ส่วน หรือ 3 ส่วน
2. กลุ่มใดเขียนประโยคได้ถูกต้อง ครูให้ 3 ดาว แล้วนำผลงานของนักเรียน จัดบอร์ด
3. นักเรียนทบทวนแบบฝึกหัด

สื่อการสอน

1. บัตรคำ
2. แผนภูมิโครงสร้างประโยค
3. หนังสือภาษาไทย เล่ม 1
4. ตรายาง, แท่นหมึก
5. แบบฝึกหัด

การประเมินผล

1. สังเกตการเขียนคำ
2. สังเกตการเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำที่กำหนดให้

แผนที่ 18 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การจัดลำดับความคิดให้เป็นระเบียบและเข้าใจง่ายจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจถึงสิ่งที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเขียนคำศัพท์จากบทเรียนได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. การเขียนคำศัพท์
2. การเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำ

คำศัพท์ ขยำ แข่ง ขยับ เดิน
ครัว อาหาร ขนุน ขนบ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

บททวนการอ่านคำแบบแจกลูก แบ่งกลุ่มอ่านและอ่านเป็นรายบุคคล

๕ งานสอน

1. ให้นักเรียนเขียนคำตามที่ครูบอกลงในกระดาษที่เตรียมไว้ โดยบอกคำละ 2 ครั้ง ทีละคำจนครบ

2. นักเรียนสลับกันตรวจจากบัตรคำที่กระเป๋านั้น

3. ครูยกตัวอย่างการเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน หลาย ๆ

สถานการณ์ แล้วร่วมกันวิเคราะห์ประโยคต่าง ๆ เขียนลงในตารางโครงสร้างประโยค

ทะเลาะ	พูด
เด็ก ๆ ทะเลาะกัน	น้องพูดเก่ง
ฉันทะเลาะกับน้อง	พ่อพูดกับแม่
แม่ค้ากำลังทะเลาะกัน	ฉันพูดเบา ๆ

ภาคประธาน	ภาคแสดง	
	กิริยา	กรรม
เด็ก ๆ	ทะเลาะกัน	-
ฉัน	ทะเลาะกับ	น้อง
แม่ค้า	กำลังทะเลาะกัน	-
น้อง	พูดเก่ง	-
พ่อ	พูดกับ	แม่

4. ครูนำแถบประโยคติดไว้บนกระดานดำ แบ่งนักเรียนเป็น 4 กลุ่ม ครูแจกโครงสร้างของประโยคให้กลุ่มละ 1 แผ่น ำให้แต่ละกลุ่มวิเคราะห์ประโยคบนกระดานลงในตารางโครงสร้างประโยค

ขั้นสรุป

1. แต่ละกลุ่มเสนอผลงานโดยอ่านประโยคให้เพื่อนฟัง กลุ่มอื่นแสดงความคิดเห็น
2. ครูให้ "ดีมาก" กลุ่มที่วิเคราะห์ประโยคได้ถูกต้อง และร่วมกันแก้ไขกลุ่มที่ผิดพลาด นำผลงานทั้งหมดติดไว้ที่บอร์ด
3. ทบทวนฝึกหัด

สื่อการสอน

1. บัตรคำ
2. แถบประโยค
3. แผนภูมิโครงสร้างประโยค
4. ตาราง, แผ่นหมึก
5. แบบฝึกหัด

ประเมินผล

1. สังเกตการเขียนคำ
2. สังเกตการวิเคราะห์ประโยค
3. ตรวจสอบแบบฝึกหัด

แผนที่ 19 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การนำคำพูดเป็นประโยค เป็นวิธีที่ช่วยให้แสดงความคิดเห็นออกมาเป็นภาษาได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเขียนคำจากบทเรียนได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. การเขียนคำศัพท์
2. การเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำ

คำศัพท์	สิ่ง	หยิบ	โยน	สวม
	ดีใจ	ทำงาน	เดิน	เผ้า

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

1. ทบทวนการอ่านคำแบบแจกลูก
2. ทบทวนการเขียนคำแบบแจกลูก

๕ ขั้นสอน

1. ครูอธิบายประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน โดยชี้ให้เห็นถึงข้อแตกต่างของประโยค พร้อมยกตัวอย่างประกอบ

ภาคประธาน	ภาคแสดง
-ผู้แสดงของประโยค-	-อาการแสดง-

ภาคประธาน	ภาคแสดง	
	กิริยา	กรรม
-ผู้แสดงของประโยค-	-อาการแสดง-	-ผู้ถูกกระทำ-

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน เป็นข้อ ๆ ดังนี้

- ประโยค 2 ส่วน ประกอบด้วย ประธาน, กิริยา
- ประโยค 3 ส่วน ประกอบด้วย ประธาน, กิริยา, กรรม

2. ครูคิดบัตรคำในบทเรียนไว้บนกระดานดำ แล้วแจกตารางโครงสร้างคำ
คนละ 1 แผ่น ให้นักเรียนเขียนประโยคลงในตารางโครงสร้าง

๕ ขั้นสรุป

1. นักเรียนเสนอผลงานโดยอ่านประโยคให้เพื่อน ๆ ฟัง และร่วมกันแสดงความคิดเห็น
2. ทำแบบฝึกหัด

สื่อการสอน

1. บัตรคำ
2. แผนภูมิตารางโครงสร้างประโยค
3. แบบฝึกหัด

การประเมินผล

1. สังเกตการเขียนคำ
2. สังเกตการเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำที่กำหนดให้

แผนที่ 20 เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การแต่งประโยคเป็นทักษะที่สามารถฝึกฝนได้

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเขียนคำศัพท์จากบทเรียนได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำที่กำหนดให้ได้

ถูกต้อง

เนื้อหา

1. การเขียนคำศัพท์
2. การเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำ

คำศัพท์	ถอด	เช่า	หัวเราะ	พระ
	แก้	สิ้น	แถว	หัว

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

1. ทบทวนการอ่านคำแบบแจกลูก
2. ทบทวนการเขียนคำแบบแจกลูก

ขั้นตอน

1. ทบทวนการเขียนประโยค 2 ส่วน 3 ส่วน ครูคิดแผนภูมิโครงสร้างประโยคไว้บนกระดานดำ
2. แบ่งกลุ่มนำคำศัพท์จากบทเรียนเขียนเป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วนลงในตารางโครงสร้างประโยค
3. ตัวแทนกลุ่มเสนอผลงานโดยอ่านประโยคให้เพื่อน ๆ ฟัง และบอกประโยคที่เขียนว่าเป็นประโยคชนิดใด

ขั้นสรุป

ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด

สื่อการสอน

1. บัตรคำ
2. แผนภูมิตารางโครงสร้าง
3. แบบฝึกหัด

การประเมินผล

1. สังเกตการเขียนคำ
2. สังเกตการเขียนประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จากคำที่กำหนดคำให้

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางวนิดา ชื่อสกุล สุกรรโยธิน

เกิดวันที่ 17 เดือนมิถุนายน พุทธศักราช 2488

สถานที่เกิด กรุงเทพมหานคร

สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 1/143 ถนนรามอินทรา แขวงท่าแร้ง

เขตบางเขต กรุงเทพมหานคร 10900 โทร.9454093

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน อาจารย์ 2 ระดับ 6

สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนพญาไท ถนนศรีอยุธยา แขวงทุ่งพญาไท

เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร 10400 โทร.2458152

สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร

ประวัติการทำงาน

พ.ศ. 2510-2516 กองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

เตรียมพนักงาน แผนกรองเรียน

พ.ศ. 2517-ปัจจุบัน อาจารย์ 2 ระดับ 6 โรงเรียนพญาไท

สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร

ประวัติดารศึกษา

พ.ศ. 2507 ระดับมัธยมศึกษา จากโรงเรียนยอร์อันนาดาร์ก

จังหวัดกรุงเทพมหานคร

พ.ศ. 2516-2518 พ.กศ., พ.ม. ศึกษาด้วยตนเอง

พ.ศ. 2525 ครุศาสตร์บัณฑิต (ค.บ.) วิชาเอกการประถมศึกษา

จากวิทยาลัยครูพระนคร (ภาคคำ)

พ.ศ. 2539 การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.)

วิชาเอกการศึกษาพิเศษ สาขาผู้มีความบกพร่องทางการได้ยิน

จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เปรียบเทียบความสามารถการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากการสอนภาษาไทยโดยใช้นักเรียน
กับการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา

บทคัดย่อ
ของ
วนิดา สุกรโยธิน

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาพิเศษ
มีนาคม 2539

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถการเขียนประโยคของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียนกับการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา

กลุ่มตัวอย่าง เป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในชั้นพิเศษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 เลือกโดยวิธีเจาะจง (Purposive Sampling) จากโรงเรียนพญาไท อำเภอรามเทวี จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 16 คน ที่มีระดับการได้ยินระหว่าง 80 - 100 เดซิเบล ของโครงการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งมีระดับสติปัญญาปกติ และไม่มีภาวะพิการอื่น ๆ แทรกซ้อน แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 8 คน โดยใช้แบบทดสอบวัดพื้นฐานความสามารถในการเรียนภาษาไทยที่มีคะแนนเท่ากันอยู่ก่อน กลุ่มที่ 1 ใช้การสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน กลุ่มที่ 2 ใช้การสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา แต่ละกลุ่มใช้เวลาสอนทั้งหมด 60 คาบ เมื่อเสร็จสิ้นการสอนแล้วใช้แบบทดสอบความสามารถการเขียนประโยคทดสอบทั้ง 2 กลุ่ม และทดสอบความแตกต่างของความสามารถโดยใช้สถิติแมนวิทนี (The Mann - Whitney Test)

ผลการวิจัย พบว่า เด็กบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียนมีความสามารถเขียนประโยคไม่แตกต่างกับเด็กบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา

A COMPARISON OF PRATHOM SUKSA II STUDENT S' SENTENCES
WRITING ABILITIES THROUGH BOOKS AND GRAMMAR
METHOD IN THAI LANGUAGE TEACHING

AN ABSTRACT

BY

VANIDA SOOKARAYOTHIN

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master
of Education degree in Special Education
at Srinakharinwirot University

March 1996

The purpose of this research was to compare the hearing impaired children in sentence writing abilities through Text Books and Grammar Method in Thai Language Teaching.

The sample consisted of the hearing impaired children in special class of pratom Suksa II in 1st Semester 1994, whose hearing loss was 80 - 100 decibels in the Hearing Impaired Program from Payathai School, Rajathave Bangkok. The subjects were selected using purposive sampling method. The instrument for collecting the data was constructed by the researcher for testing the basic learning Thai Language and sentences writing abilities. In this Experiment, the researcher used the basic learning Thai Language test which divided the children into two groups. There are eight people in each group. Group one was practiced by using Text Books Method. Group two was practiced by using Grammar Method. The time used to each group was 60 minute. The Children were later tested for basic knowlege differentiation by using Mann - Whitney U - Test.

The result was that the abilities of hearing impaired children who learned writing through Text Books and Grammar Method in Thai Language Teaching are insignificantly different.